

Điệp viên nữ hoàng

Contents

Điệp viên nữ hoàng	2
1. Chương 1 : Vụ Án Sát Thủ Hoa Hồng.	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3 : Điểm Mười Dễ Kiếm.	19
4. Chương 4 : Điều Tra Kẻ Mới Đến.	21
5. Chương 5 : Lọ Ô Mai Và Hồi Úc	24
6. Chương 6 : Sự Xuất Hiện Của Quỷ Simaoha	27
7. Chương 7 : Bạn Và Thầy	30
8. Chương 8 : Hưng Thủ Thật Sự.	35
9. Chương 9 : Lễ Hội Đáng Nhớ.	38
10. Chương 10 : Thiên Thần Tình Yêu.	39
11. Chương 11 : Bà Cô Khó Tính	41
12. Chương 12 : Nụ Hôn Bốc Cháy	42
13. Chương 13 : Kiss....kiss....kiss	44
14. Chương 14 : Khi Con Trai Ngốc.	46
15. Chương 15 : Quân Và Sự Hâm Mộ	47
16. Chương 16 : Đĩa Bánh Cuốn	49
17. Chương 17 : Tổ Tình	50
18. Chương 18 : Nguy Hiểm Cận Kề.	52
19. Chương 19 : Giải Cứu.	54
20. Chương 20 : Bất Tỉnh	55
21. Chương 21 : Khi Lạc Vần Nổi Giận.	57
22. Chương 22 - 33 : Sống Lại	59
23. Chương 34 : Mắc Bẫy	64
24. Chương 35 : Nguy Hiểm Rình Rập	67
25. Chương 36 : Không Thề.	69
26. Chương 37 : Sống Hoặc Chết	76
27. Chương 38 : Lại Thêm Một Điệp Viên	79
28. Chương 39 : Buổi Tiệc Và Kim Cương	81
29. Chương 40 : Nhói Đau.	88
30. Chương 41 : Khe Hở	90
31. Chương 42 : Sự Cố	92
32. Chương 43 : Đau	94
33. Chương 44 : Ám Khí	97
34. Chương 45 : Người Máy Và Kí Ức	98
35. Chương 46 : Bác Sĩ Dởm Và Hội Xâm.	100
36. Chương 47 : Đầu Mối Về Hình Xăm.	102
37. Chương 48 : Vì Sao?	103
38. Chương 49 : Khi Lộ Bí Mật.	105
39. Chương Đặc Biệt : Sát Thủ Thật Sự.	105
40. Chương 50 : Cặp Đôi Thú Vị.	109
41. Chương 51 : Cuộc Gặp Vô Tình.	111

42. Chương 52 : Đường Minh Và Thế Lực Đối Đầu.	113
43. Chương 53 : Biến Thái Tần Công.	115
44. Chương 54 : Điều Tra.	116
45. Chương 55 : Giáp Mặt Hai Kẻ Biến Thái.	117
46. Chương 56 : Có Em Bé.	118
47. Chương 57 : Sinh Nhật Rik.	120
48. Chương 58 : Phá Thai.	121
49. Chương 59 : Khi Có Nhiều Cảm Xúc.	122
50. Chương 60 : Tình Nghi Trao Đổi Thuốc Lắc.	125
51. Chương 61 + 62 : Võ Kịch Đoạn Trường Tân Thanh	125
52. Chương 63 : Cứu Con Trai.	127
53. Chương 64 : Em Không Hiểu Tình Anh. (Lạc Văn - Nguyệt)	129
54. Chương 65 : Người Tình Cũ Và Âm Mưu.	130
55. Chương 66 : Khuôn Mặt Giả.	131
56. Chương 67 : Nhân Chứng.	132
57. Chương 68 : Kế Hoạch.	134
58. Chương 69 : Pháo Đài Ông Trùm.	135
59. Chương 70 : Đằng Sau Mặt Nạ.	137
60. Chương 71 : Nàng Công Chúa Đau Khổ.	138
61. Chương 72 : Võ Kịch Không Có Hậu!	139
62. Chương 73 : Con Trai Thất Lạc.	142
63. Chương 74 : Tin Vào Sự Thật.	143
64. Chương 75 : Lễ Cưới Đắm Máu.	144
65. Chương 76 : Ông Trời Không Muốn Hai Ta Là Một Đôi!	146
66. Chương 77 : Bữa Tối Tuyệt Vọng.	148
67. Chương 78 : Điên Loạn.	149
68. Chương 79 : Kế Hoạch Tự Sát.	149
69. Chương 80 : .(Cháp Cuối).	151

Điệp viên nữ hoàng

Giới thiệu

Tóm tắt truyện: Tổ chức w là một tổ chức nhân đạo, hoạt động ngầm. Giúp chính phủ giải quyết mộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-vien-nu-hoang>

1. Chương 1 : Vụ Án Sát Thủ Hoa Hồng.

12 giờ đêm...

- Tút....tút ...tút...

Hân cố với lấy chiếc điện thoại. Vào cái giờ này thì chỉ có tổ chức W gọi đến.

Không chỉ có riêng Hân nhận được mà cả máy di động của cô bạn Quyên Quyên bên cạnh cũng đang réo không ngừng. Hân bấm nút nghe rồi áp vào tai mặc dù mắt vẫn đang nhắm nghiền.

[Nhiệm vụ khẩn cấp dành cho các bạn. Vào 22h ngày hôm nay, một thủ tướng đã bị sát hại, trên miệng ông ta còn lại một cánh hoa hồng, đó chính là hung khí gây án của hưng thủ. Đây là nhiệm vụ quan trọng, yêu cầu các bạn nghiêm túc khi làm việc]

Ngay sau khi nghe được lệnh Hân ngồi bật dậy sửa soạn ...Quyên hé mắt còn đang ngủ mơ màng hỏi:

- sao....lại là tổ chức à?

Hân gật đầu:

- Chúng ta phải đi ngay thôi!

Quyên nhắm mắt nhưng rồi cũng vùng dậy. Từ phòng bên cạnh Văn cũng lạch bạch chạy sang:

- Hành động thui các cậu!

Ba người vội vàng rời khỏi khu căn hộ.

Sau 3 giờ đồng hồ xem xét và phân tích các mẫu độc từ cánh hoa hồng trên miệng thủ tướng, Hân rút ra kết luận:

- Vụ này giống hệt với 3 vụ lần trước...Sát thủ để lại cánh hoa hồng trên miệng của người bị hại...Hơn nữa, loại hoa hồng này còn rất đặc biệt, nó có gai và lông tơ trên cánh hoa.

Quyên dùng nhíp gấp cánh hoa lên nhìn chăm chú:

- Các cậu có nghĩ cánh hoa này có độc ko?

Văn ôn tồn:

- Theo như tớ thấy thì giống hoa này rất hiếm, kết quả phân tích cho thấy trên cánh hoa không có độc. __Văn thoăn thoắt đánh vào bàn phím nhưng trang chữ dày đặc.

Văn là người giỏi máy tính nhất trong bộ ba. Các hệ thống laze, tử ngoại, điện tử không lúc nào là cậu ko mang theo cái máy tính bên người. Loại máy chỉ lớn bằng bàn tay do tổ chức cung cấp, trên thế giới chỉ có một cái duy nhất như thế.

Quyên vừa dùng máy laze phân tích dấu dày của hưng thủ. Không biết thủ tướng đã gây thù oán với ai nữa. Hân cho tang vật vào túi rồi nói:

- Ông ta làm đến cái chức này, nhất định sẽ có kẻ thù rồi...__Rồi cô lục túi ông ta.

Một cái di động vẫn còn đang ghi âm, từ lúc 21h đến khi ông ta bị sát hại.

- Đây chính là bằng chứng! __Quyên xúm lại gần hồi hộp. Bỗng có một cái bóng đen vụt qua giật phắt chiếc điện thoại trên tay Hân.

- Hưng thủ.....! Chặn hẩn lại!

Cả ba người đuổi theo cái bóng đen. Hẩn chạy rất nhanh làm cho họ ko nhìn rõ mặt. Nhưng Hân đã nhanh như cắt chặn đầu hẩn....

Hai người giao đấu với nhau. Hân ra đòn tới đâu là hẩn né được tới đó. Tới lượt hẩn phản công...Hân bị trúng 1 đòn của hẩn đã gục...Quyên chạy tới yểm trợ nhưng chưa kịp đâm đá gì thì hẩn đã biến mất....có lẽ hẩn sợ điều gì đó.....

- Này đồ hèn! Sao thấy ta lại bỏ chạy hả?

Hân thở dài nhìn Quyên:

- Thôi đi! lại để tuột mất hần rồi, nhưng điều quan trọng là cái điện thoại có bằng chứng đã bị hần cướp mất rồi.

Lúc này Lạc Văn mới chạy tới, trán cậu đầm mồ hôi cứ như vừa chạy việt dã về ý.

- Này! Lúc này cậu đi đâu đấy hả? Cái đồ chậm chạp! _Quyên bực bội thở ra khỏi nhìn Lạc Văn.

- Xin lỗi các cậu! Các cậu chạy nhanh quá mình ko đuổi kịp.- Lạc Văn nhìn 2 bạn vẻ hoối lỗi.

- Con trai gì mà yếu xìu!

Hân không nói gì cả, im lặng một hồi lâu cô thở dài bước đi mà ko chờ 2 bạn đằng sau:- - - Ta về thôi! Chắc chắn hần sẽ lại xuất hiện!

Mặc màn đêm ôm mình vào lòng 3 điệp viên vẫn bước song song nhau trên đường....chốc chốc lại có tiếng lầu bàu:

- Thật là một đêm xui xẻo

sáng hôm sau

Bộ ba tới trường mà cứ ngáy ngấn ngáp dài vì thiếu ngủ. Lạc Văn vừa đi vừa mở sách ra xem lại bài. Trong ba người thì cậu là chăm chỉ nhất mặc dù thể lực hơi yếu.(xem ra là tốt nhất nhóm đây)

Hân vờ nhăm lại bài nhưng thự ra thì cô đang nghĩ về vụ tối qua...tên hôm qua là ai....hần rất giỏi võlàm sao để bắt được hần?

Ngược lại với mấy cái hành động nhẹ nhàng như 2 bạn mình, Quyên hằng say tập võ....nhưng cả ba bỗng khựng lại trước sự có mặt của 3 kẻ phía trước...

Đầu tiên là Kiều Minh Nguyệt đẹp quí phái được mệnh danh là hoa khôi khối 11.

Người thứ hai là Lý Tố Trinh đẹp với vẻ sắc sảo, cô ta là người chuyên đi với Nguyệt có thể coi như hai chị em.

Và cuối cùng là....Lâm Nhược Bằng kẻ đầu lĩnh duy nhất trong nhóm, cũng gần giống như Lạc văn vậy.

Bộ 3 này luôn có mặt kịp thời khi nhóm Hân làm việc....họ được mệnh danh là những kẻ đối đầu với tổ chức w...

Tỉ số là 50:50.

Thường thì 2 nhóm chỉ lờm nhau khi đi qua, nhưng hôm nay thì việc đó ko thể tái diễn bởi trên tay Kiều Minh Nguyệt là chiếc di động hôm qua....chiếc di động của thủ tướng.

-Cô có thể cho tôi xem chiếc di động này ko?-Hân nhìn xoáy vào Nguyệt....Hân muốn tìm trong đôi mắt ấy sự giả dối nhưng hình như đôi mắt này quá bình tĩnh khiến cô hơi sững sốt.

Nguyệt cười khẩy một cái rồi giơ điện thoại lên trước mặt Hân:

-Có giỏi thì giật đi! Để xem ai thắng._nói xong Nguyệt chạy mất hút. Hân cũng chấp nhận cái lời khiêu khích này và cô đuổi theo....

Cái di động giờ đã trở thành tính mạng của cả tổ chức w....mặc dù không muốn chạy nhanh và yếu môn này nhưng Hân vẫn cố gắng chạy. Hành lang ngổn ngang người, sao họ ko dẹp sang một bên mà cứ chắn đường thế nhỉ?

Ngọc Hân đã đuổi tới, cô quyết tâm phải hạ được Nguyệt. Một tay cô giữ lấy tay trái Nguyệt, một tay thì cố vớ để giành cái điện thoại....và cuối cùng thì chính nghĩa đã chiến thắng...cụ thể hơn là Hân đã giành được cái điện thoại....vừa cướp được cái di động cũng là lúc 2 kẻ nhóm Nguyệt đuổi tới....vậy là Hân lại phải trung thành với cái sự nghiệp chạy Các học sinh xung quanh nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên xen chút khó hiểu nhưng cô mặc kệ....nhưngchẳng phải là cô rất anh hùng sao....cảnh này rất tuyệt cho phim hành động còn gì.....nghĩ thế Hân thoáng mỉm cười nhưng chưa cười được lâu thì....

-oạch!-k-Đau quá đi mất!-Hân vẫn còn choáng sau cú ngã xui xẻo.

Cái vỏ chuối chết tiệt không biết ở đâu chui ra nữa!nhưng cái quan trọng à chiếc di động đã biến mất khỏi tay Hân sau cú ngã.

-Oái! Cái điện thoại.....-Hân lần tìm dưới sàn trong lúc đó thì Tổ Trinh và Nhược Bằng đã đuổi đến. “phải làm sao giờ”

Ngược lại với suy nghĩ của Hân thì 2 người đó chỉ dám bước tới hành lang rồi dừng lại. Chẳng lẽ họ sợ mình sao. Hân cười thầm, nhưng vẫn đề trở lại cái điện thoại đang ở đâu?

-Cậu tìm cái này phải ko?

Một bàn tay nắm cái di động chìa ra. Hân như bắt được vàng cảm ơn rối rít.

-Đúng rồi! Cái điện thoại..ôi...-Hân ngược mắt lên nhìn ân nhân....và...

-Da....trắng quá!

-Cậu nói gì?

Hân suýt rỏ nước dãi vì trước mặt cô là một anh chàng đẹp trai hết sức tưởng tượng...nhưng nước dãi chưa kịp rỏ thì...Hân chợt phát hiện ra cái quả chuối đang cắn dở trên tay ân nhânthì ra ân nhân chính là kẻ đã vứt vỏ chuối lung tung làm cô giẫm phải....à mà không phải là ân nhân nữa.....sát nhân thì đúng hơn.....và hết từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên kia Hân và người đối diện cứ nhìn nhau như thế.....cho đến khi Hân nghe thấy tiếng gọi thất thanh của Quyên và Lạc Văn.

-Hân à! Tên đó là sao vậy?

Đường Minh nhìn cái điện thoại, rồi lại nhìn ánh mắt không rời của Ngọc Hân đối với quả chuối trên tay mình....

-Cô muốn ăn chuối ko?

Sực nhớ ra mình có nhiệm vụ phải lấy chiếc di động Hân trở lại về ra lệnh:

-Hả! Mau trả tôi chiếc điện thoại di động cậu đang cầm !

Trong lúc ấy thì có 2 kẻ từ xa im lặng quay đi....vâng đúng.....là 2 kẻ khác phe còn lại.....Bằng và Trinh.

Lúc này chỉ còn lại bốn người trên hành lang trường học.

-Tôi nói lại lần cuối...Có mau trả di động ko thì bảo?

-Không!-Đường Minh nhơn nhơn như giễu cợt.

-Này các cậu....xông lên cướp điện thoại thôi!_Nghe lời Hân nói chí phải, Quyên nhanh nhẹn lao tới chưởng cho Đường Minh một cú đẹp mắt , nhưng cậu né được nên Quyên càng tức hơn , rồi Hân cũng lao vào....theo chủ nghĩa2 đánh một ko chột cũng què....

Bỗng tiếng trống trường vang lên từng hồi....tới giờ vào lớp rồi. Cô tuyệt chủ nhiệm ko bít từ đâu bước lại gần:

-Các em sao vậy? sao ko mau vào lớp đi!

Cả bốn ko ai bảo ai đều sửa sang lại đầu tóc, giả vờ như đi học muộn.

-Chúng em vào lớp ngay đây ạ!

Rồi tất cả cùng chạy về phía cửa lớp 11a4....nhưng kì lạ là cái tên sát nhân cũng chạy theo....

-Nè sát nhân, sao lại đi theo chúng tôi?

Đường Minh lè lưỡi nhìn Hân chọc tức:

-Đồ ngốc! tôi học lớp này....

Cả ba cùng trở mắt:

-Học lớp chúng tôi???

Nguyệt nhìn Trinh đi về tay ko....cô đã sớm hiểu ra chuyện gì...

-Bốp!

-Đồ ngu! Sao lại để nó giành mất điện thoại hả?__Nguyệt tát Trinh một phát đau điếng.

-Mình....xin lỗi!

-Cậu trách Trinh gì chứ, cũng tại Đường Minh cầm chiếc điện thoại.__Nhược bằng lời cặp ra giải thích.

-Cái gì? Thiếu gia sao?

-Các em còn ko mau vào lớp à?__nhìn mấy đứa cãi nhau nhốn nháo bên ngoài cô tuyệt giục.

Sau khi ổn định một hồi , cô Tuyết bước lên bục giảng ôn tồn:

-Cô xin giới thiệu với các em một bạn nam mới đến, bạn ấy tên là Đường Minh...vỗ tay!

Cả lớp vỗ tay rầm rầm.....sau đó là một ánh hào quang từ ngoài toả vào.....1..2....3

Bọn con gái háo hức thì cứ hiện nguyên 2 hình trái tim trên mắt....

-Sau đây mình xin tự giới thiệu....

Chưa để cho Đường Minh nói hết Hân đã cắt lời:

-Khoan đã!-Hân đập tay lên bàn , mắt ko rời chiếc điện thoại....-cậu trả cho tôi chiếc điện thoại được ko?

Tổ trình bữu môi:

-Hân à! Đúng là cậu vừa ăn cắp vừa la làng....chủ nhân của nó là Nguyệt mới phải...

-Các em.....có chuyện gì vậy....các em quen nhau à?

kèm theo là tiếng á!

- À, hoá ra chiếc điện thoại này không phải là của cậu, thế tại sao lại cố sống cố chết cướp lại nó từ tay tôi. Đúng là khủng!

Hân tức nổ mắt mà chỉ nói được một câu:"cứ đợi đấy, cái tên sát nhân, không tấn cho cậu một trận thì tôi không làm người nữa."

-Hello! Mình là Kiều Minh Nguyệt, rất vui khi được gặp cậu....À ỉnh số điện thoại!

Nguyệt nói một thôi một hồi...ngược lại với những chàng trai khác, Đường Minh nhếch mép nói khẽ:

-Đúng là đề tiện mà.

-Cậu có để ý lúc này đường Minh nói gì với Nguyệt không?__Quyên làm bộ mặt hình sự hỏi.

-Cậu ta nói gì làm sao mình biết được, nhưng mà mình biết là mình phải cho hắn 1 trận.__Hân cười thâm rồi liếc nhìn Đường Minh.

-Cậu ta là người mới, các cậu không tìm hiểu mà còn gây ác cảm là sao?

-Grừ! Lạc Vãn, cậu chán sống rồi hả?

-Ồ! ừ....à à không, mình có nói gì đâu!

-Chúng ta mất bằng chứng rồi! Giờ phải tìm cách khác thôi!__Hân cau có nhìn Đường Minh.

-Nhưng nhớ không còn chứng cứ thì sao?

-Không sao, các cậu xem mình tìm thấy gì này.__Lạc vãn vừa nói vừa chỉ tay vào chiếc máy tính siêu nhỏ.

Trong ảnh là hung thủ với một vết xăm sau lưng bên trái. Đây là hình ảnh camera chụp được trước khi bị sát thủ vô hiệu hoá.

-Hình xăm? Phóng to lên một chút!

-Hình một con chim đại bàng.

Lạc Văn chỉnh lại gọng kính: "Các cậu nhìn này, 3 vụ lần trước, hung thủ cũng có một vết xăm giống như vậy. Nhưng tại sao hắn lại cởi trần thì tớ ko rõ."

Hân khẽ nở một nụ cười.

-Vậy là tốt rồi, bây giờ chúng ta sẽ đi tìm kẻ có hình xăm ở bên vai trái. Mình biết nhiều nơi xăm lắm.

Niềm vui khi tìm ra manh mối chưa được lâu thì 1 tai hoạ khủng khiếp lại giáng xuống. Cô Tuyết mỉm cười bước lại phía Hân. Tuy rất tò mò với nụ cười bí hiểm của cô nhưng Hân không dám hỏi. Bất chợt, cô lên tiếng:

-Đường Minh, em ngồi cạnh Ngọc Hân nhé!

Cả lớp ồ lên, trông mặt đứa nào cũng ỉu như bánh mì thiu. Riêng Hân thì cười tươi roi rói vì cô biết là dịp trả thù đã đến rồi...ai mà không biết cái nghệ thuật hành hạ nổi tiếng của Hân cơ chứ. Quyên lo lắng nhìn Đường Minh rồi tỏ vẻ thương xót:

-Thằng bé kia thảm rồi!

-Mình tên là Đường Minh, rất mong được chỉ giáo!

Hân cười to ra vẻ thân thiện:

-Ừ! Vào đi!

Ai mà biết được sau cái bộ mặt cười toe toét đó là những mưu kế trả thù thâm độc nhất của Hân cơ chứ. Nhìn nụ cười đều trên mặt Hân, Đường Minh cũng thấy dựng tóc gáy.

Trong giờ học....

[Tôi muốn quyết đấu!]

Hân viết vào mảnh giấy nhỏ di chuyển tới chỗ Đường Minh. Thấy biểu hiện của cậu ta thần nhiên không trả lời, lòng quyết tâm trả thù lại càng tăng lên gấp bội. Thế ời cái trí tưởng tượng của Hân lại được dịp bay cao bay xa...

Cậu ta sẽ trả lười thế nào nhỉ....

[Tôi không...không thể đánh nhau với em được...bởi bởi vì....tôi đã yêu em mất rồi]

Hân đỏ mặt quay đi....quá....quá củ chuối...

-Nè! Cậu đang mơ gì vậy! sao cứ nhìn tôi chằm chằm như muốn nuốt sống vậy!_Đường Minh mỉm cười....nụ cười này chỉ dùng cho những lần cua gái của mấy tay "sở Khanh"

Hân lập tức chớp chớp mắt chối bay dù thật sự là muốn nuốt cả xương cậu ta luôn ý chứ.-

Chiều nay, 3h hẹn gặp sau sân trường, cậu nhất định phải đến.

Hân vừa nói dứt câu thì cũng là lúc con mụ dạy sử hăm hăm đi xuống:

-Ngọc Hân! Em hãy cho tôi biết người lãnh đạo cuộc khởi nghĩa năm 1940 là ai?

-Dạ...Dạ..em...!_Hân quay sang Đường Minh cầu cứu nhưng cậu ta ngó lơ ko thèm nhìn.

-Em để ý đi đâu thế hả?...Ngồi xuống....1 điểm....

Hân méo mặt nhìn sang tên bên cạnh.....thật là.....một ngày....chết tiệt.....

-Xem ra....cậu cũng ngốc giống như bọn họ!

Hắn đang nói cái gì vậy...như chợt hiểu ra rằng cậu ta vừa mĩa mình Hân thì ào:

-Có giỏi thì chiều nay đến đúng hẹn đi!_Hân chắc chắn chẳng tên nào trông thư sinh thế này mà lại thắng nổi một đòn của cô và Đường Minh chắc có lẽ cũng vậy...nhưng Hân phải mở trừng mắt ngạc nhiên trước câu trả lời của Đường Minh.

-Được thôi!

Sau giờ học.....

-Hân à, bây giờ chúng ta phải đi hỏi các tiệm xăm thôi.

Lạc văn vừa bấm máy vừa nói.

-Tổng cộng ở thành phố này có 156 hiệu xăm.Nếu từ bây giờ chúng ta đi tìm thì phải mất 1 tuần mới có thể....

-Các cậu đừng lo, mình biết một chỗ._Hân nói rồi dẫn 2 bạn mình đi.

“ Trời thì nắng chang chang

Có ba đứa bé lang thang ngoài đường

Đầu trần chân đất thương

Đang đi đến quán.....”

Dừng lại trước một căn nhà nhỏ có vẻ ngoài xấu xí, Ngọc Hân gọi:

-Anh Ba....anh Ba...ra đón em nè...!

Tức thì một người đàn ông to béo, mình đầy hình bước ra, vẻ mặt dữ tợn, giọng nói ồm ồm:

-Chíp! Sao giờ mới tới hỏi thăm anh?

Hai người ôm nhau như lâu ngày không gặp. Tuy chưa hiểu Hân quen người này thế nào nhưng Quyên và Văn cũng cúi chào lễ phép. Sau một hồi làm quen và chào hỏi thì họ cũng bước vào nhà để hỏi chuyện quan trọng

-Các em uống gì? _Anh Ba hỏi vẻ thân thiện.

-Thôi anh ạ!Em chỉ muốn hỏi anh vài câu rồi đi ngay thôi _Hân mỉm cười.

-Anh có biết hiệu xăm nào có xăm hình đại bàng này ko ạ? _Lạc Văn vừa hỏi vừa đưa ra 1 tấm ảnh.

-Sao các em lại hỏi thế?

-Chuyện dài lắm, anh nói đi!

-Đại bàng thì chỉ duy nhất có 1 nơi thôi.

-Nơi nào ạ _cả ba cùng đồng thanh.

-Boong!

Ba giờ chiều...

Hân vừa chạy vừa thở, không ngờ thời gian lại trôi nhanh như vậy

Đường Minh đã chờ sẵn ở ghế đá sau sân trường. Vẻ mặt khó chịu nhìn Hân...

-Tôi ghét nhất ai đến muộn!

-Đến muộn hay không không quan trọng.Quan trọng là tôi phải trả thù. Sáng nay cậu đã cầm điện thoại, đã vậy còn dám vứt vỏ chuối lung tung...

Đường Minh quay mặt đi tỏ vẻ khinh khỉnh:

-Nếu vì lí do đó thì đừng làm mất thời gian của tôi!_nói rồi cậu bỏ mặc Hân ở ghế rồi rải những bước dài trên sân.

-Cậu muốn chạy sao?

Hân không kịp kìm nén cơn giận nên đã đánh 1 cú từ sau lưng, Đường Minh nhanh chóng né được...2 người một chín một 10...không ai chịu ai. Hân vốn định ra đòn cuối để hấn biết thế nào là lễ độ nhưng lại để tuột

mắt và chỉ xé được mảnh vải sau lưng....và cái hình xăm ám ảnh đang đập vào mắt cô.....sững lại một giây để kịp nhận ra hình xăm quen thuộc...đại bàng.....chẳng lẽ cậu ta là.....SÁT THỦ HOA HỒNG....

-Dừng lại đi! Tôi không muốn đánh nhau với con gái.

Ba người mặc áo đen tức tốc chạy tới choàng áo khoác lên người Đường Minh rồi đưa cậu ta lên xe ô tô. Tất cả những gì về cậu ta đều rất bí ẩn.Liệu cậu ta có phải là sát thủ Hoa Hồng hay ko thì Hân chưa xác định được. Hình xăm đại bàng của cậu ta thật sự rất hiếm.....nghĩ vậy, Hân gọi cho bạn mình:

-Alô! Mình đã tìm ra manh mối mới....

2. Chương 2

Kiều Minh Nguyệt vừa mím môi để son lan đều vừa soi gương.

-Tối nay có tin báo là có bọn tổ chức w đến đây.Chúng nó có 3 người liệu mà giải quyết!

Mới có 7h tối mà vũ trường Bing Boong đã đông nghịt người. Trong gian phòng rộng, tiếng nhạc át hết cả tiếng người này ai vào lần đầu sẽ không quen và óc thể có cảm giác như lợn ruột hay phủ ngũ tạng ra ngoài vì cái không khí ngọt ngào, thác loạn ở đây...

-Cậu có chắc là có người xăm ở đây ko?

Hân không trả lời câu hỏi của Lạc Văn mà ngó tứ phía quan sát.

Bọn mình cải trang thế này là được, nghe nói tên này rất háo sắc.

Quyên cũng đảo mắt quanh đám người đang nhảy như điên...ai cũng khả nghi cả...Anhs đèn lại mờ mờ, ảo ảo nữa chứ...

-Này các cậu!..._Quyên cười bí hiểm lên sân khấu....một cô gái trẻ ăn vận thiếu vải đang nhảy nhót trên đó..._quay trở lại mục đích Quyên đề nghị...

-Mình nghĩ cần phải gây chú ý với hân!

Cả bốn con mắt còn lại đều nhìn Lạc Văn....hiểu được ý đồ của 2 kẻ yêu nữ Lạc Văn rỏ mồ hôi hột:

-A'á.....á.....các cậu định làm gì?...tuyệt đối không được...

Lạc Văn ngưỡng nghệu bước lên sân khấu....và nhiệm vụ của cậu là thay cô gái ban nãytrên người cậu khoác lớp quần áo mỏng tang dành ấy tên gay...=.....son đồ, kẻ mắt có đủ cả khiến cậu không khỏi bối rối....thật là xấu hổ một đời trai.

Múa đi chứ cô em!

Bên dưới rộ lên những tiếng cười, người thì bảo múa kẻ lại bảo xuống đi. Cuối cùng thì nhạc cũng nổi lên...dù rất rất không muốn nhưng ai bảo cậu yếu nhất nhóm làm chi nên giờ mới bị bắt nạt thế này....thôi thì hy sinh vì đại nghiệp....bất đắc dĩ một thằng con trai phải uốn ** đặt dẹo trên cột....=.

Nửa giờ đồng hồ lắc lư mệt lử trên cột mà vẫn chẳng thấy tăm hơi kẻ cần tìm Lạc Văn đâu ra chán nản...vì đại nghiệp thì cũng diệt thân vừa thôi...vừa mệt bị xăm bờ soi nhiều quá nên Lạc Văn ngừng lại...nhưng khi cậu định bước xuống thì.....

-Chắc chắn là tên đó! Lạc Văn quả là rất xuất sắc!_Quyên phán rồi cười hí hửng.

-Chúng ta phải để ý hân có hình xăm ko đã chứ..._Hân nhắc.

-Theo như kế hoạch thì Lạc Văn sẽ phải đồng ý đi với tên kia.Coi như một tên đã vào tròng...

-Hai chúng ta làm gì bây giờ?_Quyên hỏi.

-Chúng ta phải nhảy sôi động hơn họ, phải khuấy động cả chỗ này để gây sự chú ý.

-Nhưng bằng cách nào..?

Hân nháy mắt với Quyên rồi đi lại chỗ quầy rượu.

-Anh cho em hai chai nặng một chút!

-Em trông rất quyến rũ....có cần anh đêm nay không?

Như muốn tránh xa cái vẻ cợt nhả ghê tởm của bọn trai lơ Hân nhếch mép:

-Em chỉ muốn tìm người thôi...để hôm khác!

Tên ở quầy rượu lập tức sầm mặt lại nhưng vẫn rót cho Hân vài ly rượu. Hân không chần chừ liền lắc ly rượu rồi đổ vào miệng....đúng như cô dự đoán cô choáng váng thật sự nhưng cái quan trọng là cô cần choáng váng như thế, đủ choáng để dè bẹp cái lũ chỉ biết vui đầu vào ăn chơi ở đây....cô lao vào đám người miệng không ngừng hò hét

Quyên như không tin vào mắt mình nữa. Cô không ngờ khi uống rượu vào bạn cô lại ‘bốc lửa’ đến vậy.

-Em đẹp quá!...Đi chơi với anh đêm nay nhé.

-Anh cho em nhiều hơn!

-Giá của tôi rất cao....

Ngọc Hân thôi nhảy liếc mắt nhìn quanhchẳng có tên nào đáng mặt đại gia ở đây cả....hay chúng chỉ đến muộn hơn....nhưng suy nghĩ ấy chợt tan biến khi 1 giọng nói vang lên làm cô giật mình:

-Bao nhiêu?

Giọng nói của cô gái làm cả vũ trường đang sôi động trở lên tĩnh lặng....một gương mặt quá đỗi xinh đẹp và quen thuộc lại bước tới trước Hân. Hân hy vọng là Kiều Minh Nguyệt không nhận ra cô...lấy vẻ tỉnh bơ làm áo giáp Hân liếc nhìn mỹ nhân trước mặt.

-Tôi sẽ không đi với gay đâu!

-Ha...ha...cô thật biết đùa....tôi không phải là gay....người thực sự cô cần phải gặp là ông chủ của chúng tôi kia...

-Chà! Thú vị thật!_biết cá đã mắc mồi Hân mỉm cười_Chúng ta đi thôi!

Nguyệt bật tay ra hiệu cho hai tên khác dẫn Hân đi...

9h 30...

-Lúc này em nhảy rất dễ thương!Cho anh hun một cái nào!_tên đàn ông có cách ăn mặc loè loẹt vừa ôm eo Văn vừa lè nhè. Nếu không phải vì kế hoạch thì cậu không đời nào vào khách sạn để bị chú ý như thế này. Vào đến phòng đặt Văn mau chóng hất cái bị thịt lên giường...

-Cho anh hun tình yêu của anh một cái!

Tên gay chu mỏ ra giữa không trung nhưng môi chưa kịp chạm vào ‘em’ thì đã hít trọn hơi thuốc ngủ của ‘em’ xịt vào....sau đó ‘em’ vạch áo hất ra, không có vết xăm nào cả....nhưng hân có một tấm thẻ màu đen đề chữ và kí tự rất lạ....lịch làm việc...10h 15’...

Bỗng chuông điện thoại reo lên....reng...reng....

Văn rút điện thoại trong túi tên gay ra nghe.

[-Đầu bỏ màu ham chơi quá rồi đấy! 10h 15’ tối nay mày ra đón chủ nhân..nghe rõ chưa...]

Văn nhận ra giọng nói trong điện thoại là của Nguyệt ... sững lại một hồi...rồi như sợ bị phát hiện văn nói dứt khoát:

-Được! tôi sẽ đến!

Văn cởi bỏ bộ tóc giả thô kệch xuống sàn thì bỗng đứng tên gay tỉnh dậy...

-Chết tiệt thuốc mê hết hạn sử dụng!_Cậy lằm bằm rồi xám mặt nhìn bị thệt.

-Cậu chủ! Xin lỗi vì sáng nay đã thất lễ._Nguyệt cúi mặt trịnh trọng trước cậu chủ Đường Minh.

-Cô không cần phải quá quan tâm tới tôi! Cứ vờ như chưa quen biết là được.

Nói rồi, Đường Minh đứng dạy bước ra.

Nguyệt nháy mắt với Tổ Trinh:

-Mày biết phải làm gì rồi chứ!

Tổ Trinh gật đầu bước theo cậu chủ. Nguyệt có thể dùng bất cứ thủ đoạn gì để có thể lấy lòng ông chủ. Nâng ly rượu trên tay, Nguyệt lắc nhẹ thứ chất lỏng màu đỏ rồi cho lên miệng nuốt ực...mỉm cười chua chát.

Nhiệm vụ của Quyên lúc này là bám theo chiếc xe đã trở Hân đi lúc nãy. Men theo bờ tường phủ đầy hoa thiên lý, Quyên nhảy bộp xuống bờ tường bên kia một cách nhẹ nhàng, nói qua tai định vị nhỏ xíu:

-Ngọc Hân mình vào được rồi, cậu ở phòng nào?

Hân khẽ suyt một tiếng. Cô được hai tên mặc đồ đen dẫn vào một phòng lớn. Xem ra ông chủ là người rất giàu có.

-Ông chủ của chúng tôi sẽ tới ngay bây giờ._Hai tên mặc đồ đen nói vền vện ngằn ậy rồi biến đi mất hút.

-Quyên , cậu tới đâu rồi?

-Ngọc Hân, mình thấy có rất nhiều người trong toà nhà này, bọn chúng không phải bình thường đâu, mà vụ này chắc chắn có liên quan đến vụ ám sát thủ tướng....ở đây có rất nhiều hoa hồng...loại mà chỉ sát thủ hoa hồng mới có.

-Hình như bên ngoài không có ai! Mình sẽ đi thám thính tình hình._bất ngờ có một kẻ đánh lén Quyên từ phía sau nhưng cô đỡ được...kèm theo đó là tiếng bước chân dồn dập của bọn vệ sĩ...Quyên liền vơ vội mảnh giẻ trong túi xách bịt miệng tên bảo vệ nấp vào lùm cây....nhưng không may cô đã vơ nhầm phải khăn tắm hoá chất....chất này có thể làm cho con người đứng giữa danh giới tiểu tiện và đại tiện. Mặt tên bảo vệ bắt đầu co lại hằn vừng vẩy nhưng may mà Quyên giữ chặt.(đoạn này buồn cười nè)

-Bụp...!

-Bụp...!

-Bụp...!

-Mày nghe thấy tiếng gì không?_Một tên đi đầu cao lêu nghêu hỏi.

-Làm gì có tiếng gì, mày nên đi khám đi!

-Bụp...Bụp...!

-Đấy! lại nữa...hai đứa mày thằng nào đánh *** thì khai ra đi. Nghe khó chịu quá.

-Mày thì có!

-Mày đánh ***!

-Bụp.bụp.bụp..

Quyên há hốc miệng...bịt mũi vì người tên bảo vệ phát ra tiếng quá nặng.

-Thối quá! Thằng nào thì khai ra đi!

-Đại ca...không phải chúng ta mà là....

Cả ba cùng ghé sát mặt vào lùm cây....

Quyên nhìn tên bảo vệ, hình như hắn sắp cho nổ 1 quả *** vĩ đại...cô nhanh trí xoay người hắn ra phía trước.

-Bùm!

Kèm theo tiếng nổ là tiếng á á...á.a....á.....của ba tên kia.

-Có ma..a.....a....

Cả ba tên cùng chạy toé khói.Mùi thối bốc lên nồng nặc. Chắc ba tên vừa ghé mũi vào đúng lúc quả *** thần chưởng được bắn ra. Hâhhâhhâhh.....Quyên cười sặc sụa...không ngờ ba tên đó lại nhát gan như thế...trói tên bảo vệ vào gốc cây, Quyên nhanh chóng vào được toà nhà...Cô hơi nghi ngờ vì đây là toà nhà rộng lớn, nhất định sẽ có hệ thống báo động chống trộm. Nhưng từ lúc vào đến giờ, cô không hề thấy có một tiếng động nào phát ra hết

Lạc Văn mệt nhọc bước ra khỏi phòng 203 của khách sạn. Không còn cách nào khác, Lạc Văn phải giả vờ định cắn lưỡi tự tử thì tên gay kia mới chịu để cho cậu đi.

-1..2..3..Quyên, Hân nghe rõ trả lời! Vừa chạy bộ trên đường. Lạc văn vừa bấm máy tính để định vị chỗ của Quyên và Hân. Tới bãi đỗ xe.

Rút chiếc thẻ của tên gay ra mở chìa khoá xe, Văn giật mình khi chiếc xe tự lái đến địa chỉ cần thiết.

-Nghe này Quyên! Cậu đang ở một nơi có rất nhiều hệ thống bảo vệ toà nhà...nhất định phải đứng im đó đợi mình.!

Văn bấm vào bàn phím...hình ảnh trong toà nhà lập tức hiện lên trên dưới không quá 15 cảnh ở toàn bộ mọi nơi.

-Mình đã truy cập hệ thống Laze của toà nhà này nhưng ko thể vô hiệu ngay được, phải mất một giờ nữa thì chúng mới bị vô hiệu hoá.

-Lạc Văn, tiếp theo phải đi hướng nào?_Quyên nhìn hai cánh cửa phân vân.

[-cẩn thận, camera, cúi xuống mau]

Quyên lập tức cúi đầu xuống. Chiếc camera ở góc tường quét qua quét lại 4 phía.

[-NGHE NÀY! Cậu bước lên trước 2 bước đi]

Quyên làm theo sự hướng dẫn của Lạc Văn.

[-Trên trần nhà có một hệ thống camera, chỉ cần tắt được nút đỏ trên đầu cậu, thì hình ảnh của cậu sẽ biến mất.]

Quyên lấy đà chuẩn bị đi trên trần nhà bằng giày có đế mút thì có tiếng người bước vào.

-Mày có thấy lạ không? Lúc này chẳng lẽ là ma sao?

-Vớ vẩn! chúng mày chỉ nói linh tinh!

Quyên thăm nguyên rửa:"lại là bọn chúng."

-Bụp!

“Ôi không! Quyên cũng bị dị ứng với cái chất đó. Nếu ba tên kia hát hiện ra Quyên thì chắc chắn cô sẽ gặp rắc rối. Những tiếng phát ra ngày một to hơn.

-Ôi trời! con ma đó theo chúng ta vào tận đây kia à?

Quyên nhìn chiếc đèn cách mình khoảng một mét. Cái nút màu đỏ.Thấy rồi! Cô cố với tay đến cái nút nhưng vô dụng...Quyên đẩy chiếc đèn lung lay...thế là nó cứ quay qua quay lại trên không trung.

-Bụp...bụp.bụp...

-Cái mùi này ghê quá!

Chiếc đèn chùm trao qua trao lại. Vì là đèn lâu năm nên dây đèn bị mục...chỉ cần lay thêm vài lần là nó rụng ngay. Quyên dồn hết sức vào lần cuối cùng này, tay cô ắt mạnh....và cũng đồng nghĩa với việc....

-Bụp....BỤP....

-Ôi! Có kẻ đột nhập.

Cả ba tên cùng hô lên khi ngược lên trên trần nhà. Nhưng không may cho chúng là chiếc đèn đã kịp ôm gọn chúng vào lòng....camera chết rồi...Quyên nhoẻn cười rồi nhảy phốc xuống sàn nhà mặc cho bọn vệ sĩ kêu gào.

[Mình đang ở quốc lộ một. Hình như xe bị trục trặc rồi, nó không dừng lại.]

Lạc văn nhỏ mồ hôi hột nhìn chiếc xe đang phóng điên cuồng.

-Lạc Văn, cậu phải giúp mình, mình bị lạc rồi!

Ngọc Hân ngó xung quanh, đèn vừa tắt phụt lúc nào.

[Mình đang lái xe ở chế độ tự động, nó bị hư rồi, chờ mình một lát]

-Chết! bọn bảo vệ tới rồi!

[Hai cậu đang ở gần nhau đấy, tiến lên hai bước đi]

Tức thì cả Hân và Quyên cùng bước lên. Tay hai người chạm vào nhau.

-Tốt rồi! bây giờ sao nữa?

[Hân, cậu phải trở về căn phòng lúc này để gặp ông chủ, nhưng bây giờ điện đã bị ngắt và bọn bảo vệ đang tới chỗ các cậu....giờ thì...ôi..cái xe chết tiệt.....]_Văn chưa kịp nói hết câu thì chiếc xe lại đỗ chứng.

-Bọn chúng tới rồi! nín thở.

Tiếng bước chân vội vã toán loạn tìm kẻ đột nhập của bọn bảo vệ làm toà nhà náo loạn cả lên.

-Tìm chúng nó đi!

Một tên ra lệnh, chúng mò mẫm trong bóng tối...Quyên không thể chịu đựng thêm nữa....cô chỉ biết nhìn...nhìn...và nhìn....Bọn bảo vệ sờ xoạng trong bóng tối....có vài tên đã tìm thấy Quyên.

-Ôi trời! Thời này nay tượng mà cứ mềm như bún ý nhỉ.

-Con tượng này kì kì sao ý.

Tên bảo vệ vừa nói vừa béo má 'con tượng'....cũng giống như tên bảo vệ....Quyên không thể chịu nổi nữa rồi....

-Con tượng này lạ ghê!....

-Em xem với đại ca!

Cả đám đông bu lại như ruồi...

Quyên đã nhịn thở được 1 phút 32 giây....cơ thể cô dần nóng lên. Rồi bỗng có một tiếng nổ kinh hoàng phát ra...

-Bùm!!!!!!

Cả gian phòng tràn ngập mùi thum thum....Một số tên đã ngất xỉu vì lực ép quá lớn và không có khả năng chịu nổi mùi này. =.=

Ánh sáng bỗng bừng lên lan toả khắp gian phòng. Quyên và Hân chạy mỗi người một ngã. Bọn bảo vệ đuổi theo hai hướng.

[Quyên lộn ba vòng đi]

Lạc Văn chăm chú nhìn màn hình.

Bọn bảo vệ đã đuổi đến, bọn chúng mang theo súng...

-Lạc Văn, phải làm sao đây?

[Chết rồi, cái xe chết tiệt!]

Hàng loạt viên đạn được bắn ra. Quyên nhắm nghiền mắt lại cứ ngỡ mình đã chết rồi nhưng bỗng có một mùi hương thoang thoảng lướt nhẹ qua. Khi cô mở mắt thì....

-SÁT THỦ HOA HỒNG!

-LẠC Văn! Có bốn cánh cửa, phải vào chiếc nào đây?

[Mình đang bị chiếc xe khổng chế]

Bọn bảo vệ đã đuổi tới nơi, Hân đành đánh liều mở một cánh cửa bất kì. Nhưng khi cô chạy vào thì bị hút.....bởi vì trước mắt cô....là ...

-Ừm!!!!

“ không ngờ đây là phòng chứa nước”

Hân ngoi lên vuốt mặt cho nước không tràn vào mắt. Cô từ từ mở mắt...thì....một khuôn mặt rất rất quen đập vào mắt cô....Đường Minh.

-Cô...muốn chết hả?

Giờ Hân mới để ý. Đường Minh....cậu ta đang.....tắm!

-Tôi..tôi.._Hân ấp úng....

Rầm!

Bọn bảo vệ xông vào bất chợt...trước mặt chúng là cậu chủ và một con bé....đang...hôn nhau....

Đường Minh giữ chặt tay Ngọc Hân....

-Xin lỗi cậu chủ...hoá ra cậu đang...

-Cút hết ra!

Bọn bảo vệ giật nảy mình, run run bước ra ngoài.

-Cảm ơn!

-Cô nên biết đây không phải là nơi cô nên đến!

-Tôi...._Hân thấy tất cả dường như tối sầm lại...

-Cô sao thế hả?

Có lẽ vì thiếu oxy bởi nín thở, ngập nước và chưa kịp hoàn hồn thì đã bị cường hôn nên Hân ngất xỉu.

* * *

Lạc Văn cuối cùng cũng lái xe an toàn đến toà nhà đó...

-Alô! 123, Hân , Quyên nghe rõ trả lời!

Người đeo mặt nạ khẽ mỉm cười. Sau lớp cánh hoa hồng mỏng, bọn bảo vệ đều bị giết bởi một hung khí...cánh hoa hồng...chính cánh hoa đã liệng đứt cổ bọn chúng....

-SÁT THỦ HOA HỒNG...người...

-Phi_kẻ đeo mặt nạ thở dài rồi đỡ lấy cô gái đang ngã xuống bàn tay hần.

Hương gây mê làm Quyên ngất lịm.

-Tôi...xin lỗi...._câu nói nhỏ của kẻ đeo mặt nạ chỉ có hân nghe thấy mà thôi.

Hồi ức...

-Không thể nào! Tao sẽ không thích đồ ngực lép đâu!

-Thật ak'?

-Thật! _Nhược Bằng ngồi kế bên lũ con trai lớp 6.

-A!...Bằng...hoá ra cậu ở đây!

-Đừng có đi theo tôi nữa.

Quyên mỉm cười: 'Đi chơi với tớ hôm nay nha!'

-Ừ!

Nhược Bằng vừa đi vừa trả lời.

-Hẹn gặp ở công viên nhé! 2 giờ chiều.

Quyên thích thú nhảy chân sáo cười tùm tùm....cuộc sống của một con bé vốn đã tươi đẹp và khi cậu nhóc đến nó lại càng đẹp hơn...nhưng hình như con bé đã lầm...

Quyên đã chờ rất lâu...đến nỗi cô thiếp đi trên chiếc ghế đá...khi tỉnh dậy thì bỗng nhiên không thấy hộp quà đâu!

-Oái...hộp quà đâu rồi?

-Không cần tìm nữa!

-A....-Quyên bất ngờ...vì sự có mặt của thằng nhóc....không chỉ có một mình mà đi bên cạnh nó còn có một con bé.....

-Đừng có lơ đãng theo tôi như cái đuôi. Bây giờ tôi không muốn nhìn thấy mặt cô nữa.

-Tại..tại sao _Quyên lắp bắp...

-Vì....tôi không thích cô!

Chắc ai cũng dễ đoán con nhỏ kia là ai rồi chứ..._Nhược Bằng quay lại hôn con nhỏ một cái phớt qua...

-Tôi hiểu rồi!....! _Quyên không thể đứng lại thêm một phút nào nữa....vì tim đau quá rồi!.....vừa đi nó vừa hét lên....nó thề sẽ không bao giờ thích một ai nữa...đau một lần quá đủ.

Nhưng tại sao lúc này Quyên lại nhớ đến cậu ta?...thật sự ..cảm giác này...đúng là rất giống...Nhược Bằng...có tiếng gì đó như là....

-Nó chạy hướng này! Đi tìm đi!

Quyên đã tỉnh, cô hé mắt nhìn quanh:

-Đây...là đâu?

Chợt nhớ ra trước khi cô ngắt một sự kiện trọng đại đã xảy ra..đó là cô đã gặp sát thủ hoa hồng...nên bật dậy...nhưng bị cộp đầu vào bụi hoa hồng nên mắt cứ hiện đầy sao.

-Chỗ này có tiếng động!

Chắc chắn là bọn bảo vệ toà nhà đang tìm cô. Nếu bị bắt được thì thà cô chết còn hơn.

-Suyt!

Còn một người nữa cũng đang ở cạnh Quyên.Mùi hoa hồng!

-Hum...Hum..._Quyên đang định reo lên vì đã bắt được sát thủ hoa hồng thì bị một bàn tay bịt miệng.....cô đang ở cạnh sát thủ hoa hồng ư?...Vườn hoa hồng....có nghĩa là hai người đang ở trong bụi hoa hồng....

Chờ bọn bảo vệ đi xa, Quyên mới lao ra khỏi bụi hoa hồng....Cô nhanh như cắt rút con dao nhỏ ở ống tay áo chìa vào kẻ đang đứng trước mặt.

Lạc Văn nhìn lên màn hình. Không định vị được vị trí của Quyên và Hân.

-Quyên! Nghe rõ không? Mình đã vô hiệu hoá hệ thống laze...cậu có 10 giây để thoát khỏi cửa chính.

-Hân!....chết tiệt sao chẳng nhận được tín hiệu thế này(dính nước mà ko hồng mới lạ)

Lạc Văn chau mày nhìn về phía toà nhà. Có một chiếc xe đang rẽ vào lối cửa chính....Một người đàn ông trung niên tầm 50 tuổi bước xuống xe, miệng ngâm một điệu xì gà, đeo kính râm. Kèm theo đó là 4 tên vệ đi cùng vào nhà.

Trong lúc bất tỉnh Hân nghe thấy tiếng dấu kiếm....rất gần..rất gần...cô choàng tỉnh lại.

Lập tức một lưỡi kiếm kề vào cổ cô phản chiếu ánh sáng chói lóa. Một khuôn mặt với hình vẽ đại bàng, tai đeo khuyên tròn lấp lánh, ánh mắt như muốn giết chết kẻ đang đang đứng trước mặt mình.

-Đã vào đây thì đừng mong có chuyện thoát ra ngoài được!

Nhọc Hân khẽ lướt gian phòng. Đây là phòng đấu kiếm. Có hàng trăm cây kiếm được dựng trên giá. Cách bài trí như kiến trúc Nhật vậy....Nhìn ánh mắt hằn tia máu đỏ Hân biết mình phải chiến đấu với hắn....một là cô chết, hai là hắn chết.

Hân cố rút thanh kiếm lại gần mình nhưng không nữa vì lưỡi kiếm kia đã vội vàng tìm đến cô khiêu chiến. Nhanh như cắt, Hân lộn ngược dùng chân quặp lấy thanh kiếm. Hai người đấu kiếm với nhau. Hắn chạy khinh cong trên đường còn nhanh hơn thạch sùng rồi cuối cùng lại uốn cong người như rắn phi kiếm đến chỗ Hân.... Nhưng may là Hân cũng né được một cách điệu nghệ.

-Xoẹt!

Một lọn tóc dài rớt xuống sàn nhà. Hân thật sự biết mình không thể địch lại hắn...vì vậy chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi. Hắn di chuyển rất nhanh và linh hoạt. Mồ hôi đã đổ dài trên mặt cả hai người. Hân vẫn cố lia kiếm về phía hắn. Cây kiếm nhanh như mũi tên liệng xéo qua vai áo hắn. Một dòng máu đỏ chảy ra loang dần trên chiếc áo mỏng(hình như là áo tắm...)

Không chịu thiệt, tên kia chạy như bay tới Hân...kiếm quẹt xuống sàn gỗ nghe ớn lạnh. Hân lặn mình qua tránh kiếm...và một sai lầm là....cô lại lặn nhầm vào góc tường....kiếm đã lao đến.....liếc mắt qua bên phải...Hân rút một cây kiếm gần đó chống trả.

-Lần này ta tạm tha cho người! Lần sau nhất định ta sẽ giết người_Quyên bỏ mặc tên sát thủ đang thở hổn hển trên nền đất rồi lao ra phía cánh cửa chính.

[Còn 8 giây! Nhanh lên!]

Lạc Văn hồi hộp nhìn màn hình máy vi tính xuất hiện hình ảnh của Quyên.

[Ở ngoài có một tên, cẩn thận đấy]

-Được rồi!_Quyên quan sát một lượt rồi băng qua hành lang toà nhà.

Có một tên đã chờ cô ở đó. Nếu dừng lại thì sẽ không kịp thời gian.

[Chạy qua hắn đi!Quyên! Cậu làm được mà, còn 6 giây]

Quyên cố gắng chạy thật nhanh qua tên gác cửa nhưng khi cô vừa vọt qua thì hắn đã liếc thấy và hô to:

-Báo động! báo động , báo động!

‘chết rồi’_Quyên lo lắng thẳm ngẫm.

Hàng nghìn tia laze đỏ chói đã bắt đầu giăng ra như mạng nhện chỉ chờ con mồi đáng thương mắc vào.

-Chết tiệt! cửa bị đóng rồi, Lạc Văn!

[Đừng sợ! cậu nghe này, chùm laze có kẽ hở...cậu phải thật cẩn thận!...bước lên trước bốn bước.

[Được rồi!]

[Nhìn sang trái đi, ở đó có một cái cửa nhỏ!]

-Đồ con heo! Cái cửa thông khí thì có!...nó nhỏ như vậy, làm sao mà mình đi qua được chứ.

[Cứ đến gần nó đi !]

[Cho chân ra trước, thu gọn hết mức có thể!]

-Được!sao nữa?

-Oái! Có người đến__Quyên bắt giắc hô lên.

[Chui nhanh lên!]

-Không được, eo mình không vừa!

[Nín nhỏ hơn đi!]

Một tên bảo vệ soi đèn pin vào khắp phòng. Hắn như ngờ ngợ điều gì đó rồi bỗng tiến lại phía cửa thông khí,

-Bóp!

Quyên dấn vào mặt tên bảo vệ một cú, tức thì hắn la lên:

-Có kẻ đột nhập!

Một đoàn người mặc đồ đen chạy tới. Quyên đang ở tiền thoái lưỡng nan...muốn đi mà chẳng được muốn ở thì ở không song...thấy thể tên bảo vệ thừa nước đục thả câu lao đến...

[Nín thở! Cố lên!]

Lạc Văn cắn môi...

[sắp lộn rồi]

Bọn mặc đồ đen đã đuổi đến sát tường, còn tên bảo vệ thì cứ nhất quyết ôm lấy 2 tay Quyên.

-Chết giã!__Quyên dùng 2 tay bóp chặt mũi của kẻ đang giữ mình. Mặt hắn đỏ phừng phừng không cất lên lời. Vừa lúc Quyên chui lọt cánh cửa thì cũng là lúc đầu của tên bảo vệ bị thế vào. Hắn không sao nhấc đầu ra được.

Thoát khỏi cánh cửa, Quyên quay mặt lại tỏ vẻ thắng cuộc:

-Lêu lêu! Ai bảo dám giữ ta!

-Đứng lại! ai lại dùng chiêu bóp mũi tiểu nhân thế hả!__rồi hắn lại rít lên đau thương__ôi cái mũi của tôi!.

Quyên chạy nhanh ra bức tường ngăn ngôi nhà với đường phố bên ngoài, rồi dùng khinh công đã tu luyện lâu năm nhảy vọt sang phía bên kia bức tường....ngoài kia thấp thoáng một chiếc xe đang đợi sẵn.

Người hút thuốc xì gà đi vào trong. Theo ông ta có cả chục người hộ tống. Bước qua vào gian nữa, ông ta tiến về phía chiếc ghế to bành ở cuối căn phòng và ngồi xuống một cách bệ vệ.

-Chúng mày là một lũ ăn hại! chỉ có vài đứa nhãi ranh mà cũng không giải quyết được...cút hết ra!

-Xin anh bớt giận__Một tên thấy ông chủ mình tức giận thì hoảng sợ nhưng vẫn run run cố nói__Còn một đứa vẫn còn ở trong toà nhà này!

Mặt kẻ đứng đầu đã bớt vẻ giận dữ__Phải khử ngay để bịt đầu mối!__giọng nói toát ra lạnh lùng vang vọng khắp gian phòng...Nhưng bỗng bị một tiếng động à không tiếng hét còn to hơn cả lời nói của mình, hắn nhăn mặt hỏi:

-Tiếng gì thế?

-Để em đi xem!_tên thuộc hạ có mái tóc xoắn tít như sợi mì tôm rảo bước tiến về phía có tiếng hét kinh hoàng.

-Có chuyện gì thế?_Hắn giật mình khi thấy tên bảo vệ đang tạo hình trên cửa thông khí.

-Em không bỏ đầu vào trong được! mẹ kiếp cái con khốn!

-Mày chết đi cho rồi!_bắt ngờ tên tóc xoắn tặng một cú đấm vào giữa mặt tôi bảo vệ.

-Bốp!

Đầu hắn thụt vào trong. Mũi sưng vù to hơn cả mũi Quang Thắng. Hắn vừa hấp thuộc hạ thân tín của bang chủ, theo qui tắc thì phải cúi chào. Nếu không mạng khó bảo toàn. Sợ tội vớ vẩn....tên bảo vệ ngu ngốc lại lộ đầu ra:

-Em chào anh hai!

-Mày nói gì?

-em..em nói là chào anh hai!

-Biết điều đấy! tao sẽ bảo đại ca thăng chức ày!_hả hê sung sướng một hồi, tóc xoắn bỏ đi....sau khi hắn đi rồi, tên bảo vệ mới chợt nhận ra cái đầu của mình vẫn mắc kẹt, hắn liềng hoảng hốt kêu lên:

-Thôi chết! này đại ca ơi! Cái đầu của em!

Căn phòng lúc này nóng như lửa đốt. không khí ngột ngạt bao trùm. Cả hai người đều đã sát thương đối phương. Hân nín chặt răng nhịn cơn đau. Gãy và và kiếm đều gãy cả rồi, cả hai cùng đấu tay đôi. Hắn lao tới, Hân chỉ còn biết phòng thủ, lấy hai tay chống cự. Bị dồn tới chân tường, Hân bất lực nhưng chẳng lẽ lại chịu chết thế này sao?chợt Hân nảy ra một ý định....chun quần của hắn ta trông rất lỏng =.=....đấu tranh nội tâm một hồi giữa cái chính nghĩa và lòng tự trọng Hân nhanh tay với lấy chun quần của hắn ta.....kéo mạnh. Nhanh như cắt hắn lùi lại, mặt đỏ lựng.

-Bỉ ổi!

Hân tuy thẹn nhưng cũng đành chịu, vì cô nhất định không thể chết ở đây được.

Hân rút cây kiếm dính trên tường lao tới. Hắn tránh bên phải, né bên trái, lưỡi kiếm sắc lạnh toát lên vẻ hung tàn cùng đôi mắt quyết phân thắng bại kia cuối cùng cũng đẩy ngã hắn xuống sàn....kiếm cứ thế lao tới....chỉ còn cách một cm nữa thôi là hắn chết rồi, nhưng lại có một viên đá sượt qua lưỡi kiếm của Hân. Cửa phòng bỗng chốc bật mở. Tên tóc xoắn tiến vào, hằm hè:

-Thả cậu chủ ra!

Hân khề nhếch môi(chắc học của Đường Minh) mừng thầm, thì ra kẻ đang sắp bị lưỡi kiếm này đâm chính là cậu chủ...nghĩ đi nghĩ lại một hồi....cách tốt nhất để thoát thân chẳng phải là bắt con tin uy hiếp sao.

-Hâhhâhhahahahah

-Người cười gì chứ?_Thấy con tin không những ko hoảng sợ mà còn cười hỉ hả Hân thoáng chợt dạ.

-Cô biết tôi là ai ko? To gan!

-Câm miệng! tính mạng người là do ta định đoạt, đừng nhiều lời.

-Thách cô giết tôi!_lời thách thức thoát ra từ miệng hắn nhẹ như lông hồng....có vẻ giỡn lắm.....ba máu sáu cơn....Hân vốn ko định giết nhưng nếu hắn đã dám chọc tức thì cô cũng chẳng sợ gì.....thế là.....kiếm lại được đưa lên cao....

-ỒI ! ối! dừng lại đi. ..._tên tóc xoắn hãi hùng kêu lên.

-Nếu cô giết tôi, cô sẽ chết!_Nhắm mắt lại, tên đó ung dung nói nhỏ.

-Bùm!

-Bốp!

-Bình!

Những tiếng động kinh người phát ra từ phía sau cánh cửa, bóng Quyên và Văn hiện ra rất đúng lúc...bọn vệ sĩ bị đánh cho tơi bời bằng ghế vào tài nghệ của Quyên.

-Đi thôi! Mau lên!!!_Quyên gấp gấp nói.

-Nhảy qua cửa sổ mau!

Cả ba kéo nhau phi qua....đạn bắn ra liên hồi tại trận từ phía sau.(súng giảm thanh) chỉ tội mấy cái cây gần đó bị dằn vữa đau đớn.

-Xe mình để bên ngoài, nhanh lên!

Men theo lối cửa sau, ba người nhảy qua bụi hồng...nhưng khi ra tới đường cái thì.....

-Oái! Xe đâu mất tiêu rồi!

-Bọn chúng tới kìa_Quyên hốt hoảng.

Vừa lúc ấy có một chiếc xe vút qua.....Hân đột ngột lên tiếng....

-Cướp xe!

Thấy cả hai người còn lại do dự Hân chặn đầu xe rồi mở phanh cửa xe...họ nhìn nhau bằng ánh mắt rồi cũng lập tức leo lên!(là điệp viên giúp đỡ bảo vệ dân mà lại cướp của dân, pó tay)(=.=)

-Á! Cướp! tha cho tôi!_Một phụ nữ trung niên run rẩy.

Sau khi ổn định và rời khỏi khu nhà, cả ba mới chú ý tới người phụ nữ.

Lạc Văn đẩy lại gọng kính nhìn chăm chú.....

-Giọng này quen quá! _rồi bỗng nhiên mặt mày cậu tái mét....

-Các cậu à.....hình như người phụ nữ kia là cô Tuyết...

3. Chương 3 : Điểm Mười Dễ Kiếm.

Lớp học ồn ào như cái chợ vỡ. Hôm nay cô Tuyết đến muộn. Thường ngày cô không như thế, tính cô luôn nghiêm khắc. Đã bắt đầu có tiếng xì xào về chuyện cô đi muộn. Hạnh Nhân(lớp trưởng) lo lắng đi lại trong lớp:

-Giờ này mà cô vẫn chưa tới, liệu có chuyện gì xảy ra không?

Cả lớp ồ lên:

-sao vậy?

Cuối cùng thì cũng có người đứng lên giải thích, đó là Tú 'vẩu' đàn bà mọc râu trong lớp. Nghe hần khua môi múa mép, Nhược Bằng đập tay xuống bàn:

-Im! Bọn mày có cần nghe tao kể lại không? Tao biết đấy!

Cả lớp lại ồ lên tập 2, mắt xoáy vào Nhược Bằng.

-Là thế này....Tối hôm qua....trời không trăng không sao, gió cứ hú, quạ cứ kêu, mưa rơi nặng hạt, cô đi ra từ cửa hàng bách hoá, trên tay cầm một hộp bánh.....

Cả lớp đứa nào cũng đồng tai lên nghe, đến đoạn dừng thì lăm lét nhìn nhau...đứa thì nói cô gặp ma, đứa thì kêu cô bị té....cuối cùng...chúng kinh ngạc khi nghe lời của kẻ chủ mưu:

-Nhìn cũng ngon!

-Ui trời ơi ông ơi....vào đề đi, dài dòng mãi.

-Để yên tao mới kể tiếp chứ! __Nhược Bằng tỏ vẻ bí hiểm, ra hiệu để cả lớp xúm vào hẳn.

-Cô bước vào xe.và....

Cả lớp im phăng phắc....chúng ko dám thở nữa.....báo hiệu một việc rất kinh khủng đã xảy ra với cô giáo của chúng...nhưng.....

-Và hôm nay cô gọi lên bảng!_cả lớp quay lại phía cửa.....chuyện quái quỷ gì đã xảy ra với cô giáo của bọn chúng thế này....oh my god!

Chúng vừa lo sợ vừa kinh ngạc.....kinh ngạc là vì cách ăn mặc quê mùa của cô hàng ngày đã được thay thế bằng hàng hiệu....váy ngắn....áo bó...tóc xoăn lộn màu đồng.....có đứa tự hỏi đó có còn là cô giáo của bọn chúng ko?

-Các em nhìn gì thế?

Tú ‘vẩu’ đứng lên nhìn cô Tuyết chăm chú.

-Cô ơi! Đẹp quá!

Ai mà chả thích khen, nghe thế, cô Tuyết mỉm cười e thẹn.

-Cô chuẩn bị từ 6 h sáng mà!

-Cái gì cơ ạ?

-Nào là váy này, son này, áo này...._Cô Tuyết liệt kê một loạt trước hàng 4 chục con mắt đang mở to hết cỡ....

-Nhưng mà thưa cô! Em xin đính chính lại là cái vòng tay của cô đẹp quá. Kim cương thiệt ă?_Tú ‘vẩu’ vẫn ngay thơ hỏi mà không để ý tới thái độ chau mày khó chịu của bà cô này.

-Cậu Tú! Cậu định đùa tôi đấy à? Đi ra ngoài mau!

Cả lớp ồ lên suýt xoa mĩa mai khi nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của tên này. Hân thấy vậy không cười mà quay sang Lạc Văn nói nhỏ:

-Liệu có phải cô ấy chịu tác dụng phụ của thuốc quên kí ức nên quên luôn lập trường của chính mình không?

-Mình không biết, có lẽ thế!

Chuyện thực ra là, tối hôm qua, sau khi phát hiện ra cô Tuyết nhận ra cả bọn, Quyên đã nhanh trí phụt thuốc vào cô để cô quên đi chuyện này....ko ngờ tác dụng phụ của nó còn khôn lường hơn nữa khi....

-Nào các em! Trật tự!_cái cổ hủ thì thay đổi, còn tính nóng nảy thì thực sự vẫn ăn sâu trong tam trí con người, và đây là một ví dụ điển hình.

-Các em mở trang 70! Cô kiểm tra bài cũ...e hèm! Gọi ai đây?

Cả lớp xì xầm’ cô ơi đừng gọi em....’ Nhưng cuối cùng thì đôi môi đỏ kia cũng nhếch lên kêu tên một người....người này ko xa lạ lắm....

-Lạc Văn!

Nghe đến tên mình, Lạc Văn giật thót tim. Tối qua mãi làm nhiệm vụ quên mất việc học nên giờ mờ hồ cứ túa ra trên mặt cậu.

-Em hãy cho cô biết, nội dung và ý nghĩa của đại não!

Trong đầu Lạc Văn rỗng tuếch, các con chữ cứ thi nhau nhảy múa trước mặt...chết thì chết...Lạc Văn đành nói liêu.

-Vai trò của đại não là chỉ đạo trung ương thần kinh...cô...ôi..em...

Vấn vốn ko quen nói dối nên cậu định thú tội ngay nhưng lại ngập ngừng ko dám nói.

-Em nêu tiếp đi!

-Cô....

-Ồ hay! Tôi ko có thời gian đâu!

-Cô....thần kinh..!_Lạc Văn lấp bắp đâm ra lẩn....hic hic...=.=

-Cậu dám lăng mạ giáo viên à?

-Đâu ạ..em..em đang nêu bài học mà!

-Liệu hồn đấy!

-Thính giác chỉ có vấn đề khi người ta già!

-Lấy ví dụ đi!

-Những người trên 45!

-Cụ thể đi....tôi 46 rồi!

-Thế thì thính giác của cô có vấn đề rồi! ~.~

-Hả!_Cô Tuyết há mồm kinh ngạc, lát sau mặt đỏ găng tức giận_1 điểm...về chỗ!

Khi Lạc Văn về rồi mà bà cô ý vẫn còn lườm với ánh mắt dã man...

-Số xui quá!

-Tôi gọi tiếp!Lý Tố Trinh lên bảng!

Trái với Lạc Văn, cô ta mỉm cười rồi ưỡn ngực đi lên bục giảng.

-Nêu cho tôi định nghĩa sgk!

10 phút trôi qua, Trinh vẫn đứng đó cam như hến...thế mà lúc lên mặt hớn hở gớm...đấy là do bản tính kiêu ngạo vốn ăn sâu trong óc.

-Em không trả lời được à? Về chỗ!

-Dạ không! Ý em muốn nói là cô có một làn da rất đẹp, nó khiến em không thể tập trung được, bài học cũng bị phân tán, em phải làm sao đây chứ....!

-Cô có bí quyết gì không ạ!

Mặt bà cô đỏ đang hầm hầm vì vụ của Lạc Văn giờ tỉnh như hến, cười cười.

-Có gì đâu! Thôi em về chỗ đi! 10 điểm!

-Oa! Cô ngày càng đẹp lên đấy ạ!

Bà cô Tuyết lại mỉm cười mãn nguyện...trông bộ dạng chẳng khác gì ông giuốc-đanh trong truyện trường giả học làm sang, chỉ sợ khen thêm vài câu, khéo bà ta còn cho Trinh điểm 10 toàn năm học ý chứ....chỉ có một thằng bé tiu nguội gục đầu xuống bàn. Miệng thở dài....điểm 10 tuy rất khó kiếm nhưng trong nhiều trường hợp thì dễ như trở bàn tay, đặc biệt là hôm nay....cả lớp đều đạt điểm 10 trừ Văn và Tú ‘vẫu’.

(haiz, bà cô này thịch nịnh dễ sợ luôn =.=)

4. Chương 4 : Điều Tra Kẻ Mới Đến.

Ngồi phịch xuống ghế trong căng tin, Mặt Lạc Văn ỉu xiu.

-Thôi! Nói về vụ tối qua đi! Mình chắc chắn ông chủ mình phải gặp mặt chính là tên chủ mưu trong vụ sát hại thủ tướng._Hân nhắc mẫu bánh mì rồi lại đặt xuống.

-Hôm qua..mình gặp sát thủ hoa hồng! Hân đã cứu mình.._Rồi Quyên kể hết sự việc tối qua cho 2 bạn nghe.

-Tại sao hân ko giết cậu! Hân ta là thuộc hạ của tên trùm mà.

-Mình không biết!_Trước câu hỏi của Lạc Văn, Quyên chỉ biết lắc đầu.

-Hôm qua mình còn gặp một nhân vật lớn hơn cả tên sát thủ đó nữa cơ!

Ngọc Hân tay khuấy cái ly sinh tố nhưng mắt lại chăm chú nhìn ra ngoài.

-Cậu gặp ai?

Lạc Văn và Quyên cùng đồng thanh.

-Chính là tên mới đến- Đường minh!

-Cái gì cơ?

-khẽ mỉm cười!

Cả Quyên và Lạc Văn cùng bất ngờ. Miệng há hốc như không tin vào tai mình.

-không biết hân có quan hệ gì trong vụ này nhưng mình thấy bọn thuộc hạ gọi cậu ta là cậu chủ.

-Thế có nghĩa đứng sau cậu ta còn một người nữa?

-Đúng thế!_Lạc Văn liếc mắt xung quanh thì bắt gặp vài người xung quanh nhìn họ như vật thể lạ, nhưng rồi cậu cũng bình tĩnh lại và bắt đầu kể lại việc hôm qua đã thấy...

-Tối qua. Mình thấy có một người đàn ông tầm 50 tuổi đeo kính đen, to béo, kèm theo một đoàn vệ sĩ đi vào biệt thự.

-Rất có khả năng ông ta là chủ mưu!

-Mình cũng nghĩ thế!

-Nhìn cậu ta kìa!

Hân đẩy mặt hướng về phía sân trường. Đường Minh đang chơi bóng rổ, quả bóng cứ truyền cho người này rồi lại truyền tới người kia và đến phút chót, nó nằm ngoan ngoãn trong tay Đường Minh...và chưa đầy 5 giây sau bóng đã lọt lưới một cách dễ dàng.

-Chúng ta phải tìm hiểu thêm về cậu ta!

-May là chúng ta đã tìm ra được một kẻ tòng phạm!

-Mình nghĩ nên bắt đầu theo dõi cậu ta!

-Kliêu Minh Nguyệt thì sao? Cô ta cũng có thể là tòng phạm. Cô ta đã giới thiệu mình cho ông chủ.

Từ này tới giờ toàn là 2 bà tám nói với nhau, Lạc Văn vẫn im lặng, nhưng nghe tới Nguyệt thì cậu ta bỗng cúi gằm mặt xuống bàn. Khay thức ăn như chưa hề bị 3 người động vào...cũng may tiếng ồn ào xung quanh lần át đi cảm giác căng thẳng lúc này!

Tiếng chuông kêu thất thanh thúc giục học sinh vào lớp vang lên. Người ta chen chúc nhau chạy vào lớp nếu không muốn nói là giẫm đạp nhau để vào được lớp...sau khi lớp 11a3 đã vào lớp hết, thầy Hùng dạy môn lịch sử bước vào. Trên tay thầy là bài kiểm tra(nguyên nhân của nụ cười và nước mắt)

Đứng trước bục giảng, thầy dong dạc tuyên bố:"hôm nay thầy sẽ trả bài kiểm tra một tiết. Điểm của lớp này rất cao nhưng chỉ có một em là điểm thấy thôi!"

-Là ai thế ạ?_cả lớp ồn ào như chợ vỡ. Thầy Hùng im lặng soạn lại tập sách vở trên bàn. Ai cũng cố nhướn người lên để xem điểm.

-8! ZÊ!

-Thấp vậy mà cũng mừng!_Đường Minh ghé sát bài Ngọc Hân mĩa mai.

-Tôi chỉ cần như vậy thôi, đâu có được 9.5 như cậu. kiêu ngạo!

-aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Cả lớp sững sốt khi phát hiện ra tiếng hét của một bạn nữ. ở cuối lớp, Diễm Mi đang bực bội vì điểm số của mình vì nó quá thấp(4 điểm)

-Thầy không hiểu sao em lại có thể sai khi viết như vậy, rõ ràng em là học sinh học giỏi môn này!

Ai cũng ngạc nhiên khi cô bé bị điểm thấp. Để chấn tĩnh cả lớp, thầy Hùng ôn tồn:

-Hết giờ học em ở lại, thầy sẽ giảng lại về câu hỏi đó.

Thầy hùng đập thước kẻ ra hiệu cả lớp trật tự. Thầy hùng đã 40 tuổi, thầy có giọng nói ồm ồm và mái tóc điểm chấm bạc. Thầy dễ tính và đôi khi hơi 'hấp' một chút. Trong lớp đứa nào cũng quý thầy, thầy cũng coi học sinh như con. Tiếng thầy sang sảng đọc bài làm cả lớp chăm chú im lặng, Giờ về lại đến...cảnh xô đẩy lại tiếp tục xảy ra....sân trường rộ lên tiếng cười nói của đám học trò.

Ánh nắng bóng rất cứ phả vào khắp các góc ngách đường phố. Leo lên xe, bộ 3 điệp viên lại lao vút qua cổng trường. Bởi vì họ đang làm một việc vô cùng quan trọng. Hai chiếc xe ô tô đen rẽ theo hai ngã. Văn và Quyên rẽ theo chiếc màu trắng, riêng Hân thì rẽ theo chiếc màu đen. Mồ hôi nhễ nhại đổ dài trên mặt....việc theo dõi vốn đã khổ, nay là mùa hè càng khổ hơn.....vả lại vận tốc chênh nhau cae kmnhóm điệp viên cũng khá vất vả!

Đạp theo chiếc xe màu đen cả tiếng đồng hồ mới tới được nhà kẻ mới đến. Hân dừng xe nấp sau một cái cây to. Đường Minh đẹp trai bước xuống xe...trước mặt cậu ta là một biệt thự....(ko giống biệt thự lần trước)..sơn màu vàng tranh, quanh nhà toàn là kính to bản.....chính điều đó đã tạo nên một kiến trúc độc đáo cho căn nhà này. Thế rồi mải ngắm....Hân ko kịp tránh nên đã hít trọn khí ga của xe ô tô đang tiến về phía trước.

-ẶC!!!Ặc Ặc!!!!_giờ mới biết khí ga có độc ôi trường thế nào!

Hân vừa nghĩ vừa ho sặc sụa.

Xem ra chỉ có mình cậu ta. Hân bỏ xe đạp vào góc cây, nhảy qua cổng vào sân nhà nhẹ như lông hồng. Nhiệm vụ của cô là đặt máy camera vào nhà Đường Minh để theo dõi động tĩnh. Lén nhìn qua cửa sổ, Hân thấy cậu ta đang mệt mỏi nằm trên giường ngủ....đúng là thời cơ tốt...Hân rón rén bước vào nhà rồi quan sát khắp nhà xem có chỗ nào có thể để camera được an toàn không. Cái camera do Lạc Văn thiết kế, nó lớn bằng bàn tay đứa trẻ con....ngó đi ngó lại xung quanh nhà...Hân nhìn thấy con gấu trúc khoanh tay ra trước là kín đáo nhất , Hân nhét vào nhanh nhẹn rồi lủi ra ngoài....

-A....a....!

ĐƯỜNG Minh khẽ co mình ngồi dậy. ngồi dưới gốc cây, Hân bật màn hình lên theo dõi. Đường Minh cởi áo đồng phục vứt xuống ghế....một hình xăm đại bàng lộ ra trên tấm lưng hoàn mỹ của cậu ta...(Ặc)một hình xăm là lâu nay Hân luôn tìm kiếm...rất có khả năng Đường Minh là sát thủ hoa hồng. cậu ta tháo băng trắng đặt xuống sàn...một vết thương khá sâu kiện ra...Hân nhận ra vết thương này là do mình gây ra khi giao đấu...bỗng cậu ta bất động....chăm chú nhìn vào màn hình....chớp chớp mắt....(Ặc) chụp ảnh kute thì tuyệt....sao thơ ngây thế....sao lại nhìn thơ ngây thế hả....Hân tự hỏi thế.....thà hấn cứ quát mắng hay chau mày còn hơn là nhìn chăm chú thế này.....nhưng mà.....Hân cũng nhớ ra.....không phải là cậu ta...đang nghi ngờ cái camera chứ.....oh my god!!!!

Thế rồi....chuyển động.....Hấn đang cầm vật đó và.....

-Véo!!!

-Hổng rồi Lạc Văn sẽ giết mình mất.....

-ông chẳng bao giờ tin tôi! Khốn khiếp!_Đường Minh cứ nghĩ rằng cha hấn đã theo dõi nên tức giận nắm cái camera đi....nào ngờ....

Chuẩn không cần chỉnh.....cách xa 8 mét...một vật thể lạ rơi bụp vào đầu Hân! Vừa ôm đầu suýt xoa, Hân vừa mừng rỡ vì cái máy vẫn còn nguyên vẹn....nhưng kèm theo nụ cười ấy là tiếng vo ve vo ve ngay trên đầu. Ngẩng mặt lên Hân khiếp sợ khi nhìn thấy hẳn một đàn ông bay ra với vận tốc bàn thờ.....thì ra...cái camera bị va vào tổ ong.....Hân dù đang rất hận kẻ đã làm cô bị thế này nhưng điều cần thiết bây giờ là phải chạy đã.....thế là Hân nhà ta lập tức leo lên xe.....phóng thẳng.....

5. Chương 5 : Lọ Ô Mai Và Hồi ức

Dừng lại trước một ngôi nhà lớn, Lạc Văn và Quyên ngồi vào một quán nước gần đó theo dõi động tĩnh. Bà bán hàng phe phẩy quạt át rồi lấy hai cốc nước mía đặt lên bàn.

-Các con uống đi!

Vừa hút cốc nước mía mát lạnh, Quyên cảm thấy người đỡ nóng hẳn. Cô chăm chú nhìn cánh cổng ngôi nhà đối diện rồi thở dài.

-Quyên...mình không nghĩ Minh Nguyệt....

-Oái!...đau ...bụng quá!_Quyên ôm bụng rên rỉ.

-Nước mía..._Văn nhìn Quyên lo lắng..._cậu có sao không?

Lạc Văn hết quay sang trái rồi lại nhìn sang bên phải.

-Đau zư~! Mình thế là sẽ không bao giờ uống nước mía nữa.

-Làm sao bây giờ?_Văn lo lắng rồi nhìn lại căn nhà một lần nữa.

-Cậu cứ ở đây! Mình về xem có thuốc uống không! Nhớ là không được vào đó! Rõ chưa?

Văn hơi lưỡng lự nhưng rồi cũng đồng ý. Dìu Quyên lên xe, cậu đứng nhìn cho đến khi bóng cô bạn đi khuất hẳn.

Trở lại quán nước mía, Văn ngồi quan sát....tưởng chừng như không có gì khả nghi nhưng chỉ sau đó vài phút đã có một chiếc xe đồ chơi trước căn nhà...chiếc xe nhìn rất quen, bởi vì Lạc Văn đã thấy nó đêm hôm qua, chiếc xe của tên trộm. Trong đầu cậu không nghĩ được gì cả...một người con gái với mái tóc dài và một nụ cười thanh thoát hiện ra ngay sau đó dẫn ông ta vào nhà...chẳng lẽ Nguyệt lại bỏ bịch với lão ta.....không...không thể!

Họ ôm nhau y hệt mấy cảnh trong phim. Lão già chẳng có gì đẹp cả. Đầu thì trọc lốc, râu ria thì xồm xoàm. Mắt lại luôn đeo kính đen. Văn không tin là Nguyệt lại có thể bỏ bịch với lão ta như thế.....

Rút ví ra trả tiền cho bà hàng nước xong, cậu bí mật lên vào nhà. Bất chấp lời khuyên can từ trước của Quyên.

Quyên mở hộp thuốc trong phòng lấy ra 2 viên giảm đau. Có lẽ cô có vấn đề về đường tiêu hoá. Cầm hai viên thuốc màu vàng tròn nhỏ trên tay, Quyên lấy một cốc nước và ngồi lên ghế.

-Quyên! Cậu về đây à?

Quyên nhận ra giọng của Hân. Chắc là cô nàng lại đang trốn đâu đó bắt cô tìm đây mà...(hay chơi trò trốn tìm dù đã qua tiểu thiếu nhi).

-Giúp mình với....!!!!

Quyên đang uống nước thì bỗng phun tứ tung bởi vì trước mặt cô là một cảnh tượng không thể nào kinh hơn.....một con quỷ gồm ghê ghê với bàn tay mọc đầy cục thịt và một khuôn mặt đầy mụn nhọt không thể nào ghê hơn.....chẳng lẽ thời nay...thế kỉ thứ 21 lại xuất hiện quỷ sao...vậy Hân đâu..hay là nó cũng ăn luôn cả Hân rồi....giờ đến lượt mình....Quyên phát hoảng rồi bỗng nhiên cô lại muốn thử sức với con quỷ....nhưng lạ chưa kia..con quỷ không những không tấn công mà còn ra vẻ thảm hại, đáng thương....

-Quyên! Là mình đây mà!

Từ cái mồm khổng lồ của con quỷ phát ra tiếng nói khản đặc....Quyên kịp thu hồi lại cú quyền cước đang định phi ra....

-Mình là Hân mà!!!!

-Nhìn cậu....đáng sợ quá....sao lại...

Chưa đợi Quyên hỏi hắt Hân đã hét toáng lên:

-Huaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!Tất cả là do tên sát nhân Đường minh...

-Là sao?_Quyên nhăn mặt hỏi.

Quyên không hiểu gì cả, bỗng nhiên khuôn mặt xinh đẹp biến đâu mất giờ để lại một bộ mặt nổi cục như quái vật. Cái miệng, cái tay đều sưng vù hết cả lên. Khéo phải lòi đến 90% ý chứ.

Lạc Văn đang ngồi dưới gầm bàn ăn. Lén vào nhà ai đó quả thật là một việc không dễ. Nhưng cuối cùng cũng vào được đến nhà để rồi bây giờ bị muỗi cắn cắn. Trên bàn, ông Long cùng Nguyệt đang nói gì đó. Tiếng rót rượu, mùi bò bít tết thơm thơm quyến rũ.

-Mình sợ bóng tối!

-Đừng lo! Có mình đây mà! Cậu hãy ăn thứ này vào, nó sẽ giúp cậu không sợ bóng tối nữa.

-Thật không?

-Thật!

Văn ngồi thu lu dưới gầm bàn. Họ đang ăn, họ đang vui cười. Ông Long đặt lên bàn một hộp quà lớn.

-Ông chủ! Cái này là....

-Ta đã nói bao lần là không cần gọi là ông chủ rồi mà!

-Là gì vậy ạ?_Nguyệt vừa hỏi vừa tháo chiếc nơ nhỏ trên hộp quà cầu kì. Bóc hết lớp giấy bên ngoài, mở hộp quà ra là cả bộ vòng trang sức được làm từ kim cương nguyên chất...chiếc nhẫn được chạm hình một con chim đại bàng có mỏ lấp lánh với một viên kim cương sáng chói. Còn chiếc vòng cổ thì rực rỡ và long lanh với hình trái tim đan xen lẫn nhau.

Lạc Văn ở dưới chỉ nghe thấy loáng thoáng là tặng quà chứ cũng không biết họ đang làm gì.

-Em có muốn tôi đeo cho không?

-Dạ!

Ông Long kéo ghế ra xa và tiến lại phía Nguyệt.

-Chỉ có thứ này mới xứng với em!

-Ông cởi giúp em!

Lạc Văn không tin vào tai mình....(đầu óc đen tối) chẳng lẽ họ định...ôi không lão già dê chúa này....dám dụ dỗ Nguyệt..._Máu nóng trong người cậu nổi lên....suýt nữa thì đã ra khỏi đó mà đấm đá túi bụi rồi.

Ông Long nhẹ nhàng tháo đôi khuyên tai hình tròn ra và thay vào đó là chiếc khuyên được làm bằng kim cương lấp lánh...

-A!

‘Trời ơi! Lại gì nữa đây? Lạc Văn ơi kiểm chế!!!!không được làm hỏng việc lớn.’ ‘nhưng Nguyệt đang bị tên đó bắt nạt._Lạc Văn nắm tay thành nắm đấm, chưa bao giờ cậu cảm thấy bất lực thế....

-Ôi! Rốt rồi_ông Long run run tay khi nhìn thấy chiếc khuyên rơi xuống đất.

-Đẻ em!_Nguyệt đỡ lấy tay ông Long đang chuẩn bị hụt rồi cúi xuống tìm chiếc khuyên bị rơi....và khi vén tấm màn lên..cô nhìn thấy....Lạc Văn. Chiếc khuyên ở ngay chân ghế nhưng Nguyệt không vội cầm nó lên vì cô còn đang mãi ngạc nhiên là tạo sao Lạc Văn lại ở đây.

-Em sao thế? Có gì à?

Nguyệt lấy lại vẻ thản nhiên ngẩng đầu nhìn ông Long, mỉm cười.

‘Tại sao Nguyệt không nói gì, cô ấy đang bảo vệ mình ư?_Lạc Văn nghĩ miên man không để ý tới xung quanh....muối bầu vào đốt cũng mặc....mấy con muối tưởng thế là sướng lắm, nhưng hút no máu rồi, chẳng bay nổi cũng tự vỡ bụng mà chết.....thật giống với tình cảnh của cậu lúc này....không gươm ko giáo mà cũng đủ đau rồi.

Reng....reng....reng...

-Alô! Sao chúng mày lúc nào cũng có việc thế!_Ông Long nghe điện thoại ra vẻ bức tức, ông trách bọn thuộc hạ đã làm hỏng buổi tối lãng mạn với mỹ nhân.

-Bực thật! Tự dừng lại gây chuyện.

-Không sao! Ông cứ đi đi!_Nguyệt tuy không biết ông ta có việc gì, nhưng nhìn mặt là biết đã có chuyện quan trọng xảy ra, cô là người thông minh nên luôn biết cách làm thế nào để vẹn cả đôi đường.

Ông Long cười gượng, lấy khăn giấy lau miệng(mặc dù chưa ăn gì), bước ra ngoài về hút hải.

-Tại sao cậu lại theo dõi tôi?

Nghe nhắc tới tên mình, Văn chui ra khỏi gầm bàn.

-Mình....

-Nói!!!

-Tại sao..cậu lạivới một lão già đáng tuổi bố mình như vậy?

-Tôi làm gì...với ai...đó là quyền của tôi. Cậu không được phép xen vào._Nguyệt nhìn Văn với ánh mắt lạnh lùng làm cậu không dám ngẩng mặt lên nữa.

-Thế còn cái này thì sao?

Lạc Văn chỉ vào hộp ô mai có gắn nơ mà lúc nãy cậu vô tình nhìn thấy.

-Cái đó thì liên quan gì?_Nguyệt cố ý lảng sang chuyện khác, cô không muốn chạm mắt với ánh mắt đáng thương tốt cùng của mọi sự đau khổ kia.

-Chiếc hộp ô mai này..chứng tỏ cậu vẫn còn tình cảm với mình đúng không?_Văn lại một lần nữa hy vọng....hy vọng vào một tình yêu nhỏ bé nào đó đã từ lâu bị rạn vỡ....xa cách.

-Không hề!

-Vậy tại sao cậu vẫn còn giữ nó?

-Được! Vậy bây giờ tôi không cần nó nữa! tôi sẽ vứt nó đi!_Nguyệt lạnh lùng giật chiếc hộp từ tay Văn, mở nắp rồi trút hết ô mai vào thùng rác.

-Giờ..cậu tin chưa?..đừng có đeo bám tôi nữa!

Lạc Văn thấy mình như lao xuống mười tầng địa ngục vậy.....không! Còn hơn thế...nhưng tuyệt đối không khóc. Đi chậm chậm ra khỏi căn nhà đó, vừa muốn đi mà lại vừa muốn ở lại.....nhưng cuối cùng, bước chân cũng kéo cậu đi thôi....đi cho tim bớt đau. Mưa khóc hộ kẻ si tình, trút xuống dòng nước mắt nhuộm màu đau thương xuống bóng anh chàng đang lầm lũi. Tim đau bao nhiêu, mưa nặng hạt bấy nhiêu. Người ta hay khóc khi mưa là vì muốn không ai thấy họ khóc.....đó là những kẻ yếu đuối...nhưng thôi...thà làm một kẻ yếu đuối còn hơn mang một trái tim với những hy vọng ngu ngốc.

* * *

Người con gái giả vờ rằng mình không còn yêu....nhưng sao nước mắt lại rơi nhiều đến thế.....biết ai đó đang khóc cũng không thể chạy lại mà lau đi nước mắt...Người con gái thẫn thờ tới bên một thùng rác.....lục tung lên.....tìm.....một kí ức.....đau!

-Em...xin... lỗi...!

-Ba cậu làm gì thế?_một cô bé tóc dài tầm 5 tuổi đang ngồi trên cỏ cùng một cậu bé cũng tầm tuổi ấy...

-À! Cảnh sát!Tuy rất ham mộ nhưng không thể làm cảnh sát được nên sẽ làm một bác sĩ để chữa bệnh ọi người.

-Ha ha!

-Thế sau này cậu làm gì?

-Àừm...._cô bé ra chiều suy nghĩ đăm chiêu.

-Thôi...không cần suy nghĩ, chỉ cần ăn ô mai thôi!

-Việc gì mà lạ thế....?_cô bé hỏi, vẻ thắc mắc.

-Bởi vì...mình là người làm mà! Cậu thì sẽ trở thành vợ của mình.....sẽ không có ai cướp cậu đi nữa! ^^

-AAAAAAAAAAAAA!_tiếng hét của Lạc Văn khản đặc nhưng cũng đủ để những người xung quanh nghe thấy dưới màn mưa.

-Tại sao lại có thể yêu một người như thế!!!!!!tất cả là đùa giỡn.

6. Chương 6 : Sự Xuất Hiện Của Quỷ Simaoha

Ông Long bước vào quán bar nhìn xung quanh gian phòng có ánh sáng mờ mờ.

-Nó đâu?

-Cậu chủ ở kia ạ!_Tên tóc xoăn như sợi mì chỉ tay về phía cuối căn phòng.

Đường Minh đang uống rượu, mặt cậu đỏ gay, uống nhiều quá đến nỗi mắt không thể mở ra được nữa. Cậu ta nhắc một chai đổ vào miệng nhưng lại chẳng thấy giọt nào cả.

-Hết rượu rồi ak'? Mang chai nữa ra đây.

-Đừng có lúc nào cũng gây chuyện!

Nghe tiếng nói quen thuộc vừa nghiêm nghị vừa đáng hận, Đường Minh hé mắt cố nhìn xem có phải ông ta không.

-Ông đến rồi ư?hâhhâhh.....

-Về nhà đi!_Ông Long nhắc tay Đường Minh đứng dậy nhưng cậu hất mạnh tay ông ra.

-Buông ra! Quan tâm đến tôi quá nhỉ? Hết mật thám, do thám, giờ lại là camera, ông tưởng ông là....

-Bốp!_Một cái bạt tai mạnh nằm trọn trên mặt Đường Minh.

-Ông tát tôi nữa đi!

Nghe lời khiêu khích, ông Long suýt nữa thì đánh cậu tới tấp, nhưng may là tên Xoăn đã ngăn lại.

-Từ nhỏ đã bị đánh mạnh hơn như thế nhiều rồi đánh chết cũng không sao. Phải không ba?

-Mày....._Ông Long tức đến nghẹn họng, mặt đỏ bừng nhưng cũng không dám làm gì nữa.

-Ông chủ! Chúng ta nên đi thôi! Cậu chủ cứ để mấy đứa đàn em kia lo!

Ông Long nghe xong thì hạ hỏa, dậm chân đùng đùng bỏ ra khỏi quán bar.

-Rượu đâu?...rượu....

-Cậu chủ....ta nên về thôi!

-Lạc Văn! Cậu về rồi à? sao lại đi dầm mưa thế?_Quyên lo lắng và mắng Văn vì cái tội không bao giờ chịu mưa ô.

Mặc kệ lời trách móc của Quyên, Lạc Văn đóng rèm cửa phòng lại rồi ltrùm chăn kín đầu.

-Lạc Văn! Cậu về rồi à?_Hân kéo chiếc khoá áo mưa lên tận cổ và hỏi.

Không có tiếng trả lời...Hân cũng không hỏi thêm gì nữa mà ra phòng khách luôn.

-Cậu làm cái gì thế?_Quyên ngạc nhiên hỏi khi thấy Hân mặc áo mưa.

-Mình phải cho tên Đường Minh một trận. Dám ném cái camera vào trúng tổ ong để mình bị sưng hết cả mặt lên thế này đây!

Ngọc Hân đi bộ trên đường. Mưa đã ngớt dần. Có một bà mẹ tay dắt đứa con nhỏ đi trước Hân một đoạn. Nhìn hai người họ rất hạnh phúc...Hân lại thấy thật buồn...Ba mẹ cô đang ở nước ngoài...chỉ là cô không muốn xa bạn bè....và lại...mẹ.....thật ra.....cũng không bao giờ nắm tay cô như thế kia đâu....

-Con quỷ có tên simaoha luôn đi trong mưa để tìm kiếm linh hồn của trẻ con, nó muốn có làn da trắng mịn của trẻ con, những đôi mắt trong veo của em bé và...

-Mẹ ơi! Con không hư đâu! Quỷ sẽ không bắt con chứ?

Hân đi phía sau khẽ nhovn cười...cô bé thật ngây thơ...có lẽ người mẹ dọa cô bé thế để cô đỡ chạy lung tung ngoài mưa thôi...Cô bé kia nắm chặt tay mẹ đến nỗi rơi chú gấu trên tay lúc nào không hay...Hân nhặt chú gấu lên đuổi theo 2 người họ.

-Em bé! Làm rơi gấu bông này!

Ngược lại với vẻ thân thiện trên khuôn mặt Hân, 2 mẹ con họ tái mét mặt không còn giọt máu....miệng há ra và tay run lấy bầy....

-Cô...cô_Người mẹ lắp bắp không lên lời nhìn Hân...._tránh....tránh....xa chúng tôi ra!

-Mẹ hư nên quỷ mới đến!

-Đi thôi con _người mẹ sợ hãi cầm tay đứa bé kéo đi....như chạy ý....

-Ồ! Tôi....tôi.._Hân kinh ngạc nhìn họ chạy....cái quái gì thế.....chẳng lẽ mặt cô lại kinh dị đến thế....bôi thuốc rồi mà chẳng đỡ tẹo nào....

Cả tiÔng bước ch©n sau lưng H©n. C« ® · ẽ thÕ phßng thñ chē tÊn c«ng. Rãi bệng cã mét bụn tay l'nh ng¾t ®Æt l'an vai c«. Ngắc H©n xoay người ®Þnh ®Ëm cho h¾n mét qu¶ nhưng chít nhËn ra ®ã lụ mét «ng gíp n'an đồng l'i.

D¹! «ng -i, «ng cã viÖc g× nhê ch_u kh«ng ¹?

Á Á -a'Á!!!!!!!!!!!! Quû Simaoha.

«ng l · o vĩa quay mÆt ch'ly vĩa la thËt thanh:

-Quû Simaoha!!!!

-Con quû Simaoha? lụ thÕ nạo?

Ngắc H©n tß mß bước tiÖp. Đồng l'i tríc cæng nhự §ưêng Minh. Ngắc H©n cười thÇm.

Có tiếng bước chân sau lưng Hân....một chiếc bóng cao đang chậm chậm tiến lại gần cô hơn...Hân đã chuẩn bị tư thế phòng thủ....Bàn tay lạnh ngắt đầy nước đặt lên vai cô....chỉ chờ có thể...Hân xoay người lại định đâm cho kẻ này một cú thật đau...nhưng khi nhìn rõ đó là một ông già thì Hân kịp thu lại....

-Dạ! ông ơi....ông có việc gì nhờ cháu giúp ạ?

-À.....aaaaaaa...._Ông lão chỉ biết hét lên rồi tự dừng ù té chạy....miệng không ngừng kêu:

-Quý simaoha!bà con ơi!

Hân nhăn mày nhìn bóng ông lão:

-Quý simaoha....? Là sao?

Sau khi suy nghĩ một hồi....Hân mới chợt nhớ tới đã đứng trước cửa nhà Đường Minh từ lúc nào....trên môi cô nở một nụ cười bí hiểm....

Mở cửa phòng Đường Minh, Hân bước vào. Trong phòng chỉ le lói ánh sáng. Hân mặc bộ đồ áo mưa nhỏ giọt tiến lại gần giường cậu ta.

-Đi ra đi! Tôi không cần phục vụ._Đường Minh vẫn đang trong cơn say nên cứ nhầm là mấy người giúp việc còn ở đây.

-Hứ! phục vụ à! Nhìn kĩ xem tôi là ai rồi đến lúc đó phục vụ cũng chưa muộn._Hân bật chiếc đèn ngủ cạnh đó lên...ánh sáng vàng vọt lan toả khắp gian phòng....thấy có ánh sáng, mắt Đường Minh như bị giật, liền mở ra...dụi mắt...nhìn kĩ.....1 hồi lâu rồi....

-Oẹ! oẹ oẹ!!!!thật..kinh..tởm..._Đường Minh vừa nôn vào người Hân vừa cố nói nốt mấy câu còn lại....

-Quý...simaoha....zzzzz!!!

Sáng hôm sau...

Hân dụi mắt, lắc lắc đầu cho tỉnh táo rồi bật dậy, chợt cô cảm thấy một mùi hương quá đỗi kinh khủng của hỗn hợp và cái cảm giác bầy nhầy ở trên người..... X

^!*O~A*G%X\$F#Z...!

Sau một hồi khóc ra tiếng mán thì Hân cũng bình tĩnh lại được.

-Thật là....người hán toàn mùi rượu...đã thể còn nôn vào người mình nữa.....

-Hãy..a....a_Đường Minh từ từ ngồi dậy. Cậu dựa lưng vào chiếc gối mềm trên đầu giường rồi vươn vai....đột nhiên đập vào mắt cậu là một bộ mặt hầm hè với đôi mắt sắc lạnh....

-Cô!.....sao lại ở đây?

Hân tự dừng thấy rất khó chịu, chẳng lẽ lại nói hôm qua hán đã làm cô bị ong đốt và cô trả thù ư? Như thế thì chẳng phải là rút dây động rừng sao.

-Tôi....

-Halloween! Đúng không(hum qua là hallween)

-À!...ờ....đúng...tôi chỉ muốn cải trang là ma thôi mà....

-Cô vào đây bằng cách nào?_Đường Minh đập vài phát vào đầu cho đỡ choáng và hỏi.

-À! Chính cậu mở cửa cho tôi vào!_(xạo quá trốn)

-Sao tôi không nhớ nhỉ! Nhưng rõ ràng hôm qua trước khi bất tỉnh thì đúng là có thấy một bộ mặt quỷ thật....quá xấu xí.

-Xấu xí?_Hân nhăn mặt hỏi.

-Đúng! Mặt nó toàn sủi cảo, to như vậy nè!_Đường Minh giơ nắm đấm tay lên minh hoạ.

(bốc phét vừa thui chứ)...cái gì mà mặt toàn sủi cỏ chứ!_cố nén cơn tức vào lòng, Hân quyết định hỏi về sự tích con quỷ simaoha:

-Cậu có biết con quỷ simaoha là sao ko? Tôi chưa bao giờ được nghe thấy nó!

-Bộ ba mẹ cô chưa bao giờ dọa kiểu đó hả?

Nhắc đến mẹ, Hân im lặng. Mẹ cô chưa từng kể cho cô những câu chuyện cổ tích đầy màu sắc, ngay cả dọa thôi cũng không hề có, chưa bao giờ nói mẹ rất yêu con..._như thấy được sự thất vọng trong mắt Hân, Đường Minh bắt đầu:

-Vây...tôi sẽ kể cho cô nghe về truyền thuyết của con quỷ simaoha..._Đường Minh say sưa_trước có một con quỷ tên là simaoha. Đó là một con quỷ háo sắc, luôn muốn cướp đi nhan sắc của người khác để làm đẹp ình, rất xấu xí và xấu tính...

-Thì ra là như vậy!_Hân gật gù như hiểu và nhìn thấy con quỷ thật vậy..bởi vì bộ mặt của cô hôm qua đã chứng tỏ sự giống nhau giữa con quỷ xấu xí và cô(=.=)

-Thôi chết! mãi kể chuyện cho cô nghe, quên mất là phải đi học rồi. Còn không mau sửa soạn à? _Đường Minh quát lên sau khi thấy Hân cứ đờ ra đấy.

Sau khi bị kéo ra khỏi đồng suy nghĩ và tưởng tượng, Hân cũng lao ra ngoài...

-Sao mình lại có thể quên chứ...tên Đường Minh.

7. Chương 7 : Bạn Và Thầy

Đạp xe tót tót tới trường, Hân nhìn thấy chiếc xe ô tô của Đường Minh

Cũng vừa tới. Lốp kính trong xe hạ thấp xuống, Đường Minh ghé đầu qua vẫy tay:

-Xin chào! Quỷ simaoha!

Nhìn bộ mặt nhe nhớn của Đường Minh, Hân chỉ muốn đâm cho hắn ta một quả....hắn gọi cô là quỷ simaoha....nhìn chằm chằm vào kẻ sát nhân , Hân gằn mạnh từng tiếng:

-Đừng có gọi tôi là quỷ simaoha!

-Chắc chắc! mặt cô không những giống quỷ simaoha mà ngay cả tính cách cũng y hệt.

Hân giận sôi sùng sục, cô lao xe đạp chắn trước đầu ô tô của Đường Minh.

-Cô điên hả? muốn chết hả? quỷ simaoha!

-Tôi nhắc lại...cấm gọi tôi là con quỷ simaoha.

-Nếu tôi cứ thích gọi thì sao?

-Bốp!

Đường Minh ngã dúm xuống sân trước cú đâm đầy sức mạnh của Hân.

-Đúng là con quỷ...

Hân trợn mắt tỏ vẻ dữ dằn định giơ thêm nắm đấm lên hăm dọa...

-Nói lại xem!

Đường Minh vốn đầu lại được Hân, nhưng tại sao nhìn nắm đấm đó giơ lên, cậu lại không muốn làm tổn thương....không hiểu sao nữa....

-Đúng là...con người mà...!

-Thế còn nghe được!_Hân mỉm cười tỏ vẻ đắc ý.....

Dắt xe vào nhà để xe, Hân đeo cặp lên người, miệng lẩm nhẩm vài qui tắc vật lí.

Đường Minh bắt động trên xe, lấy tay xoa mắt phải...

-Ồ ối simaoha! Sao lại nặng tay như vậy chứ!

-Ê Hân! Sao hôm qua cậu không về nhà?

-Chuyện đó nói sau!_Hân lảng đi_ngứa tai quá, chắc hẳn có kẻ đang nói xấu mình. Mình mà biết là ai thì sẽ cho hắn một quả trứng thối vào mặt.

-Bốp!

-Wa! Linh nghiệm quá, Hân, nhìn kìa!_Quyên vỗ tay hoan hô.

Hân cười lớn, miệng ngoác tới tận mang tai.

-Hhâhhâhhâhha...báí phục chưa? Tên nào bị vậy?

Tiếng cười từ Quyên im bật....miệng cô lắp bắp...

-Hân à!!!!không phải.....thầy....kìa...

Hân bước nhanh về phía trước theo hướng tay chỉ của Quyên. Một lũ học sinh đang xúm lại ném trứng thối lên người ai đó. Cô lại gần, chen vào...vừa nhìn thấy kẻ đáng thương trong đó, mặt Hân bỗng biến sắc.....đó không phải là thầy Hùng dạy môn sử sao?

-Có chuyện gì thế?...có chuyện gì xảy ra vậy?...

Thầy Hùng giơ tay che đầu. Trứng và cà chua cùng nhiều thứ khác thì nhau bám lên người thầy. Học sinh không hay làm trò đùa quá lố này với một thầy giáo. Nhất định phải có một nguyên nhân nào đó.

-Tôi hỏi có chuyện gì? Ai nói đi!

Một cậu học sinh mĩa mai:

-Vô liêm sỉ, sàm sỡ học sinh để thoả mãn mình, thật đáng ghê tởm.

Hân biết là cậu học sinh đang ám chỉ ai, nhưng cô vẫn không tin nổi vào tai mình:

-Thầy...?

-Không phải vậy đâu! Thầy không làm chuyện đó, thầy không biết chuyện gì xảy ra nữa._thầy Hùng nhìn Hân với ánh mắt đáng thương và bất lực.

-Các em làm gì thế này? Sao lại hành hung người giữa sân trường như vậy!_giọng nói cương nghị này phát ra từ phía cô hiệu trưởng. Đám học sinh thấy vậy thì không dám làm gì nữa nhưng vẫn rửa rủa thầm kẻ đang đứng trước mắt họ.

-Tất cả về lớp!_Nghe lệnh cô hiệu trưởng, đám đông tản đi nhanh chóng...sân trường chỉ còn lại Hân, Quyên, cùng cô hiệu trưởng và thầy Hùng.

-Hai em, sao còn chưa chịu về lớp?

-Dạ! em muốn biết có chuyện gì xảy ra! Thầy Hùng là một người thầy coi học sinh như con, sao lại bị đuổi khỏi trường?_Hân bắt đầu .

-Sự việc đã quá rõ! Thầy Hùng hạ điểm Điểm Mi để dụ dỗ và sàm sỡ học sinh.

-Sao cô lại tin lời Điểm Mi?

Cô hiệu trưởng không đắn đo, quả quyết nói:

-Cô bé gặp cô, trên người nó có nhiều vết bầm, nó nói lúc cuối giờ, thầy gọi nó lại giảng bài, thực chất là để thực hiện hành vi đó. Con bé đã chống cự và giật được chiếc cúc áo của hắn ta. Tôi đã điều tra, học sinh lớp 11a3 có thể làm chứng, đúng là cuối giờ hôm đó, chỉ có thầy và con bé ở lại!

-Nhưng...cô cũng biết thầy Hùng không phải như thế mà!

-Đúng! Thầy Hùng không làm như vậy đâu ạ!_Quyên cũng nhất quyết bảo vệ thầy.

-Chẳng lẽ không có ai tin thầy sao? Thầy là thầy giáo tốt nhất đối với Diễm Mi mà.

-Cô rất tiếc! Nhưng mọi chuyện đã quá rõ.

-Không thưa cô! Chuyện này không đơn giản như thế! Hãy cho em ba ngày!

-Qui tắc là qui tắc! Dù cô có cho em mười ngày đi nữa thì sao?

-Em nhất định sẽ tìm được chứng cứ chứng minh thầy không làm điều đó. Nếu không làm được, em xin đình chỉ học một tuần!_Hân mím môi lại, đôi mắt lo lắng nhìn thầy hùng...

-Cô hiểu em rất quý thầy....thôi được! chỉ ba ngày thôi, nhưng trong thời gian ấy, thầy Hùng sẽ không được dạy học.

Hân cúi đầu cảm ơn rồi nở một nụ cười làm thầy yên lòng.

-Em sẽ tìm bằng chứng....thầy trong sạch....

-Thầy tin ở em!_Thầy Hùng nhìn hân cảm động, khoé mắt thầy đã chảy vài giọt lệ cay cay.

-Thầy! cả em nữa!_Quyên cũng giơ tay lên ra vẻ quyết tâm.

Thấy có người vẫn còn tin vào mình...thầy hùng không khỏi xúc động...thầy cố cười và xoa đầu 2 cô học trò nhỏ:

-Ừ! Thầy tin ở các em!

-Hu...hu..huuhuuuhuhu!

Đừng khóc nữa mà! Chỉ tại cái tên dê xồm đó!

-Đáng thương ghê! Không ngờ ông ta lại vô liêm sỉ thế.

Diễm Mi gục đầu vào vai cô bạn bên cạnh, mắt đỏ hoe.

-Đừng nói thế! Không ngờ thầy lại...

-Thôi đi! Ông ta sàm sỡ cậu như vậy, sao còn biện hộ cho ông ta chứ._Cô bạn bên cạnh bực tức đấm tay xuống bàn.

-Diễm Mi! Mình có vài điều muốn hỏi!_Hân ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh và đề nghị. Quyên cũng ngồi xuống để theo dõi.

-Các cậu hỏi gì chứ?_Lý Tố Trinh bĩu môi.

-Không phải việc của cậu! tránh ra_Quyên lườm cô ta một cái như để cảnh cáo.

-Xìiiii!_Trinh nện mạnh đế giày coa gót xuống mặt bàn cho bõ tức rồi bỏ ra ngoài.

-Diễm Mi, không phải mình không tin cậu, chỉ là mình muốn điều tra...

Diễm Mi bắt đầu nổi giận, mặt cô ta đỏ ửng lên:

-Cậu tin mà lại tra khảo mình như thế à?

-Xin lỗi, mình chỉ muốn biết sự thật thôi!

-Sự thật chẳng phải đã quá rõ rồi sao?

-Cậu nói dối! Hôm thầy bảo ở lại là để giảng bài, cậu cố tình bày ra trò này_Quyên từ nãy tới giờ nhìn đủ rồi nên giờ phản công.

-Cậu thật quá đáng, cậu nghĩ mình bày ra trò này sao?

Hân liếc Quyên một cái, tính Quyên vốn hay nổi nóng, lẽ ra cô không nên để Quyên ngồi cạnh vào lúc này. Quay lại với Diễm Mi :

-Mi! Mình chỉ là....

-Các cậu đừng hỏi nữa!

Quyên giật bắn mình vì tiếng thét của cô bạn đang ngồi trước mặt mình.

Hân thấy tình hình không ổn nên kéo tay Quyên ra ngoài.

-Con nhỏ kiêu căng!_Quyên vẫn còn chưa hả giận.

-Chúng ta phải tìm ra chứng cứ trong vòng ba ngày, vì thế cậu đừng nổi nóng với con bé đó làm gì. Hiểu không?_Hân buồn bực nhìn Quyên.

-Ừ!..._Quyên hơi ngạc nhiên, nhưng đọc trước trong mắt hân sự lo lắng, Quyên không nói gì nữa.

3h 10 chiều.

-Thầy có thể kể lại các hoạt động trong ngày hôm qua không, sau tiết 5 ấy ạ!_Quyên và Hân ngồi đòi diện với thầy Hùng. Về mặt thầy buồn não ruột, hạnh phúc của đời thầy là được đứng trên bục giảng, giờ hoàn cảnh đang rất ** le nên thầy đâm ra chán nản, trông thầy tiêu tụy hết mấy người già bị ốm sắp khuất núi.

-Hôm đó...sau giờ tan trường, thầy bảo Mi ở lại...

-Em không hiểu câu 7 lắm! tại sao lại là sai thư thầy?

-Hừm....triều đại này thực ra.....

-Cám ơn thầy! em hiểu rồi ạ!

-Vậy thầy về nhé!

-Vâng, em chào thầy!

-Thầy không biết Diễm Mi ở lại làm gì, nhưng thầy tuyệt đối không làm gì xấu cả!

-Vậy chiếc áo bị mất cúc thì sao ạ?

-Các em nói gì thế? Chiếc áo mất cúc nào cơ?_Thầy Hùng lộ vẻ ngạc nhiên xen lẫn khó hiểu.

-Thầy có thể cho em xem chiếc áo thầy mặc hôm qua xảy ra vụ việc, được không?_Hân đề nghị.

* * *

Thầy Hùng lôi trong tủ ra một chiếc áo sơ mi màu xanh da trời nhạt.

-Ôi! Hàng cúc thẳng tắp, không có dấu vết vị đứt cúc!

-Điều này thì chứng tỏ cái gì?_Quyên nhăn trán hỏi.

-Có rất nhiều thầy giáo trường ta mặc chiếc áo có loại cúc này. Vì đây là đồng phục của thầy giáo mà!_hung thủ theo như lời cô hiệu trưởng nói thì đã bị đứt mất một chiếc cúc....vậy bây giờ chỉ cần tìm ra thầy giáo mặc áo không đủ cúc thì đó chính là hung thủ.

* * *

-Ăn cơm thôi, Lạc Văn!

Nghe tiếng gọi của Hân, Văn mở cửa phòng, cúi thủi ngồi vào bàn. Gắp một miếng tôm chiên cho vào miệng, cậu thở dài. Cả ba im lặng một hồi.

-Này! Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy hả?

Văn im lặng, cậu chỉ chăm chú nhìn vào món đậu phụ nhạt thếch.

-Văn! Mình không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng....

-Các cậu làm ơn im lặng giùm đi, mai mình sẽ đi học. Mình ăn xong rồi!_Lạc Văn đẩy ghế đứng dậy và đi về phòng mặc cho Quyên tức tối vì cái kiêu giận cá chém thớt của cậu ta.

-Ăn tiếp đi!_Thấy Quyên bực, Hân nhắc.

-Ăn tiếp đi, mặc kệ cậu ta!

Lôi chiếc áo mưa từ trong chậu ra, Hân bật mũi về khó chịu.

-Thật kinh tởm!

-A!A!A! trời ơi! Cô ta có phải là con gái không vậy?_Đường Minh nhìn mình trong gương. Hai vành mắt thâm tím lại cứ như bị lực sĩ đấm vậy.

-Thú vị thật! để xem tôi sẽ xử cô thế nào! Quý simaoha!

Sáng hôm sau...

-Diễm Mi, thành thực xin lỗi!_Hân cúi đầu tỏ vẻ biết lỗi.

-Đừng làm phiền mình nữa!

-Khoan đã! Cậu hãy nghe mình nói vài câu. Thủ phạm không phải là thầy Hùng, cũng không phải cậu bày trò lừa gạt.

-Cậu nói điều này với mình hoàn toàn không có ích gì cả! bắt được hung thủ thật sự rồi hãy nói.

-Đúng! Chính vì muốn bắt hung thủ thật sự nên mình mới nhờ cậu giúp!

-Cậu bảo mình phải nói gì đây?

-Hãy nói tình diễn biến của vụ việc, hãy kể tình nghe, được không? Chỉ có cậu mới là nhân chứng quan trọng nhất!

Chần chừ một lát, Diễm Mi cũng nhanh chóng hít thở sâu rồi bắt đầu.

Giờ học kết thúc nhanh chóng, ai cũng mong về nhà sớm, còn Quyên và Hân thì không. 2 người đứng ở ngoài cổng trường để quan sát xem ai mặc áo thiếu cúc. Hơn 1 giờ trôi qua....tất cả đã về hết rồi....nhưng không hề thấy ai mặc áo thiếu cúc cả.

-Làm sao tìm ra thủ phạm đây?_Quyên lo lắng nhìn Hân.

-Mình không biết! mình thật kém cỏi.

-Đừng nói vậy! mai là ngày cuối cùng rồi.Dù không tìm ra thủ phạm, nhưng ít ra thì cũng đã cứu được thầy.

Hôm sau...

-Cậu ăn chút sandwich đi!

-Thôi! Mình không đói!_Hân uể oải lắc đầu.

-Không ăn thì để tôi ăn hộ cho vậy!_Đường Minh từ đâu xuất hiện và nhanh tay cướp miếng bánh bỏ vào miệng.

-Đồ điên!

Hân im lặng, mặc cho Quyên cáu kỉnh với cậu ta....giờ cái cô lo nhất là hung thủ chứ không phải tên điên này.

-Cô nên may một cái áo khác đi chứ, rách thế này rồi còn gì!

Hân giật mình, ngó lại phía sau lưng. Một vết rách nhỏ tẹo bằng móng tay.

-May cái áo khác?_Bất ngờ, Hân ôm chầm lấy Đường Minh rồi cảm ơn rồi rít.

-Cảm ơn! Cậu đã gợi ý cho tôi.

-Này!tôi là cái cột để cô ôm miễn phí hả?_Đường Minh lúng túng, mặt đỏ dần.

-Nếu tôi tìm ra thủ phạm, thì cậu sẽ là người có công đầu tiên đấy!_Hân vừa chạy vừa ngoái lại.

-Hơ! Cái con quý simaoha này! Sao bỗng dưng đáng yêu vậy ta? Có phải cô ta không vậy?

Hân leo lên xe đạp, Quyên cũng lao theo....

-Cậu định đi đâu thế?

-Hiệu may!

-Cậu tới đó làm gì?

-Cứ theo mình đi! Đừng hỏi!

HIỆU MAY PHÚC THUYẾT.

-Đây không phải là hiệu chuyên may đồng phục cho trường ta sao? _Quyên nhìn hiệu may thắc mắc.

-Chính vì nó là hiệu may đồng phục duy nhất , nên hung thủ sẽ có thể đặt may ở đây!

-Chị ơi! Có thể cho em xem hoá đơn đặt đồng phục ở trường Tứ Xuyên Đạo không?

-Ồ! Chờ chị một lát! _Chị bán hàng nhanh nhẩu rút từ chiếc cặp đựng đầy giấy hoá đơn ra đưa cho hân.

-12 – 4.không phải!

-22 – 5 không phải!

-30 – 10 không phải!

-Ngày cuối cùng....8-12...thầy giáo có họ và tên....

8. Chương 8 : Hưng Thủ Thật Sự.

Cô hiệu trưởng cầm micro yêu cầu:

-Hôm nay là ngày cuối cùng rồi. Đã hết hạn 3 ngày. Nếu các em không tìm ra thủ phạm là ai khác, tôi xin tuyên bố..Thầy Cao Đức Hùng bị đuổi khỏi trường.

Học sinh ùa lên một cách mĩa mai. Thầy Hùng nhìn quanh tìm kiếm Hân nhưng không có ánh mắt nào nhìn ông bằng sự cảm thông cả. Ông cứ đứng ngây như thế cho đến khi bên tai vang lên tiếng bác bảo vệ.

-Ông Cao Đức Hùng! Mời đi ra ngoài cho! _Bác bảo vệ cũng không tin vào chuyện này, nhưng bác chỉ là một người bảo vệ ít học, không có đủ trí thông minh để chứng minh thầy trong sạch.

-Đáng lắm! Vô liêm sỉ!

-Quả báo! Cút đi!

Hàng loạt học sinh đồng thanh hét. Thầy Hùng thấy sống mũi cay cay, mắt đã nhòe nước.

-Khoan đã!

Một tiếng hét vang lên từ cổng trường, trong phút chốc làm tất cả trở nên im bật. Một mái tóc dài, cùng một mái tóc ngắn, vẻ mặt căng thẳng nhưng vẫn chứa chút hi vọng tiến vào trường.

-Thầy không thể bị đuổi được!

Cô hiệu trưởng bước xuống sân, đám học sinh đang bu quanh liền tản ra rẽ làm hai lối cho cô đi.

-Tại sao em lại khẳng định như vậy?

-Bởi vì...._Hân nhìn vào mắt cô hiệu trưởng quả quyết...em đã tìm ra thủ phạm.

Cả trường lại trở về trạng thái ồn ào như trước. Ai cũng khó hiểu nhìn Hân.

-Vậy..hưng thủ là ai?

Hân dùng ánh mắt căm hận quét qua một lượt lũ học sinh đã vô tình với thầy...rồi ánh mắt ấy bỗng nóng dần lên khi dừng lại ở một người đàn ông.

-Hưng thủ chính là thầy Hoà dạy văn!

Vừa nghe Hân buộc tội, thầy Hoà vừa cười ha hả.

-Tôi...là hưng thủ...haha..trường ta vừa xuất hiện một nữ thám tử..haha....vậy em có chứng cứ gì không?

Bọn học sinh cũng hòa theo ông thầy.

-Có! Em có bằng chứng!xin các bạn hãy lắng nghe tôi nói!

Tức thì cả trường im lặng để nghe Hân buộc tội ông thầy văn có miệng lưỡi chuyên đá đểu giỏi này....ai mà không biết ông ta dạy văn rất giỏi, ông ta đã từng thi vào đại học luật, nhưng may là họ đánh trượt...dù sao ông ta cũng là già...rất lợi hại...liệu một điệp viên non nớt có vạch trần được bộ mặt của ông ta không?

-Hôm đó...Diễm Mi bị điểm kém. Thầy Hùng nói muốn giảng lại cho bạn ấy câu mà bạn sai. Lúc đó là tiết cuối...thầy đã tuyên bố trước mặt cả lớp...liệu có kẻ nào muốn gây tội lại ọi người biết thời gian gây án không?

-Tiết cuối...mọi người về hết, Diễm Mi và thầy ở lại...sau khi giảng xong, thầy về trước. Tưởng rằng chỉ còn Mi ở lại, nhưng thật ra vẫn còn có một kẻ đứng sau cửa chờ thời cơ làm trò xằng bậy!

-Ai cũng biết Diễm Mi thể lực yếu, tinh thần luôn bất ổn..cuối giờ nào, cô ấy cũng uống thuốc....nhân lúc đó, hưng thủ đã trùm mặt cô ấy từ phía sau và ôm vào eo cô ấy! Theo phản xạ, Diễm Mi sẽ quay lại, nhưng vì hân ta cao hơn và giữ tay Mi nên Mi mới không nhìn thấy mặt hân, chính vì vậy mà tay cô ấy bị bằm.

-Hưng thủ chỉ dùng một tay để giữ, sức của một người 45 tuổi mà chỉ dùng một tay, dĩ nhiên Mi sẽ thoát ra được. Nhưng lại bị trùm mặt bằng túi ni lông đen nên chỉ giựt được cúc áo của hân. Khi có tiếng bảo vệ. hưng thủ mới vội vàng buông cô ấy ra, cũng may có bác ấy, nếu không thì khoong biết óc chuyện gì đã xảy ra!

-Chiếc cúc mà Diễm Mi giựt được chính là cúc trên áo đồng phục của thầy giáo! Khi em tới nhà thầy xác nhận thì không hề thấy có dấu hiệu mất cúc. Điều này chứng tỏ, thầy hùng vô tội.

Cả trường vỗ tay nhiệt liệt sau một hồi nghe Hân giải oan cho thầy. Mấy học sinh lần trước ném trứng vào thầy cũng rơm rớm nước mắt. Một thoáng rạng rỡ hiện lên trên khuôn mặt thầy.

-Vậy...em giải thích sao về thủ phạm?

-Hiện nay các thầy ở đây đều mặc áo đủ cúc, nhưng một trong số đó là áo đi đặt lại.

-Em nói gì? Cô không hiểu!

Cả trường lại nhốn nháo.

-Em đã tới hiệu may Phúc Thuý! Đó là hiệu chuyên may đồng phục cho trường ta. Chỉ có họ mới có loại cúc này. Đây là hoá đơn của hưng thủ!

Quyên lập tức chìa tờ giấy ra cho cô hiệu trưởng xem.

-Ngày 8-12! Trần Hoà!_Cô hiệu trưởng phẫn nộ nhìn về phía thầy Hoà.

-Thầy..là hưng thủ sao?

Ngược lại với vẻ tức giận của mọi người đổ vào mình, ông Hoà bình tĩnh đáp trả:

-Đúng! Tôi đã đặt may chiếc áo trùn với ngày xảy ra vụ việc..nhưng Hân à...haha...em quên bất kì ai cũng có thể đi đặt quần áo sao?

-Em...

8 Hưng thủ thật sự.

Cô hiệu trưởng cầm micro yêu cầu:

-Hôm nay là ngày cuối cùng rồi. Đã hết hạn 3 ngày. Nếu các em không tìm ra thủ phạm là ai khác, tôi xin tuyên bố..Thầy Cao Đức Hùng bị đuổi khỏi trường.

Học sinh ồa lên một cách mỉa mai. Thầy Hùng nhìn quanh tìm kiếm Hân nhưng không có ánh mắt nào nhìn ông bằng sự cảm thông cả. Ông cứ đứng ngây như thế cho đến khi bên tai vang lên tiếng bác bảo vệ.

-Ông Cao Đức Hùng! Mời đi ra ngoài cho!_Bác bảo vệ cũng không tin vào chuyện này, nhưng bác chỉ là một người bảo vệ ít học, không có đủ trí thông minh để chứng minh thầy trong sạch.

-Đáng lắm! Vô liêm sỉ!

-Quả báo! Cút đi!

Hàng loạt học sinh đồng thanh hét. Thầy Hùng thấy sống mũi cay cay, mắt đã nhoè nước.

-Khoan đã!

Một tiếng hét vang lên từ cổng trường, trong phút chốc làm tất cả trở nên im bật. Một mái tóc dài, cùng một mái tóc ngắn, vẻ mặt căng thẳng nhưng vẫn chứa chút hi vọng tiến vào trường.

-Thầy không thể bị đuổi được!

Cô hiệu trưởng bước xuống sân, đám học sinh đang bu quanh liền tản ra rẽ làm hai lối cho cô đi.

-Tại sao em lại khẳng định như vậy?

-Bởi vì...._Hân nhìn vào mắt cô hiệu trưởng quả quyết...em đã tìm ra thủ phạm.

Cả trường lại trở về trạng thái ồn ào như trước. Ai cũng khó hiểu nhìn Hân.

-VẬY..hưng thủ là ai?

Hân dùng ánh mắt căm hận quét qua một lượt lũ học sinh đã vô tình với thầy...rồi ánh mắt ấy bỗng nóng dần lên khi dừng lại ở một người đàn ông.

-Hưng thủ chính là thầy Hoà dạy văn!

Vừa nghe Hân buộc tội, thầy Hoà vừa cười ha hả.

-Tôi...là hưng thủ...haha..trường ta vừa xuất hiện một nữ thám tử..haha....vậy em có chứng cứ gì không?

Bọn học sinh cũng hùa theo ông thầy.

-CÓ! Em có bằng chứng!xin các bạn hãy lắng nghe tôi nói!

Tức thì cả trường im lặng để nghe Hân buộc tội ông thầy văn có miệng lưỡi chuyên đá đểu giỏi này....ai mà không biết ông ta dạy văn rất giỏi, ông ta đã từng thi vào đại học luật, nhưng may là họ đánh trượt...dù sao ông ta cũng là gừng già.....rất lợi hại....liệu một điệp viên non nớt có vạch trần được bộ mặt của ông ta không?

-Hôm đó...Diễm Mi bị điểm kém. Thầy Hùng nói muốn giảng lại cho bạn ấy câu mà bạn sai. Lúc đó là tiết cuối...thầy đã tuyên bố trước mặt cả lớp...liệu có kẻ nào muốn gây tội lại ọi người biết thời gian gây án không?

-Tiết cuối...mọi người về hết, Diễm Mi và thầy ở lại....sau khi giảng xong, thầy về trước. Tưởng rằng chỉ còn Mi ở lại, nhưng thật ra vẫn còn có một kẻ đứng sau cửa chờ thời cơ làm trò xằng bậy!

-Ai cũng biết Diễm Mi thể lực yếu, tinh thần luôn bất ổn..cuối giờ nào, cô ấy cũng uống thuốc....nhân lúc đó, hưng thủ đã trùm mặt cô ấy từ phía sau và ôm vào eo cô ấy! Theo phản xạ, Diễm Mi sẽ quay lại, nhưng vì hân ta cao hơn và giữ tay Mi nên Mi mới không nhìn thấy mặt hân, chính vì vậy mà tay cô ấy bị bầm.

-Hưng thủ chỉ dùng một tay để giữ, sức của một người 45 tuổi mà chỉ dùng một tay, dĩ nhiên Mi sẽ thoát ra được. Nhưng lại bị trùm mặt bằng túi ni lông đen nên chỉ giật được cúc áo của hân. Khi có tiếng bảo vệ.

hưng thủ mới vội vàng buông cô ấy ra, cũng may có bác ấy, nếu không thì không biết có chuyện gì đã xảy ra!

-Chiếc cúc mà Diễm Mi giắt được chính là cúc trên áo đồng phục của thầy giáo! Khi em tới nhà thầy xác nhận thì không hề thấy có dấu hiệu mất cúc. Điều này chứng tỏ, thầy hùng vô tội.

Cả trường vỗ tay nhiệt liệt sau một hồi nghe Hân giải oan cho thầy. Mấy học sinh lần trước ném trứng vào thầy cũng rơm rớm nước mắt. Một thoáng rạng rỡ hiện lên trên khuôn mặt thầy.

-Vậy...em giải thích sao về thủ phạm?

-Hiện nay các thầy ở đây đều mặc áo đủ cúc, nhưng một trong số đó là áo đi đặt lại.

-Em nói gì? Cô không hiểu!

Cả trường lại nhón nháo.

-Em đã tới hiệu may Phúc Thuý! Đó là hiệu chuyên may đồng phục cho trường ta. Chỉ có họ mới có loại cúc này. Đây là hoá đơn của hưng thủ!

Quyên lập tức chìa tờ giấy ra cho cô hiệu trưởng xem.

-Ngày 8-12! Trần Hoà!_Cô hiệu trưởng phẫn nộ nhìn về phía thầy Hoà.

-Thầy..là hưng thủ sao?

Ngược lại với vẻ tức giận của mọi người đổ vào mình, ông Hoà bình tĩnh đáp trả:

-Đúng! Tôi đã đặt may chiếc áo trùn với ngày xảy ra vụ việc..nhưng Hân à...haha...em quên bất kì ai cũng có thể đi đặt quần áo sao?

-Em...

9. Chương 9 : Lễ Hội Đáng Nhớ.

Từ sau vụ trần Hoà, Đường Minh trở nên được hâm mộ hơn trước. Ngày nào trong ngăn cậu ta cũng đầy hoa. Còn kẻ ngồi cạnh thì...

-Ôi trời! thật tội nghiệp. Sao mình ôm không xuể thế này mà lại có người không nhận được hoa nhỉ?

Hân không ham hố gì mấy bó hoa, nhưng nghe cái giọng của Đường Minh thì cô chỉ muốn đắm cho cậu ta vài phát thôi.

-Không biết có ai thích xem ảnh con gấu trúc với hai mắt thâm tím không nhỉ? Mình phát ọi người xem nhé.

Nghe đến đây thì Đường Minh im bật ngay. Đúng là quỷ simaoha! luôn có cách đối phó độc nhất để người khác phải chết ở trong lòng.^^

Cô Tuyết bước vào lớp mỉm cười. Khuôn mặt cô chưa bao giờ tươi như thế, môi cô bắt đầu mấp máy:

-Cô xin thông báo với cả lớp một tin....Trường ta sẽ tổ chức một hội diễn văn nghệ, mỗi lớp được cử 6 người xuất sắc. Những bạn này sẽ chia làm 3 nhóm. Cô đã chọn ra 6 gương mặt tiêu biểu rồi.

-Cô ơi! Em...

-Em!

Cả lớp ào lên như sóng. Ai cũng muốn tham gia vào hội diễn văn nghệ này...bởi vì phần thưởng rất lớn.

-Các em trật tự! cô sẽ đọc tên 6 bạn đó: Đường Minh, Nguyệt, Văn, Hân, Quyên, Bằng.

-Wa! Không ngờ...._Hân run lên hơn hở.

-Quỷ simaoha xuất sắc? chuyện lạ!

Ngay lúc ấy, một ánh mắt sắc lẹm xoẹt qua Đường Minh làm cậu lạnh toát người.

-Các em nghe thể lệ cuộc thi đã nào. Tất cả 6 bạn sẽ được chia làm ba nhóm nhỏ để thể hiện 3 tiết mục khác nhau.

-Nhóm 1 Đường Minh.....Ngọc Hân!

Nghe cái tin sét đánh này, cả hai nhân vật được nhắc đến đều nhìn nhau với ánh mắt tức tối nhưng không làm gì được.

-Nhóm 2, Lạc Văn, Minh Nguyệt!

Nghe đến tên mình, Văn giật mình quay sang phía Nguyệt. Mắt hai người chạm nhau...Nguyệt lạnh lùng quay đi.

-Nhóm 3 , Nhược Bằng, Quyên Quyên!

-Cô xếp thật không công bằng._cả hai cùng đồng thanh.(sao lại ko công bằng, quá công bằng ý chứ)

-Thôi nào! Các em hãy chuẩn bị tốt 3 tiết mục đặc sắc đi để lớp mình dành giải. vớ tay!

Cả lớp nghe lệnh, những tràng vỗ tay nổi lên như sấm.

-Lạc Văn, chúng ta cùng nhóm rồi. Cậu có thể đánh đàn, còn mình sẽ múa.

Đang viết bài, nghe lời đề nghị của Nguyệt xong, Văn chỉ gật đầu.

-Vậy chiều nay 3 giờ chiều tới phòng nhạc của trường nhé!_Nguyệt khoác tay Tố Trinh.

Văn chỉnh lại gọng kính rồi thở dài. Dù một tuần đã trôi qua, nhưng những lời nói hôm đó vẫn còn làm cậu đau đốn.

-Chúng ta sẽ biểu diễn tiết mục tiết mục gì?_Quyên hỏi với giọng tức pha chút cáu.

-Cứ tới địa chỉ này thì khác biết._Nhược Bằng đưa cho Quyên một tấm bưu thiếp có ghi một địa chỉ của một quán bar.

-Lúc nào tới đấy để tập?

-Tối nay!

-Nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn chưa tìm ra tiết mục gì đặc sắc cả!_Hân vừa lắc đầu vừa nhìn lên bầu trời xanh.

-Tôi cũng không nghĩ ra. Người ta thường nói đầu óc phải sáng tạo nên chúng ta hãy tìm hiểu khắp nơi về những tiết mục sắp tới đi.

-Nhưng đi đâu để tìm chứ?

-Công viên chẳng hạn!

10. Chương 10 : Thiên Thần Tình Yêu.

3 giờ chiều.

Lạc Văn mở cửa phòng nhạc. Nguyệt chưa tới, vậy cũng tốt. Cậu đến gần cái đàn piano rồi nhẹ nhàng ngồi xuống. Ngón tay lướt nhẹ trên từng phím đàn, âm thanh du dương, êm dịu phảng phất một chút buồn-giống như tâm trạng lúc này của cậu vậy.

-CẠCH!

Cửa phòng nhạc hé mở. Nguyệt bất ngờ bước vào.

-Cậu đánh hay lắm!

Văn thôi không đánh đàn, về mặt lại nghiêm nghị như trước.

-Cậu tới rồi à? Chúng ta tập thôi!

-Ừm!

Nguyệt đứng vào chỗ trung tâm của gian phòng. Cô bắt đầu múa những điệu múa uyển chuyển, tay và chân rất dẻo lại cộng thêm tiếng đàn nhẹ nhàng, êm dịu của Lạc Văn đã tạo nên một bức tranh vô cùng rực rỡ nhưng cũng đầy rẫy nỗi buồn vây quanh.

-Hôm nay là sinh nhật cậu! mình có cái này muốn tặng cậu!

-Ồ mai! Woa! Mình thích ăn ô mai lắm. Cảm ơn cậu nhé, Lạc Văn!

Lạc Văn vừa nhìn Minh Nguyệt vừa nhớ lại vô vàn những kỉ niệm xưa. Nguyệt giống một thiên thần, với mái tóc dài khẽ đung đưa theo điệu nhảy, chiếc váy trắng bông bồng nhẹ theo làn gió thoảng. Cô say sưa với những động tác mềm dẻo mà không để ý có một ánh mắt say mê đang nhìn cô đầy hi vọng.

Không biết họ đã tập luyện ra sao nhưng khi những giọt mồ hôi lăn xuống khuôn mặt Nguyệt, cả hai cùng thống nhất sẽ nghỉ một chút.

-Mình....chọn đồ cho cậu được không? Đồ biểu diễn ý mà!_Không chờ Lạc Văn trả lời, cô đã lôi tuột cậu ra ngoài.

Mặc cho Lạc Văn miễn cưỡng thử đồ, Nguyệt cứ thấy bộ nào đẹp là đưa cho cậu. Một chiếc áo đuôi tôm màu trắng, quần đen rộng, một chiếc mũ vằn nâu.

-Wa! Cái áo này hợp với cậu quá! Chị gói lại cho em!_Nguyệt mỉm cười rồi giấu nghía lại mấy bộ đồ mình chọn.

-Không cần đâu! Mình có rồi mà!

Lạc Văn ái ngại nhìn mấy bộ quần áo.

-Có rồi cũng phải chọn, buổi biểu diễn là bộ mặt của lớp mình mà. Nào mặc thử đi!

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, cuối cùng lạc Văn cũng bị thuyết phục. Một lát sau khi cậu bước ra....

-Được không....?_Lạc Văn ngượng nghịu hỏi. Chiếc kính to sự biến đầu mắt, giờ là một chàng trai với khuôn mặt không chệch vào đâu được, thường ngày chính cái đồ vật ấy đã che đi vẻ đẹp trai của cậu ta.

-Đẹp....đẹp lắm..from chuẩn!

-Hi!

Lúc này Lạc Văn mới nở một nụ cười. Có lẽ để được khen, cậu sẽ mặc bộ này suốt đời ý chứ. Nhất là là Nguyệt khen nữa.

-Mình đói quá!chúng mình đi ăn chút gì đi!

Lạc Văn gật đầu, lâu lắm rồi, cậu mới thấy vẻ dịu dàng của Nguyệt. Giá như cứ như vậy mãi thì tốt nhỉ!

-Cay quá!!!!!!eeee!

-Sức chịu đựng của cậu kém quá! Đây mới chỉ là cay cấp độ 3 thôi đấy!_Lạc Văn vừa mỉm cười vừa cho thìa cơm rang vào miệng. mùi thức ăn thơm phức sộc vào mũi khiến ai cũng không thể kìm chế khi thấy nó trước mặt. Cơm rang đủ màu. Có hành thơm, nguyên liệu chính là ớt. Đường phố ngoài kia náo nhiệt đến lạ lùng.

-Reng....reng..reng!

-Xin lỗi, mình nghe điện thoại!_Nguyệt bỏ ra ngoài, khi quay vào, cô tổ về ái ngại.

-Xin lỗi cậu! mình có việc phải về...

Không để Nguyệt phải khó xử, Văn mỉm cười gật đầu để rồi khi người con gái ấy ra đi, nụ cười trên môi tắt phụt.

11. Chương 11 : Bà Cô Khó Tính

Đi bên đường, Hân chẳng nói gì, còn một quãng nữa thì tới công viên.

-Chúng ta sẽ biểu diễn tiết mục gì?

- ờ thì....múa chẳng hạn!

-Tui là con trai....múa cứng nhắc....làm ảo thuật đi!

-Tui đâu có biết làm! Hồng thì bẽ mặt lắm!

Hai cái bóng cứ cãi nhau loạn xì ngầu hết cả lên...cho tới khi đến công viên. Cổng công viên rất lớn, mở rộng chào đón hai người. Xung quanh là hàng rào sắt vẽ hình của các nhân vật hoạt hình. Vừa bước vào cổng, Hân đã nhìn thấy một cửa hàng đề biển: Thực hiện ước mơ. Người trông cửa hàng là một bà cô với đôi mắt đen sau hun hút và đôi môi tím ngắt. Mặt bà ta chất phác đầy tới nỗi nếu sờ tay vào thì phần sẽ bung ra từng mảng.

-Chào hai bé! Hai bé muốn thực hiện ước mơ gì?

Cả hai cùng trở mắt khi nghe cái miệng tím ngắt kia thốt ra.

-Bé!_Chẳng lẽ mình bé lắm sao?

Thấy hai người có vẻ ngạc nhiên, bà chủ cửa hàng tỏ vẻ khó chịu.

-Ta chỉ thực hiện ước mơ cho những đứa trẻ mà thôi! Nếu hai người là người lớn thì mời đi chỗ khác.

-Bà ta chắc vừa từ trại tâm thần ra, chúng ta đi!_Đường Minh khẽ nói nhỏ vào tai Hân.

-Thằng bé này! Dám nói ta như thế à?_Bà ta nhìn Đường Minh đầy tức giận.

-Tai thính phải biết!_Hân lại nói nhỏ vào tai Đường Minh. Thấy hai đứa nhóc đang xì xào về mình, bà ta hét lên:

-Nghiêm!

Có lẽ bởi lời nói của bà ta rất giống lời thầy dạy thể dục nên cả hai lập tức đứng im, không cử động.

-

-Tức quá! Các người! à quên..các cháu...dám sỉ nhục ta là đồ béo à?

Cả hai lại đồng thanh cười phá lên. Cứ tưởng tai bà ta thính lắm, ai dè...

-Cười cái gì? Im hết!

Hân nhận thấy bà ta giận tím mặt. Bà ta chẳng khác gì con mụ phù thủy trong những bộ phim hoạt hình.

-Chúng cháu...muốn học nhảy!

Đường Minh quá đỗi kinh ngạc, cậu tưởng Hân sẽ bỏ đi hay đại loại là đá đểu bà già này vài câu chứ, không ngờ Hân lại nói những lời khấn cầu như vậy.

....Hai người cùng bước trên đường, không hiểu sao lại rất đúng nhịp chân. Đường Minh không tin lắm vào mấy chuyện mụ ta có thể dạy nhảy. nếu có thì chắc cũng chỉ là điệu nhảy của mấy đứa con nít mà thôi.

-Sao cậu lại tin bà ta? Nhìn bà ta rất quái dị mà lại khó gần nữa!

Hân chưa trả lời vội câu hỏi của Đường Minh, cô ngược mắt lên quan sát một vệt mây còn sót lại sau khi trời đã dần sẩm tối.

-Bà ấy rất giống một người!

Đường Minh tò mò, không hiểu người như vậy mà cũng có hai sao?

-Giống ai cơ?

Hân khẽ thở dài. Cô đưa tay ra phía trước như để dẫn gân cốt sau một hồi đi lại.

-Mẹ mình!

Đường Minh quá sức ngạc nhiên. Không ngờ tính mẹ Hân lại như vậy. Cậu chưa kịp hỏi thì Hân đã xúc động kể.

-Mẹ mình là diễn viên múa. Bà ấy rất tài năng. Khi biết mình đã mang bầu một đứa bé, bà ấy đã định phá...và đứa bé đó...chính là...mình. Khi biết chuyện, ba đã không để mẹ làm vậy. Mẹ đã sinh ra mình một cách giấu diếm. Mẹ mình luôn nói...mẹ thích danh vọng hơn cả con_Nói đến đây, Hân bật khóc, cổ họng như có một cục than nóng thiêu đốt.

-Khóc và buồn vì một người như vậy quả thực không đáng. Chẳng phải giờ cậu đã có rất nhiều người bạn tốt sao, quí Simaoha!

Hân biết cậu ta đang an ủi mình, thật kì lạ là Hân bỗng cảm thấy an lòng hơn.

-Quý simaoha mà cũng khóc nhè nữa!_Đường Minh làm bộ mặt mỉa máo.

-Ha..haha...quí simaoha...sắp tấn công rồi!

Đường Minh lại tỏ vẻ sợ hãi:

-Quý Simaoha không tấn công có được không?

-Đếm từ 1 đến 3..1...2....3.

-Cứu người, quí simaoha xuất hiện bà con ơi!_Đường Minh vừa chạy vừa hô. Hân khẽ mỉm cười rồi chạy theo cậu ta. Trên con đường khi bóng hoàng hôn đổ xuống, hai chiếc bóng cứ đuổi nhau không dứt....

12. Chương 12 : Nụ Hôn Bốc Cháy

8GIỜ TỐI.

-Anh ơi! Cho em một li sôđa!_Quyên vừa ngó quanh chờ đợi vừa quan sát cách làm sôđa điệu nghệ. Thứ chất lỏng màu xanh lá cây được anh chàng sóc lên rồi từ từ đổ ra ly. Hơi bốc nghi ngút từ ly bay lên tạo thành một làn khói mỏng mờ ảo trên thành ly. Quán bar du dương một bản nhạc cổ điển êm dịu. Người ta tới chật ních các bàn. Bỗng cả đám đông ồ lên khi nhìn thấy một cái gì đó...

Quyên vốn không hay quan tâm vào mấy cái bất ngờ, nhưng lần này cũng không khỏi tò mò mà quay lại...Nhạc nhẹ bỗng phụt tắt, thay vào đó là một bản rock rất...teen.

Một chàng thanh niên với cái mũ lưới trai màu đen trùm gần nửa mặt. Mái tóc hung đỏ ánh lên vẻ phong cách. Tay cậu ta có một chiếc nhẫn to hình đầu lâu....

-Hú...hú....1 love you..anh yêu em....

-Trích..em yêu anh!

Cả đám con gái reo lên khi thấy anh chàng đó bắt đầu nhảy hiphop, không kể lớn bé già trẻ đều chăm chú vào màn nhảy. Quyên cũng cảm thấy mình thật may mắn khi tới đúng quán bar vào giờ này. Cậu ta xoay, nhào lộn liên tục rất điệu nghệ, còn khán giả thì không ngừng hò hét, vỗ tay. Quyên bị cuốn vào cơn lốc hâm mộ từ lúc nào. Kết thúc bài nhảy mà tất cả vẫn cứ đờ ra nhìn như thôi miên vào anh chàng đó. Rồi bỗng nhiên, ngón tay trỏ của cậu ta khẽ đặt lên môi, nháy mắt rất nhà nghề và chỉ vào....một kẻ đang ngơ ngác....Tất cả cùng nhìn theo hướng tay anh ta chỉ....

Quyên mở to mắt, cô không quay đi đâu được vì nãy giờ, nụ hôn gió đó là dành cho cô. Mặt cô bỗng nhiên nóng bừng, đỏ lên như gấc. Không chờ Quyên 'tĩnh' lại, cậu ta nhảy xuống phía dưới khán đài và bước lại gần Quyên:

-Sao ngơ ngác như bò vậy, có phải thấy tôi đẹp nên phê rồi không?

Quyên bối rối, nếu là người khác thì cô đã cho hắn một cú đấm liên hoàn chưởng rồi. Nhưng không hiểu sao cô lại không đấm nổi kẻ trước mắt.

-Bằng đây! Không nhận ra à?_chàng trai bỏ mũ ra và mỉm cười.

-Đồ điên!_Quyên bắt đầu tức giận. Bọn con gái thì trở mặt 'ngắm' kĩ khuôn mặt thần tượng của chúng.

-Ê! Sao lại cẩu với tôi hả?

-Tôi tới đây không phải là để xem cậu nhảy!

Đám fan bắt đầu xì xào, họ đang nghi ngờ mối quan hệ của hai người...Thấy thế, Nhược Bằng kéo tay Quyên lôi ra khỏi quán.

-Chẳng phải cậu rất thích xem mình nhảy sao?

-Không hề!

-Nói dối!

-Tuỳ cậu!

-Đồ cứng đầu!_Nhược Bằng tức giận nhìn Quyên.

-Muốn chiến đấu thì nhào vô!_Quyên cũng chăm chú nhìn thẳng vào ánh mắt đang tức giận kia mà thách thức. Hồi bé hai người cũng hay chơi đấu tay đôi, nhưng lần nào Quyên cũng thắng.

Nhược Bằng chẳng thèm nói thêm gì nữa, cậu khẽ chạm môi mình vào môi Quyên. Câu cửa miệng của Quyên là 'đồ điên', nếu thả ra bây giờ thì thể nào Quyên cũng nói thế, nhưng bịt miệng kiểu này thì làm sao mà nói được đây. Nhược Bằng tự cười thầm trong lòng...nhưng cười chưa được lâu thì bỗng có cảm giác đau như châm kim ở lưỡi...mặn...tanh...máu...Quyên đang cắn cậu...nhưng cậu chẳng muốn chấm rút nụ hôn này chút nào. Quyên đang tức giận cũng dần biến sắc sợ hãi khi nhìn thấy cậu ta vẫn không phản ứng gì với đòn này.

Có rất nhiều cô gái chỉ cần một câu nói của cậu ta mà say như điên. Nhưng đối với Quyên, đổ máu chưa chắc đã là cách lấy được trái tim cô. Cuối cùng thì Quyên cũng hất được cậu ta ra...và...

-Bốp!

-Đồ điên!(úi, quá chuẩn)

Nhược Bằng im lặng nhìn Quyên, buồn bã, trên môi vẫn còn dính chút máu.

-Mình lúc nào cũng điên! Những lúc mình điên là lúc mình yêu cậu!_Nhược Bằng ôm Quyên vào lòng, mắt cô cũng đỏ hoe từ lúc nào.

-Buông!

Nhược Bằng mặc kệ để Quyên đấm vào vai vào ngực...

-Dù có chết cũng không buông cậu ra!

-Reng..reng..reng....

Bỗng chuông điện thoại của Quyên reo lên. Cô thừa cơ hội đẩy cậu ta ra.

-Alô! Lạc Văn à..cậu đang ở đâu.ừ..mình tới ngay!

Nhược Bằng nghe rất rõ. Tạ sao lúc nào cũng là Lạc Văn. Cậu không muốn để mất một người mình yêu thực sự..đôi tay cậu nắm chặt lấy tay Quyên...

-Đừng đi!

-Cậu đã nói chỉ có ai ngốc như lợn mới nói ra thôi mà, không nhớ sao.Tôi không muốn ở cạnh một con lợn!

Nghe đến đây, tay Nhược Bằng buông xuống, cậu đã từng nói như thế...với Quyên. Đáng nhẽ...cậu có thể làm bạn trai của cô ấy lâu rồi, nhưng tại sao.....

Lời nói ấy làm đau lòng Quyên và có lẽ hôm nay Nhược Bằng thật xứng đáng vì đã bị con dao ấy đâm trúng vào tim....

[Đến lúc khi anh nhìn lại xung quanh, anh chợt nghe thấy trong tim quặn đau, như ngày xưa còn em quanh đây, tại vì sao giấc mơ trao đã tan vỡ, vỡ để anh đau nhìn vào hồi tiếc, mơ ngày anh có em trong vòng tay....](kí ức chợt về - Bảo thạch, Nguyễn Đình Vũ)

Quyên tới quán cơm rang thập cẩm mà Lạc Văn nói. Nhìn quanh một hồi, cô mới thấy cậu ta đang ngồi ở bàn cuối cùng.

-Cậu....không có tiền đi xe bus à?

Lạc Văn im lặng một hồi rồi ôm chầm lấy Quyên, khóc không thành tiếng. Quyên không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô cứ ai ủi cậu ta trước đã, tay cô vỗ vào vai Lạc Văn nhẹ nhàng, cả quán ăn quay lại nhìn.

...Nguyệt biết tính Lạc Văn, có lẽ bây giờ cậu ấy vẫn sẽ chờ cô ở đó, cho dù là 12 giờ đêm. Cậu ta luôn chờ cô...Nguyệt nhìn qua ô cửa sổ, Văn đang ôm một người con gái khác, có lẽ cậu ấy cần một bờ vai hơn là Nguyệt, chỉ biết gây thương đau cho người khác.

-Có chuyện gì thế?_Quyên vừa hỏi vừa nhìn xung quanh ái ngại. Thấy Văn không trả lời, cô khẽ nói:

-Chúng ta..về thôi!

13. Chương 13 : Kiss....kiss....kiss

Reng..reng..reng...

Tiếng điện thoại kêu lên làm Hân mất ngủ, bấm nút nghe, Hân thấy rõ tên người gọi, ai mà còn hành Hân như tổ chức ngoài mù phù thủy chiều nay chứ!

-Alô! Cháu đây!

[SAO TÔI GỌI NHIỀU NHƯ VẬY MÀ CÔ KHÔNG BẮT MÁY HẢ? không ọc phép tắc gì hết!]

-Cháu xin lỗi!

-Mau chuẩn bị đi, tới đây ngay lập tức!

-Dạ!..sao..sao..cơ à..._Hân há hốc miệng, bà ta có biết giờ là mấy giờ không mà bảo cô phải tới đó luyện tập, nhưng có một cái đó thôi thúc cô bật dậy và lao ra khỏi phòng. Điều bất ngờ hơn cả là đã có một chiếc ô tô đen ngoài cửa đang chờ đón cô, và chủ nhân của nó không ai khác chính là tên Đường Minh.

-Bà ta thật quái dị! 1 giờ đêm mà cũng bắt chúng ta tới đó!

Mất Hân vẫn nhắm nghiền, cô buồn ngủ quá nên ngồi vào ghế bên phải Đường Minh là ngủ tít thò lò. Chiếc xe chuyển động, cả hai cùng im lặng.

-Này! Quý Simaoha..ngủ à...dậy đi!_Mặc cho Đường Minh gọi thển ào, cô cũng ngủ không biết trời đất là gì. Chiếc xe lắc bên trái, lắc bên phải, mỗi lần như thế, Hân lại ngả đầu về phía vai Đường Minh hoặc quay sang cửa kính.

-Này! Cái đồ quý simaoha..mau dậy đi!_Đường Minh quay sang lay Hân dậy, đúng lúc đến đoạn vòng trái, hai đôi môi không thoát khỏi sự chạm mặt....và chủ nhân đang ngái ngủ của nó vội mở mắt ra...

-Dê cụ..sao cậu dám...

-Bốp!

Đường Minh chưa kịp giải thích thì đã bị tát một phát oan trái vào mặt.

-Sao cô mạnh tay vậy, tôi cũng đâu muốn thế, tự cô làm vậy còn gì...

Hân tức sôi cả máu, đã dè còn lí sự, tại sao cô lại ngủ quên để hấn từa cơ...làm vậy chứ... tiếng xương kêu răng rắc thật đáng sợ. Khi Hân đang định dấm thẳng vào khuôn mặt đẹp trai đầy thì...xe quẹo phải.

Lần này cả hai cùng tỉnh táo...cả hai cùng đẩy nhau ra, Hân thì lại càng sốc.

-Thật sự..xin lỗi!

-Cô đã hiểu ngọn ngành rồi, vậy là tôi bị oan!

-Xin lỗi!

-Tối công viên rồi!_Mặt Đường Minh nóng ran. Không hiểu sao cậu không dám nhìn thẳng vào mắt Hân từ lúc xảy ra tranh cãi vụ hôn đến giờ.

-Không biết bà ta sẽ làm gì chúng ta nữa!

-Đối với sự quái dị đó thì có lẽ chúng ta bị coi là trẻ sơ sinh cũng nên.

-Có tiếng nhạc ở đằng kia!_Hân chạy về hướng phát ra tiếng nhạc, mắt mở to hết cỡ. Ánh đèn chiếu vào một người phụ nữ. Bà ta múa balê rất nhẹ nhàng, rất đẹp. Chiếc váy hồng lấp lánh trong đêm xoà rộng ra. Đôi chân dẻo của bà ta uốn cong rồi tức thì bật lên không trung.

-Đó là bà phù thủy sáng nay sao?_Đường Minh ở phía sau Hân từ lúc nào, mắt chớp chớp, miệng ngáp ngáp vì thiếu ngủ.

Bà ta không đánh son lạnh ngắt như hồi chiều nữa mà thay vào đó là một lớp son mỏng màu hồng nhạt, bộ quần áo đen già khú để hoá thành chiếc váy hồng bông bênh lấp lánh như sao đêm. Tóc bà ta không để xoà mà cột lên, trông rất gọn gàng. Giờ cả hai mới nhận ra...bà ta rất rất xinh đẹp.

-Mẹ!_Hân gọi trong vô thức. Nghe thấy tiếng gọi, bà ta giật mình quay lại.

-Đến trễ 3 phút rồi, thật vô kỉ luật!_Bà ta khó chịu nói.

-Chúng tôi đã cố đến sớm rồi. 1giờ đêm, ai mà chuẩn bị nhanh được chứ!_Đường Minh ầm ỨC kêu.

-Bỏ đi!

Thấy thái độ cau có của Đường Minh, bà ta lườm một cái sắc lém:

-Sao lại có người vô lễ đến thế!

-Xin bà hãy dạy cho chúng cháu múa được đẹp như bà ạ!_Hân lễ phép nói bằng giọng trầm trầm.

-Thế còn nghe được!

Sau một hồi dỗ ngon ngọt, bà ta cũng chịu giới thiệu và dạy múa cho hai người. Bà ta tên Ana, đã từng học múa balê ở Pari, đoạn thông tin ngắn ngủi nhưng đủ để Hân biết bà ta có tài năng thế nào.

-Đầu tiên! Đặt chân phải lên..chân trái....xoay người!

Buổi tập diễn ra rất căng thẳng vì hai người còn nhiều điều chưa quen. Bà Ana cầm sẵn cây roi trong tay, ai mà nghỉ là vụt....mà kẻ bị vụt duy nhất thì ai cũng biết rồi đấy.... Khi thuộc 13 động tác của bài múa, bà ta mới cho dừng lại.

-Thôi! Bây giờ là 3 giờ rồi! chúng ta tập tới đây thôi, hai người có thể về!

-Cảm ơn bà vì đã giúp chúng cháu!

-Không có gì! Ta chỉ là người có tấm lòng lương thiện thôi mà.

-Bà..rất giống mẹ cháu!

Nghe Hân nói, bà Ana thấy tay run run, mắt bà vẫn cố gắng không để lộ một biểu hiện ngạc nhiên nào.

-Có lẽ vì ta hiền quá nên mọi người hay nhầm!

Đường Minh đã ở ngoài xe từ lúc nào, cậu mở cửa và gào lên bực tức:

-Muộn rồi, không về à?

Bà Ana nháy mắt với Hân:

-Tên vô lễ gọi kìa, mau ra đi!

-Chào bà!

-,...a'...a'.....

* * *

Bà Ana nở một nụ cười nhìn theo bóng Hân. Mở cửa xe, Hân kinh ngạc khi thấy cậu ta đã ngủ từ lúc nào, rõ ràng mới đây còn hét to như vậy, sao giờ đã ngủ rồi. Không tài nào lay cậu ta dậy, Hân đành lái xe ô tô.

Đầu của Đường Minh lúc lắc qua trái, lúc lắc qua phải, lúc dựa vào vai Hân, lúc ngả sang cửa kính. Đến đoạn xe vòng....

Vì biết lúc này đã xảy ra sự cố nên Hân giữ sẵn nắm đấm ở giữa. Tới đoạn vòng, Đường Minh ngả sang Hân, như dự đoán....và....

-Bốp!

Hân không dám nhìn sang phía cậu ta, khấn lẩm rầm vài câu nam mô a di đà phật để xá tội...trên đường có bao nhiêu đoạn vòng thì có bấy nhiêu nhất đấm in hằn trên mặt Đường Minh....Dừng xe trước cửa nhà mình, cô lay cậu ta lần cuối nhưng vẫn chẳng có kết quả gì. Hân đành bỏ mặc cậu ta trong xe. Đáng đời kẻ khôn lỏi, lúc Hân đi rồi mới dám mở mắt:

-Ôi trời! đồ quỷ simaoha..mặt mình.....đauuuuuuuuuuuuuuuuuu!_Đường Minh lập tức lái xe thật nhanh lao ra khỏi khu phố đó. Lúc đến được bờ biển rồi mới dám kêu:

-Á....Á....Á....

14. Chương 14 : Khi Con Trai Ngốc.

Hôm sau...

Hân vừa tới trường thì cũng thấy Đường Minh vừa tới. Nhìn đôi mắt tím bầm của cậu ta, lòng Hân lại cảm thấy tội lỗi.

-Xin lỗi vì chuyện tối qua! Hôm nay mình mời cậu ăn trưa! Được không?

-Hazz! Một bữa sao đủ_Đường Minh cười nửa miệng_Một tuần đi!

Hân há hốc miệng.

-Biết ngay mà! Đồ tham lam!

-Ôi! Mắt tôi!_Đường Minh vừa ôm mắt vừa rên rỉ.

Thế là....Hân lại phải đáp ứng.....

-Quyên à..._Nhược Bằng liếc cô một cái dè dặt.

-Tôi không muốn nhìn thấy cậu!_Quyên rào bước thật nhanh cho khỏi phải nhìn thấy bản mặt đáng ghét ấy.

-Quyên! Đợi đã!

Quyên không thèm quay lại, cứ chạy mãi miết cho đến khi đâm xầm vào một người, mùi nước hoa nồng nặc bốc lên kèm theo tiếng đổ vỡ.

-Cô không có mắt à? Chắc là mù cũng nên!_Tổ trình rít lên.

-Xin lỗi..xin lỗi..._Quyên luôn miệng nói mà không ngẩng đầu lên. Vì cô còn bận nhặt từng mảnh thủy tinh vỡ bỏ vào khay. Không may một mảnh đâm vào tay làm cô đau nhói. Ngay lập tức, Nhược bằng giơ ngón trỏ của cô lên đưa vào miệng cầm máu.

-Không cần cậu giúp!

Nhược Bằng im lặng. Cậu ta chỉ lo lắng tới vết thương của Quyên mà thôi.

-Hai người coi bộ tình cảm quá ha!

Lí Tố Trinh bưng ra một chậu nước...Nhược Bằng đã sớm trông thấy, cậu đẩy Quyên ra và thế mình vào. Chậu nước làm người cậu ta ướt sũng.

-Ôi! Xin lỗi...! mình không cố ý!_Tố trinh đỏ hột, lo lắng nhìn Nhược Bằng.

-Đồ điên! Ai cần cậu đỡ hộ chứ!_Tuy miệng thì mắng nhưng tay lại dịu dàng lau nước trên mặt Nhược Bằng. Cậu cảm thấy ấm áp và lãng mạn biết bao.....giống như có một tia sáng chiếu vào làm cậu say đắm vậy...

-Quyên cậu thật ác! Sao lại lấy khăn lau bằng để lau mặt cho Nhược Bằng cơ chứ!

Nghe Tố trinh nói thế, cậu mới bất thần hít hít mũi....cái mùi này không lẫn vào đâu được.....thế là cậu vọt ra ngoài trước khi ới..đây gọi là hạnh phúc khi được lau mặt bằng giẻ lau bằng....

-Mình không cố ý!

-Thật không hiểu cậu có gì quyền rũ mà Nhược Bằng cứ theo đuổi mãi thế!

-Ha..haaaaaaaa! rồi sao? Bị lau mặt bằng giẻ lau bằng à?_Đường Minh cười khoái chí khi nghe Nhược Bằng kể về chuyện bị lau mặt bằng giẻ lau.

-Im đi! Nếu cô ấy không tha thứ cho thì mình vẫn sẽ làm thế!

-Chà! Cậu có vẻ thích Quyên thật lòng nhỉ?

-Chứ sao nữa!

-Vậy hẹn hò với cô ấy đi..nếu từ chối hẵng hay!_Đường Minh đề nghị.

-Không sao! Dù cô ấy từ chối thì mình sẽ tìm cách khác!_Nhược Bằng tỏ vẻ tự tin rồi chạy vù vào lớp...thăng đến chỗ Quyên.

-Quyên....._Nhược bằng định nói nhưng sao miệng cứ câm như hến, mắt nóng ran.

-Có chuyện gì?

-Mình....!

Quyên gấp sách lại chăm chú nhìn Nhược Bằng.

-Chiều nay..cậu đi ăn với mình nhé.....bánh cuốn tráng!

Đắn đo một lúc....Quyên gật đầu.

-Yahooooooooooô! Thành công rồi!

Nhược bằng vừa chạy vừa hú như một đứa trẻ được mẹ cho kẹo..Quyên nhìn theo bóng cậu ta, mỉm cười.

15. Chương 15 : Quân Và Sự Hâm Mộ

Giờ ăn trưa...

Hân vừa kéo chiếc bàn ăn ra vừa gọi:

-Cho cháu hai tô mì!

Bác phụ bếp nhanh nhẩu bưng ra 2 tô mì nóng, bốc hơi nghi ngút. Đường Minh cười toe toét, ngó xung quanh căng tin.

-Ha haaaaa!

Vừa nhìn Đường Minh, Hân vừa cười, cậu ta nhìn thẳng vào mắt hân vẻ khó chịu.

-Cười gì? Quỷ Simaoha xấu xí.

-Hâhhhaaaaaa gấu trúc có đôi mắt thâm tím...._Thấy Đường Minh giận thật, Hân nhỏ giọng xuống_xin lỗi...nhưng nhìn cậu trông buồn cười thật mà!

-Nếu còn cười, tôi sẽ ăn hết tô mì của cậu.

-HAHAHAHAHA_Hân không tin nên càng cười to hơn.

Thấy thế, Đường Minh nhanh như cắt đẩy tô mì về phía mình, húp xoàn xoạt.

-Ê! Ăn thật hả? gấu trúc! Vậy tôi gọi tô khác_Hân thôi cười, mặt nghiêm túc.

Vì người đông quá nên Hân phải tự đi lấy bát mì của mình. Thấy trước mặt có vụ ẩu đả, Hân chen vào...một cậu bé lớp 10 đang chấp tay xin lỗi một anh lớp 12. Cậu ta lỡ tay làm đổ cốc nước ngọt lên người anh ta.

-Mày có biết chiếc áo này của tao mua bao nhiêu tiền không? Mày có đền được không hả thằng khố rách.

-Em sẽ giặt lại cho anh!

-Giặt này!

Vừa nói, anh ta vừa đổ chai nước ngọt lên đầu cậu bé.

-Dừng lại!

Cả đám hướng mắt về phía người nói.

-À! Mày là Ngọc Hân 11a3. Woa, đáng sợ chưa?

-Cô bé này bảo vệ công lí ghê ta!

Hân hất cả tô mì nóng vào mặt hán ta, mắt ánh lên vẻ giận dữ.

-Muốn tôi ột trận hả?

-Á!nóng quá! Mẹ con khốn!

Hán ta vừa che mặt vừa quờ quạng xung quanh tìm Hân. Còn cậu bé lớp mười thì lấm lét nhìn Hân với vẻ lo sợ. Hân bước ra từ đám đông trong sự kiêu hãnh, oai hùng và toả sáng. Trở lại bàn ăn, cô tức tối.

-Mì đâu? Hết rồi à?_Đường Minh nhoen cười.

-Bực quá! Sao trường mình lại có người hống hách thế cơ chứ!

-Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

-1 thằng bé lớp 10 làm đổ cốc nước lên người hán mà hán dám đánh và sỉ nhục cậu ta!

-Có chuyện như vậy sao?

-uk! tôi đã cho cả bát mì vào mặt hán!

-Thảo nào tay không có gì! Hoá ra là...

-Cảm ơn chị!_Cậu bé lúc nãy tới bàn Hân, trông khá nhỏ nhắn, nhưng mắt to đáng yêu.

-Tên em là Quân, cảm ơn chị đã cứu em và cho tên kia một trận.

Hân mỉm cười, khiêm tốn:

-Chị đâu giúp được gì, trông hán thật quá quắt.

-Chị học lớp 11a3 phải không? Wa! Hôm nọ chị giải oan cho thầy, tìm ra thủ phạm, em đã rất khâm phục chị rồi.

-Chị ơi! Em mời chị đi ăn chưa nhé!

Có vẻ như sự nhiệt tình này đã được Hân nhiệt liệt đón chào, nhưng kẻ ngồi bên cạnh thì không!

-Ừ! Hình như em là lớp trưởng lớp 10a2 phải không? Chị đã gặp em một lần rồi.

Hân đứng lên đi theo cậu nhóc bỏ lại Đường Minh với một chồng bát đĩa. Nhìn theo hai kẻ đó, Đường Minh tức tối.

-Em rất khâm phục chị, vì chị đã giải oan cho thầy và tìm ra thủ phạm, thấy giai mờ là đi ngay, đồ quỷ simaoha, đáng ghét, lại còn cười nói vui vẻ nữa chứ, bực quá đi thôi!

16. Chương 16 : Đĩa Bánh Cuốn

Ông Long đang ngồi trên ghế uống trà thì Tổ Trinh bước vào.

-Có chuyện gì?

-Dạ! Nhược Bằng càng ngày càng muốn bảo vệ Đỗ Quyên Quyên.

-Ta biết!

Tổ Trinh ngạc nhiên hết sức. Chẳng phải từ khi còn nhỏ, ông đã cấm Nhược Bằng và Quyên sao?

-Ông chủ! Tại sao?

-Muốn giết một con nhãi đẻ như trở bàn tay, nhưng cái ta cần là tổ chức W. Ta muốn thông qua thằng bé để tìm hiểu!

Tổ Trinh chợt mỉm cười, nịnh hót ngay:

-Hoá ra ông chủ đã tính toán kĩ như vậy, em có thể giúp được gì không?

-Theo dõi mọi hành động của cô ta!

-Ông không sợ Nhược Bằng yêu cô ta quá mà phản bội sao?

-Ha..haaaaaaaa! dù nó có phản bội lại ta thì người nó yêu nhất cũng sẽ chết ngay trước mặt nó mà thôi!

Tổ Trinh tái mặt. Bởi ông ta luôn có hình phạt kinh khủng nhất dành cho kẻ phản bội, ông ta sẵn sàng làm mọi việc để đạt được mục đích, thật đáng sợ. Còn cô chỉ như một con cá nằm trên thớt, không bị mổ thì cũng sẽ chết vì thiếu nước mà thôi.

Chiều.

Quyên chọn bộ quần áo mà cô cho là nữ tính nhất rồi cặp lên tóc một chiếc kẹp hình nơ...trông cô đáng yêu, nhẹ nhàng, thanh thoát, khác hẳn với những cô gái lòe loẹt khi đi gặp người mình thích.

-Ê! Chờ lâu chưa?

Nghe tiếng nói quen thuộc, Nhược Bằng quay mặt lại thì thấy một cô gái...

-Trông cậu...xinh quá!

-Ta đi ăn nào!_Quyên không nói gì, nhưng trong lòng thực sự rất vui.

Đến một quán bánh cuốn, cả hai chọn bàn ở ngay góc ngoài...một lát sau đã thấy bóng chị phục vụ bê ra hai đĩa bánh nóng hổi. Giờ Bằng mới để ý, quán ăn này có rất nhiều đôi tình cảm bón cho nhau ăn. Nhược Bằng nhìn họ rồi lại nhìn mình với Quyên, thở dài.

-Sao cậu không ăn? Ngon lắm mà! Gì thế?

-Không không_Nhược Bằng chối bay.

Quyên bắt đầu để ý tới xung quanh, cô hiểu cậu ta đang muốn gì rồi.

Nhược bằng cố hình dung ra cảnh tượng hai người bón cho nhau ăn...lãng mạn dã man.....hai người cũng ăn một đĩa bánh cuốn..và ăn dần cho đến khi hai đĩa chạm môi nhau...đang đến đoạn cao trào thì....

-CẶc!

-Á...Á...Á...

Một tiếng hét thất thanh vang lên, Nhược Bằng vì mãi tưởng tượng quá nên cắn cả vào lưỡi.....

-Đáng đời! cậu nghĩ gì mà tự dưng cắn cả vào môi thế hả?_Quyên nhăn mặt hỏi.

-Không có gì!_Mặt Nhược bằng đau khổ.

-Muốn tôi bón cho à?

Nghe thấy thế, hai con mắt của Nhược Bằng còn sáng hơn cả sao. Cậu lập tức nhắm mắt và há miệng thật to.

-Ngoàm!

Chờ mãi mà chẳng thấy có bánh vào miệng, cậu mở mắt ra thì thấy Quyên đã ăn hết cả hai đĩa bánh cuốn.

-Đồ ngốc! cậu bị lừa rồi! hâhhâhhâh!

Quyên cười như chưa bao giờ được cười. Tuy bị lừa nhưng Nhược Bằng thấy rất hạnh phúc, không bón cho cậu ăn cũng được, chỉ cần ở bên cậu, Quyên cười là được rồi!

17. Chương 17 : Tổ Tình

Một tuần trôi qua, chỉ còn hai ngày nữa là tổ chức buổi biểu diễn. Ai cũng lo lắng. Hân đang bận rộn với việc tập lại mấy động tác múa bà Ana dạy. Quân đã dần là nhóc em thân thiết với Hân. Lúc nào cậu cũng nói sẽ bảo vệ cô. Nghĩ đến đó thôi là hân lại phì cười. Khi ở cạnh thằng nhóc, Hân có cảm giác như đang ở cạnh gia đình vậy. Khi Hân và Đường mình chuẩn bị tập lại lần cuối thì Quân đến. Như mọi lần, chỉ cần cậu nhóc rủ là Hân đi ngay, nhất lại là hôm nay cậu nhóc nói có chuyện quan trọng nữa chứ.

-Thằng nhóc dai như đĩa xôi, sao lúc nào cũng bám quí simaoha thế không biết.

Quân kéo hân ra sau trường rồi rụt rè, mặt hơi đỏ lên.

-Chị thấy em thế nào?

Hân hơi ngạc nhiên, không biết sao thằng bé hỏi vậy nữa, nhưng trông nó có vẻ muốn biết câu trả lời lắm.

-Tốt...và....đáng yêu!_Hân mỉm cười.

-Không! Em muốn nói là tiêu chuẩn bạn trai cơ!

Hân giật mình, máu trong người sôi ùng ục, chẳng nhẽ...thằng bé định tỏ tình?

-Em..còn nhỏ hơn chị một tuổi mà!

-Đầy người chênh nhau đến 10 tuổi, có sao đâu!

Hân không chớp được mắt nữa, miệng không sao mở ra được.

-Em thích chị!

Đến giờ thì các dây thần kinh vỡ ra như trút nước....tim cô đập mạnh hơn bao giờ hết, một nửa là lo, một nửa là sợ.

-Em đang đùa phải không?

-Không! Em không đùa đâu_Quân nhìn hân có vẻ nghiêm túc. Xem ra thằng nhóc không nói đùa. Tình hình đang gay cấn thì đột nhiên...

-Quý simaoha! cô đang làm gì ở đó vậy! mau về tập múa đi, cô hẹn 15 phút, hết giờ rồi!_Đường Minh đứng từ xa gào lên.

-Ừ! Minh ra ngay đây!_Hân như chết đuối vớ được cọc, nhân cơ hội chuồn đi nhưng chưa chuồn được bao xa thì đã bị 1 bàn tay kéo giật lại.

-Cậu đang làm gì thế? Quý simaoha, định để tôi khênh về chắc._Đường Minh bực bội tiến về phía Hân. Cậu thô bạo kéo tay Hân đi, nhưng rất lạ...cứ như có lực gì đó trợ giúp cô ta.

-Sao vậy? có phải cậu khâu để giày xuống đất rồi không hả?

Mặt Hân đỏ bừng lên, mắt nháy lia lịa để thông báo cho Đường Minh biết chuyện gì đang xảy ra nhưng cậu ngốc này vẫn cứ phờn....

-Cô bị bụi vào mắt hả...._Khi đứng gần Hân hơn, Đường Minh mới nhận ra tay Quân đang nắm tay Hân...rất chặt.

-Em có thể để chị ấy về tập múa không, thật phiền phức!_Đường Minh bực bội.

-Anh là gì mà cấm tôi cầm tay chị ấy?

-Tôi..._Đường Minh tịt luôn. Mặt đỏ lên vì bí.

-Anh ấy là bạn trai của chị!

Đường Minh suýt thì lên cơn nhồi máu cơ tim....cái gì.....bạn....traị?

Quân nghe được câu ấy thì cũng shock giống Đường Minh. Cậu nói lỏng tay ra, vẻ mặt buồn pha chút phần nộ.

-Đợi đã..._Đường Minh định giải thích nhưng Hân đã kéo cậu đi.

-Sao lại nói mình là bạn trai cậu?

-Bất đắc dĩ thôi!_Hân nói, mặt tỉnh rụi.

-Sao một anh chàng đẹp trai như mình lại có thể yêu một cô gái xấu xí như quỷ simaoha nhỉ?

-Nếu không muốn thì thôi!

Hai người Đang cãi nhau thì bỗng im bật trước sự có mặt của một người..ánh mắt người đó nhìn Hân đầy thất vọng...có một chút gì đó đau khổ.

-Chị nói dối! em đã nghe hết rồi!_Quân tức giận nhìn Đường Minh như kẻ thù.

-Chị....._Hân ấp úng...

-Không! Chúng tôi là một cặp mà! Chẳng qua cãi nhau tí thôi._Đường Minh cười to....

-Cậu....._Hân chỉ muốn đấm tím mắt cái kẻ đáng ghét này.

-Để tôi chứng minh!_Nói rồi, Đường Minh hôn lên má Hân, mặt cô bỗng chốc biến sắc đỏ. Liếc qua Đường Minh với ánh mắt sát thủ, Hân thề sẽ cho cậu ta thành gấu trúc.

Quân như chết lặng, cậu chạy đi thật xa để Hân không thấy cậu đau khổ như thế nào.

Hân đẩy Đường Minh ra rồi nắm sẵn cú đấm trong tay chỉ chờ định vị được mắt nạn nhân nữa thôi.

-Dám sàm sỡ! Tội nặng!

-Bốp!

-A! NHE TAY..CHÚT ĐI.....ĐAU QUÁ ĐI MẮT!

18. Chương 18 : Nguy Hiểm Cận Kề.

Sau giờ học....

Hân xếp lại mấy quyển sách vào cặp. Quyên thì ăn mẩu bánh sandwich còn lại. Nguyệt múa lại vài động tác. Chỉ còn lại ba người trong lớp học. Hân mở máy gọi cho Đường Minh về chuyện tập lại bài múa nhưng bỗng dưng cô buồn ngủ đến kì lạ, hai người kia cũng có dấu hiệu như vậy....đúng là khí gây mê chứ không phải là buồn ngủ thông thường...cơn buồn ngủ này ập đến dữ dội làm Hân không tài nào mở mắt nổi.

Đường Minh nhắc máy sau một hồi chuông.

-Alô!

Không có tiếng trả lời, hân gọi rồi lại không nói, Đường Minh bực mình tắt điện thoại rồi leo lên giường đánh một giấc.

Khi tỉnh lại, cả ba cô gái mới biết mình đã bị bắt cóc. Tay ai cũng rất lỏng bởi cuộn dây thừng. Cả ba ngơ ngác nhìn xung quanh, đây là một căn nhà kho cũ kĩ...ánh sáng rất hiếm, chỉ có màu đen bao trùm...

-Chúng ta bị bắt cóc rồi!_Quyên khó chịu cựa quậy.

-Chúng ta phải thoát ra!

-Nhưng bằng cách nào?

Màn đêm bỗng mở ra một khe ánh sáng.

-Cạch!

-Các người chờ chết đi!_Giọng nói này quen thuộc đến nỗi hân không tin hẳn là kẻ bắt cóc mà là người giải cứu.

-Tại sao cậu lại nhốt chúng tôi vào đây?_Nguyệt hỏi.

-Quân! Em làm gì thế hả? tại sao lại.....

-Đồ điên! Mau thả chúng tôi ra_Quyên lại sử dụng câu cửa miệng mỗi lần tức giận nhất.

-Câm miệng lại. Chỉ có Hân là thông cảm cho tôi, tôn trọng tôi! Còn các người, các người đã làm gì? Ai cũng cười tôi, ai cũng bắt nạt tôi. Tôi yêu Hân nhưng cô ấy lại thích hẳn ta. Tôi không muốn rời bỏ Hân. Tôi sẽ mang Hân đến một nơi thật xa, một nơi mà các người sẽ không bao giờ tìm thấy. Không bao giờ!

Hân hốt hoảng, tay cô không sao thoát khỏi cái sợi dây thừng chết tiệt này.

-Cậu điên rồi!

-Reng.reng..reng.....

Quân nhìn Hân không chớp mắt. tiếng kêu phát ra từ điện thoại của Hân. Quân nhìn vào màn hình, mặt bỗng chốc biến sắc.

-Lúc nào cũng là Đường Minh! Đường Minh cũng phải chết!

-Bốp!

Quân ném chiếc di động vỡ tan trước con mắt của 3 người. Hân càng thở gấp hơn, tim cô bỗng chốc lại nổi lên một làn sóng sợ hãi.

-Đi với em!_Quân kéo Hân đứng dậy, cô nhất quyết giằng tay ra khỏi cậu ta. Từ lúc này, Quyên đã cưỡi được trời ình, thừa thời cơ này, cô liền xông lên đánh Quân.

[alô! Bực ghê! Con quỷ simaoha, lúc nào cũng Quân..Quân, Quân]

Đường Minh lầm nhảm một hồi sau khi Hân không bắt máy...vài phút sau thì có một cuộc điện thoại gọi tới. Tổ trình gọi, giọng khẩn cấp:

-Cậu chủ à! Không thấy nguyệt đầu, cô ấy không về nhà, ông chủ đã tìm khắp nơi...trước khi Nguyệt mất tích, cô ấy có ở cùng Hân và Quyên...

Đường Minh tái mặt lại, giọng run run:

-Thế có nghĩa là họ đã gặp chuyện?

-Đúng! Chúng ta phải đi tìm họ. Tôi đã gọi cho Lạc Văn và nhờ bằng rồi, hai cậu ấy đang ở dưới nhà, cậu mau xuống đi!

-Đk!_Đường Minh nhanh chóng lấy xe chở hai người còn lại đi tìm.

Quân cầm gậy vọt tới tấp vào người Quyên. Quân từ nhỏ đã yếu ớt, thường hay bị bạn bè bắt nạt nên khi thấy Quyên chạy tới thì đã cầm ngay gậy mà vọt rồi. Quyên giỏi võ, nhưng vì đã bị trói lâu nên tay chân không được khoẻ cho lắm, kết cục là bị bại dưới tay thằng nhóc. Máu ở miệng cô chảy ra không ngừng, Hân thương bạn, nhưng cô không thể làm gì hơn ngoài gào thét cầu xin....

-Dừng lại! tôi xin cậu! đừng đánh nữa!_Mặc kệ lời van xin của hân, Quân coi như không nghe thấy.

-Ồ chó má.bệnh hoạn....thật đáng ghê tởm!_Quyên thở dốc, cô cười nhếch mép.

-Tôi không bệnh hoạn, bệnh hoạn gì chứ?_Quân tức đến nổi mắt đỏ ngầu. Dồn hết sự tức giận vào câu gậy, cậu vọt mạnh vào đầu Quyên. Quyên im lặng hẳn, không có tiếng hét nào nữa cả...một sự bất động đến đáng sợ.

-Quyên!!!!!! Không!!!!!!_Hân gào lên khi thấy Quyên không còn cử động được gì nữa._Quân! Học không phải kẻ thù của cậu, nếu cậu muốn thì hãy giết tôi trước đi...tôi đã lầm, tôi tưởng cậu là một người hiền lành tốt bụng nhưng tôi đã lầm thật rồi, tôi đã quá sai lầm...

Nguyệt từ nãy tới giờ vẫn cố im lặng, cô đã cởi được trói và rút điện thoại ra, gọi cho Lạc Văn.

[reng..reng..reng...]

Lạc Văn mở máy, thấy màn hình hiện chữ Nguyệt thì mừng rỡ, nhưng không thấy Nguyệt nói gì cả mà thay vào đó là mấy tiếng hét...

-Chị đừng nói nữa! đủ rồi!!!!

-Vậy tại sao cậu lại bắt cóc chúng tôi tới đây! Đáng lẽ tôi không nên coi cậu là em trai!

-Thả chúng tôi ra!

Nghe giọng Hân và Nguyệt, cả ba đều sốt sắng sợ hãi.

[Trời ơi! Họ bị bắt cóc rồi!_]Lạc Văn xác định vị trí của cuộc điện thoại rồi ra lệnh_Rẽ trái, đường Ba đào]

Đường Minh lập tức tăng tốc, chiếc xe lao vun vút trên đường.

-Còn chị! Cứ từ từ mà tận hưởng cảm giác bị chuột gặm từng bộ phận trên cơ thể!_Nói rồi, Quân kéo Nguyệt ra cửa và lôi vào một phòng khác.

-Thả tôi ra! Bỏ ra!

-Lúc chuột chắc đói lắm rồi!

Quân mở cửa căn phòng rách nát ẩm ướt rồi lẳng Nguyệt ngã. Căn phòng chỉ còn lại mình cô cũng tiếng chuột kêu chút chút ghê rợn.

-Cạch!

-Nếu cậu làm hại bạn tôi! Tôi sẽ giết cậu!

Quân trở lại với Hân, ánh mắt buồn bã pha chút thất vọng nhìn cô.

-Em sẽ chết dưới tay chị...nhưng mà..trước lúc chết..em muốn...hôn chị!

-Dừng lại gần tôi!

-1lần thôi!_Quân ngồi xuống đối diện với Hân...kề mặt lại gần:
-Chị không thích cũng không ko sao!
Quân chạm môi mình với môi Hân, cậu mặc kệ sự miễn cưỡng của cô...

19. Chương 19 : Giải Cứu.

-Chính là ngôi nhà kia!
-Chúng ta vào thôi!_Nhược Bằng đá cánh cửa cũ kĩ bật ra. Trong căn nhà tối om. Văn bật đèn pin soi đường cho tất cả.
-Hình như có tiếng hét!_Lạc văn lắng tai nghe rồi chạy ngay tới nơi phát ra tiếng kêu.
-Cứu tôi với!
-Nguyệt! Minh đây! Lạc Văn đây..mình sẽ cứu cậu.
-Lạc văn, mình sợ bóng tối, lúc chuột....mình sợ!
-Mình sẽ cứu cậu, đừng sợ!
Lạc văn cầm viên gạch gần đó nện vào cái khoá, nhưng vì nó chắc quá nên đập mấy cũng vô dụng.
Lạc Văn đâm liên tiếp vào chiếc khoá, nó vẫn im lìm sắt đá như thế, chỉ có tay Lạc văn là chảy máu.
-Lạc văn..mình khó thở quá!
-Nguyệt! cố lên...đừng nản chí! Mình đã gọi cảnh sát, cậu sẽ được cứu mà!
-Không đâu!...trước khi chết..mình muốn nhờ cậu một việc!
-Đừng nói chết nữa! Mình sẽ làm bất cứ việc gì, nhưng cậu phải cố lên!
-Hát ình nghe bài...prince ômai đi(công chúa ô mai).
Nguyệt nói nhỏ dần, không biết từ lúc nào, Lạc văn đã khóc, cậu vừa khóc vừa hát....cậu sợ mất Nguyệt....rất sợ....
Đường Minh và nhược Bằng chạy vào căn phòng mở toang cửa nhưng chỉ thấy một xác người ở đó...
-Quyên!_Nhược Bằng chạy tới nâng Quyên lên, đầu cô chảy rất nhiều máu....
Đường Minh lại càng lo hơn, cậu chạy lên cầu thang, miệng lẩm bầm vài câu không rõ nghĩa.
-Quyên! Cậu có nghe thấy mình nói gì không? Tỉnh lại đi nào! Cậu không được có chuyện gì đâu....._Nhược Bằng hôn lên trán Quyên rồi bế cô lên chạy ra ngoài..
-Chị! Hai chúng ta sẽ cùng chết. Chỉ đau một chút thôi, nhưng em sẽ hạnh phúc khi có chị đi cùng!
-Cậu điên rồi! thả tôi ra!
-Em ích kỉ quá phải không! Em không bằng hắn, nhưng em chắc chắn rằng hắn yêu chị không bằng em...
-Cậu chỉ yêu bản thân mình! Cậu đại dột, ngu ngốc!
Quân và hân dàn đứng trên mép tường. Chỉ còn một khoảng cách ngắn nữa thôi là cả hai sẽ rơi xuống.
-Chúng ta..cùng chết....cuộc đời bẩn thỉu này, không đáng sống..._Quân bước lùi lại và kéo theo cả Hân. Trong chốc lát, hân thấy mình lơ lửng, chân không chạm vào một thứ gì cả.....cô bắt giác hét lên:
-Không.....!
Một bàn tay nắm chặt lấy tay Hân và giữ cho cô khỏi bị rơi xuống.
-Đường Minh!

-Nắm chắc tay mình!...

-Tay mình trơn quá, mình sắp rơi xuống rồi_Hân nhìn xuống bên dưới, Quân đã chết, mắt mở trừng trừng với những vết máu loang lổ.

-Thả tay mình ra! Nếu không cậu cũng rơi đấy!

-Mình sẽ không để cậu chết._Đường Minh cố hết sức nắm lấy tay Hân, nhưng tay cô trơn quá nên đã tuột khỏi tay cậu.

-Không.....!.....!

Đường Minh vội nắm lấy vạt áo của Hân. Đường chỉ không chịu được lực nặng của Hân nên nó từ từ...bục chỉ.

-Xoạc!

Ao Hân bị xé ra làm hai nửa.....và trên người cô lúc này chỉ còn lại cái áo con...mặt Hân đỏ bừng lên.....

-Xin lỗi! chỉ vì mình không muốn cậu rơi xuống thôi!

-Nhưng thế này cũng không phải cách hay! Cứ buông mình ra đi.

-Có chết cũng phải chết cùng nhau!_Đường Minh cười nhẹ.

* * *

-AAAAAAAAAAAAA.....!

ĐẾN GIỜ THÌ CẢ HAI CÙNG RƠI XUỐNG...nhưng may mà có một sợi dây thừng không biết ở đâu ngoắc vào chân Đường Minh đã giữ lại mạng sống cho cả hai...

-May quá....thật là ý trời!_Đường Minh đang bị treo ngược, tay nắm chặt áo Hân....

-Ý trời cái gì...hai người nặng quá đi mất!_Lạc Văn từ bên trên cầm sợi dây, mồ hôi vã ra như tắm.

Đường Minh giờ mới để ý.....cậu nhìn Hân..không chớp mắt.

-Đồ dê cù! nhắm mắt lại!_Hân bực bội.

Đường Minh lập tức nhắm mắt lại...

-Văn à! Kép bọn mình lên đi!

-Hai cậu nặng quá! Mình không kéo nổi!

-Pis..po.....pí po...

Từ xa, cả 3 đã trông thấy xe cảnh sát đang tới....

-Vậy là thoát rồi.

20. Chương 20 : Bất Tỉnh

Nhược Bằng lo lắng nhìn cửa phòng cấp cứu. Bác sĩ đẩy cửa bước ra trong vẻ mặt u uất...

-Thưa bác sĩ, cô ấy sao rồi ạ?

-Cô ấy bị dập xương sườn, chấn thương ở đầu và tụ máu ở Chân tay. Chúng tôi đã cố gắng hết sức. Cô ấy có thể bị hôn mê hoặc bị liệt. Nếu cô ấy tỉnh lại thì rất tốt..nhưng nếu hôn mê quá sâu thì người nhà nên chuẩn bị tâm lí.

-Không thể như thế được!_Nhược Bằng chạy vào phòng Quyên đang nằm. Mặt cô thâm tím những vết đánh. Nước mắt cậu rơi không ngừng, cổ họng không thốt lên được tiếng nào nữa, chỉ biết vuốt nhẹ mái tóc của Quyên, kê lại gối cho cô.

-Cậu về nghỉ đi. Để mình ở đây với Quyên là Được rồi! mình, cậu sẽ kiệt sức mất.

-Mình không muốn thi, mình không còn tâm trạng nào biểu diễn nữa.

-Đừng lo! Quyên sẽ tỉnh lại mà... mình chắc Quyên cũng mong cậu tham gia cuộc thi này.

10h30 tối.

Hôm nay là buổi tập cuối cùng của Hân và Đường Minh. Bà Ana đã tặng cho Hân một chiếc hộp to rồi đẩy Hân vào buồng thay đồ....

Bà chải tóc cho Hân. Không hiểu sao cô cứ có cảm giác như bà chính là mẹ cô vậy. Cô nhắm mắt để bà trang điểm...và khi mở mắt ra thì ...phải nói rằng bà Ana quá giỏi trong nghệ thuật hoá trang. Trông Hân lộng lẫy và kiêu sa với bộ váy màu hồng nhạt. Ngay cả Đường Minh cũng không nhận ra Hân.

-Quý simaoha đây sao?

-Cám ơn bà đã làm cháu trở nên xinh đẹp đến nhường này!

Bà Ana mỉm cười nhìn Hân rồi nói:

-Nhất định cháu phải dành được giải đấy!

-Bà sẽ tới xem cháu biểu diễn chứ?

-Có lẽ...!

-Cảm ơn bà.

Bà Ana nhìn theo bóng hai người đi ra khỏi công viên và mỉm cười.

Quyên vẫn nằm bất động trên giường. Đôi mắt khép lại trong im lặng. Nhược Bằng đã ra ngoài mua một số thứ. Không còn ai ở trong phòng ngoài Quyên. Bỗng có tiếng kẹt cửa, Quyên cảm nhận được nhưng không thể nào mở nổi mắt ra. Cô đoán là Nhược Bằng nhưng hình như không phải....mùi hoa hồng lại thoang thoang tràn ngập khắp gian phòng. Quyên nhận ra đó chính là sát thủ hoa hồng nhưng cổ họng không kêu lên được. Tiếng bước chân ngày càng gần hơn. Hân nhẹ nhàng rút bình ôxi thở của Quyên. Nếu không có nó, Quyên sẽ ngừng thở...sẽ không tồn tại....

Cô cảm nhận được tất cả nhưng không thể ngăn nổi hân, Quyên thấy khó thở. Cảm giác cứ như đang ở dưới nước mà không biết bơi vậy. Tiếng chân của một người nữa lại cất lên. Lần này rất nhẹ và cũng không có mùi hương nào đặc biệt cả.

-Làm cái gì thế hả?

Quyên nghe rõ mồn một, cô nhận ra giọng nói này...là Nhược Bằng.

Mùi hương hoa hồng bỗng chốc bị dập tắt bởi tiếng bước chân vội vã của Bằng. Cậu gọi bác sĩ....

Cái bàn điện chạm vào Quyên, cứ chốc chốc lại làm cô nảy lên.

Sống thực vật để làm gì? hi vọng chết rất gần...một kẻ bất động là gánh nặng của xã hội...có lẽ Quyên sẽ chết...cô sẽ đi theo cái ánh sáng đang phát ra ở cuối căn phòng kia.....

-Cậu nhất định phải sống! nhất định cậu sẽ tỉnh! mình tin là cậu sẽ tỉnh._Nhược Bằng nắm lấy tay Quyên. Cô cảm nhận được có những giọt nước lạnh buốt.

Giá như mọi người cứ mặc kệ Quyên, Nhược Bằng đến chậm hơn một chút thì cô đã không đau đớn tới mức này.

Tại sao cô lại thở mà không đi theo hướng ánh sáng kia cơ chứ...

-Quyên! Vài hôm trước mình có sáng tác ra một bài hát. Mình định tặng riêng cậu thôi, nhưng lại xấu hổ quá...bây giờ cậu nghe nhé! Bài hát tên là Angell of me(Thiên thần của tôi).

“Mỗi lần chúng ta ở bên nhau, anh lại thấy yêu em nhiều hơn...giá như thời gian ngừng lại...anh sẽ giữ chặt em. Angell baby with me for you. I need you..tôi sẽ giữ chặt em..tôi sẽ không để mất em thêm một lần nào nữa! vì tôi yêu em...I need you....anh cần em!.....

Nghe bài hát xong, Quyên đã khóc....nước mắt chảy ra ngoài...còn miệng thì hoàn toàn không thể cử động được. Liệu cô có còn cơ hội để nhìn thấy Nhược Bằng nữa không...Cô muốn nói trăm ngàn lần lời xin lỗi nhưng bây giờ thì không thể....

[Tại sao mãi em không nhận ra,để rồi khi không thể chạm tới anh mới sực tỉnh giấc....em yêu anh rất nhiều]

Không khí nào nhiệt bao trùm hội trường. Sân khấu hôm nay được trang trí lộng lẫy với ánh đèn sáng lung linh, huyền ảo. Nhìn đâu cũng thấy người ta vội vàng chuẩn bị hay lo lắng cho tiết mục của mình.

Ai cũng lo lắng nhìn Nhược Bằng. Cậu trông cứ như người mất hồn. Mắt cậu dù đã được phủ 1 lớp phấn ngụy trang nhưng ai cũng nhận ra rằng đôi mắt ấy đã khóc rất nhiều...

Cô hiệu trưởng bước lên khán đài đồng dạc:

-Theo như thứ tự bốc thăm thì tiết mục đầu tiên của chúng ta hôm nay là do Lâm Nhược Bằng và Đỗ Quyên của lớp 11a3 biểu diễn...chúng ta hãy cùng cổ vũ cho họ....

Quyên ngồi trên xe lăn, mắt vẫn nhắm nghiền, Bằng nhìn cô một lúc rồi đi lên sân khấu.

-Bài hát này tôi dành ột người...đó là người tôi yêu thương nhất...Bài hát mang tên Angell of me...

Không có ai thương sót cho tình yêu của anh và em....bởi vì anh yêu em nhiều quá nên bây giờ anh rất đau đớn. Cố hát cho khuây long mà sao vẫn đau..tình yêu đậm sâu anh tự hỏi liệu có thật không?...chỉ mình em thôi!

-Bác sĩ, cô ấy sao rồi?

-Có thể sẽ bị hôn mê hoặc không bao giờ tỉnh lại!

..."Cứ tưởng chia tay là hai ta sẽ hết đau nhưng không ngờ lúc hiểu được nhau thì đã quá muộn màng. Bây giờ em có nghe anh nói không? Em sẽ cười với anh chứ? Em có thấy anh không? Phải làm sao để mọi thứ được như ngày xưa?"

...Nhiều người đã khóc vì bài hát quá cảm động. Nhưng có ai biết rằng đó chính là tâm trạng của Nhược Bằng hiện giờ. Cô hiệu trưởng và mấy cô giáo khác đã phản đối kịch liệt vì đây là bài hát về tình yêu, nhưng sau khi nghe Nhược Bằng hát xong thì còn vỡ vụn hơn cả học sinh.

Quyên không thể ngăn nổi giọt nước mắt mặn chát trong khoé mắt. Tại sao bây giờ cô mới nhận ra tình cảm của Nhược Bằng dành cho cô là thật lòng. Quyên cố hình dung ra khuôn mặt của cậu...cô muốn nói trăm lần câu xin lỗi nhưng có lẽ là không thể nữa rồi.

"Có lẽ không phải ai cũng vui khi được yêu. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì em vẫn sẽ là thiên thần trong tim tôi. I love you...."

21. Chương 21 : Khi Lạc Văn Nổi Giận.

-Thả tôi ra! Thả tôi ra...._Lạc Văn la hét om sòm. Cậu đang bị nhốt trong một căn phòng ảm thấp, họ trói bằng xích nên tay cậu hẳn lên những vết bầm tím. Không cần đoán cũng biết đó là người của ông Long. Lúc này Văn mới nhận ra mấy tính siêu nhỏ đã biến mất.

-Chúng ta cần biết bọn chúng điều tra vụ thủ tướng ra sao!_Ông Long mở mấy tính siêu nhỏ ra, mỉm cười.

-Có lẽ chúng sẽ lưu tài liệu vào đây!_Ông Long đắc ý nhưng chỉ vào phút sau thì mặt tối sầm lại, không ngờ mấy tính của Lạc Văn phải có mặt khẩu mới vào được nên khi ông Long vào đã hiện lên dòng chữ:Hãy gõ mặt khẩu!

-Mẹ kiếp thằng quỷ!

Ông Long đập mạnh tay xuống bàn, bảo bọn đàn em dẫn Lạc Văn vào.

-Mật khẩu là gì?

Lạc Văn im lặng không đáp.

-Tao hỏi lần cuối! mật khẩu là gì?

-Bốp!_Thằng Xoăn đâm Lạc Văn một cú đau điếng khiến cậu chảy máu mũi.

-Haha..nếu ông đập nát nó, tất cả sẽ chết. Trong đó có một hợp kim gây nổ...tốt nhất là ông nên giữ gìn nó cho cẩn thận..

Ông Long tuy rất tức giận nhưng cũng thầm cảm phục trí thông minh của Lạc Văn.

-Nhốt nó vào nhà kho!

Lạc Văn cười nhếch mép. Vì bị cùm nên khi đi lại cũng thấy khó khăn. Hai tên đầu trọc đeo kính đen áp giải Lạc Văn đi đằng sau. Vừa ra tới cửa thì cậu nhìn thấy Nguyệt. Cô thoáng chút ngỡ ngàng rồi lấy lại vẻ bình tĩnh bước vào gặp ông Long.

-Em có chuyện gì cần gặp tôi sao?_Ông long nhìn Nguyệt tò mò.

-Hắn ta...sao lại ở đây?

-Ý em là sao?

-Hắn là điệp viên..cảnh sát sẽ đi tìm hắn..._Nguyệt cố thuyết phục để ông Long thả Văn ra, nhưng ông ta có vẻ không đồng ý:

-Hình như em đang lo cho nó đúng không? Nếu tôi đoán không lầm thì hồi trước hắn đã từng mê em?

-Không phải?_Nguyệt nói nhanh đến nỗi ông Long ngạc nhiên tột độ, bởi vì chỉ có nói dối mới nhanh được như thế.

-Hà hà...không phải sợ! ta muốn em lấy mật khẩu từ máy tính của hắn. Bằng bất cứ giá nào!

-Tại sao lại tự sát chứ?_Tổ Trinh nhìn cái xác trên giường nhỏ lệ. Vì ông ta hay vì Quyên Quyên.

-Thời gian phẫu thuật mất bao lâu?_Trinh hỏi người đàn ông là một trong số những bác sĩ hàng đầu thế giới.

-Khoảng 34 giờ đồng hồ! nhưng tại sao....người này đã chết rồi mà?_Ông bác sĩ khó hiểu nhìn cái xác, tại sao lại phải mất hàng triệu đô la ột cuộc phẫu thuật của người chết.

-Hãy gắn thứ này vào người anh ta!_Trinh đưa cho ông bác sĩ một mảnh kim loại nhỏ.

-Chíp điện tử!

-Hãy làm công việc của ông đi!

Vị bác sĩ sợ toát mồ hôi, ông bắt đầu cầm dao và bông băng đặt vào một khay trắng rồi cầm dao nhỏ rạch một đường bên đầu trái của nạn nhân.

Lạc Văn thở dài trong bóng tối. Bên ngoài chỉ có tiếng bọn thuộc hạ bàn tán. Cậu vốn không thích nghe chuyện của thiên hạ nhưng lần này bọn chúng lại bàn về người mà cậu đã ‘quan tâm đặc biệt’ từ lâu.

-Con nhỏ Minh Nguyệt trông cũng được đấy nhỉ? Sao đại ca lại giữ nó lại mà không chia cho anh em mình một phần nhỉ?

-Tao không ăn hàng cũ đâu! Đục lắm!

Nghe những lời nhục mạ như thế, Lạc Văn cảm thấy rất nhục nhối, cậu căm ghét ai dám sỉ nhục Nguyệt...nắm chặt tay thành nắm đấm, cậu rít lên:

-Chúng mày nói gì?

Hai tên đầu trọc mở cửa bước vào, mặt tranh tráo:

-Mày cần gì? A...Hay là..cũng muốn con nhỏ đó...

Lạc Văn càng sôi máu, nhưng khổ nỗi dây xích đã giữ chặt cậu xuống đất rồi, không thể tùy tiện với tay lên đám cho hai tên mặt hạng này vài cú.

Tên đầu trọc khinh khỉnh nhìn Lạc Văn:

-Muốn gì thì cứ nói. Dù sao thì đại ca cũng chỉ coi nó là hàng thôi.

Cơn tức đã lên đến đỉnh điểm, Lạc Văn cầm dây xích siết chặt cổ tên đầu trọc. Tên còn lại định đánh lên cậu nhưng rút cuộc vẫn bị quàng vào dây xích. Cả hai tên to béo lực lưỡng là vậy mà giờ lại không đấu nổi một Lạc Văn yếu ớt. Chúng cảm thấy khó thở, tay cứ dần mất lực..thế mới biết cơn giận của Lạc Văn mãnh liệt thế nào. Vùng vẫy một lúc, chúng yên lặng....hai tên này đã chết vì khó thở, cổ hằn vết dây xích. Bỗng có tiếng vỗ tay từ ngoài cửa làm Lạc Văn phải chú ý hướng mắt ra nhìn.

-Giỏi! rất giỏi!_Ông Long nhìn Lạc Văn cười lớn.

-Có vẻ Minh Nguyệt rất quan trọng với cậu.

-Ông định làm gì?

-Cho hai người đoàn tụ, vậy thôi!

Nguyệt từ sau lưng ông Long bước ra và đi vào cũi xích cho Lạc Văn.

-Hai người có thể đi dạo trong khu biệt thự này...sẽ thú vị lắm đấy!_Ông Long bỏ đi và cười đắc thắng.

-Nguyệt...

Lúc này Nguyệt đang tháo khoá, trông cô vẫn như ngày trước, vẫn dịu dàng...trông như giọt sương ban mai đọng trên ô cửa sổ.

-Mình sẽ tìm cách đưa cậu ra khỏi đây!

Lạc Văn nắm lấy tay Minh Nguyệt lắc đầu:

-Không phải một mình mình, mà là cả hai chúng ta.

Nguyệt nhìn Lạc Văn đầy vẻ bối rối.

-Mình không thể!

-Còn gì tốt hơn khi thoát khỏi nơi này?

-Mình...không thể!_Nguyệt đứng lên và kéo Lạc Văn dậy.

-Mình sẽ không đi nếu không có cậu!

-Còn tổ chức w thì sao? Cậu là một thành viên quan trọng mà...

-Không..không có gì quan trọng bằng cậu!_Lạc Văn ôm Nguyệt vào lòng

22. Chương 22 - 33 : Sống Lại

Trên bàn mổ, Nhược Bằng thấy tất cả mọi thứ đều rõ ràng. Cậu có thể nhìn xuyên tường, có thể nhận dạng được cả xương của người khác...chuyện quái gì đã xảy ra. Nhược Bằng bật dậy, cậu đứng trước gương...vẫn là khuôn mặt điển trai với mái tóc đỏ...nhưng...

-Chào mừng trở lại, con trai!_Ông Long vỗ vai Nhược Bằng tỏ vẻ vui sướng.

-Từ bây giờ con sẽ là thuộc hạ trung thành của ta. Thử gọi tên ta nào!

-Đường Thăng Long!

-Con có biết tổ chức w không?

-Phải tiêu diệt..lũ dơ bẩn, lũ chó săn!

-Háhháhhaha! Tốt! hãy hứa với ta con sẽ mãi mãi ở bên ta, không bao giờ phản bội ta!

-Nguyện sẽ chết vì ngài!

Nguyệt mở mảnh giấy nhận được từ một người lạ mặt. Đó là thông điệp của tổ chức w chuyển tới. Cô bàng hoàng khi nhìn thấy dòng chữ viết trong giấy...miệng lẩm nhẩm:

-Có lẽ nào..có lẽ nào...

-Nó đã chịu nói ra mật khẩu chưa?_Ông Long nhìn Nguyệt dò xét. Cô bối rối, im lặng cúi gầm mặt.

Làm sao cô có thể để ông ta mở chiếc máy tính đó ra cơ chứ. Trong đó có thể có bằng chứng chứng minh con ông ta giết người.

-Nếu hân không muốn nói ra thì hai ngày nữa chúng ta buộc phải khử hân thôi!

Nhược Bằng cảm thấy rất đau đầu, hàng loạt những hình ảnh từ đầu tràn về. Nghe thì có vẻ đầu cậu đang được bổ sung thông tin, nhưng thực chất đó chính là quá trình xoá dữ liệu trong não. Cậu không còn nhớ bất cứ thứ gì về Quyên và mọi người, trừ ông Long và mệnh lệnh của ông ta. Cậu sẽ trung thành với tổ chức. Mọi thứ cậu nhìn thấy đều chỉ có hai màu là đen và trắng...Khi nào không còn tổng hợp hình ảnh nữa, cậu mới được nhận lệnh từ ông chủ là phải giết một cô gái. Nhìn hình ảnh cô gái trên không gian 3D, Nhược Bằng tắc lưỡi, miệng nhếch lên, mắt nhìn chăm chú vào khoảng không bao la...

Hân lên một chuyến xe buýt. Không hiểu sao cô lại muốn đến chỗ của bà Ana. Đã có quá nhiều chuyện xảy ra. Lạc Văn thì mất tích...Hân có cảm giác như ông Long có điều gì đó mờ ám...tên thuộc hạ của ông ta trông rất quen, hình như Hân đã gặp hân ở đâu rồi thì phải...cả vết sạm trên người Đường Minh nữa...Minh Nguyệt đi vào khu biệt thự của ông Long và không rõ quan hệ, có khi nào họ lại là người đứng đầu một tổ chức có thể lực lớn không? Cảnh sát đã tra hỏi nhưng tên trùm bị bắt không biết ai mới là kẻ chủ mưu. Những sự việc cứ đảo lộn trong đầu khiến Hân mệt mỏi...cô chưa bao giờ ở vào tình trạng cô độc như thế này, cô cần Lạc Văn và Quyên.

Nguyệt khẽ mở chiếc máy tính siêu nhỏ. Một bảng có dấu gạch đỏ lập tức hiện lên, cô chắc đây là nơi ghi mật khẩu. Nguyệt thử đánh vào đó ngày sinh nhật của Lạc Văn.

-Không phải!

Cô lại tiếp tục thử.

-14-5...cũng không đúng ư?

Nguyệt đang chán nản khi gõ ngày sinh nhật của mình vào thì đột nhiên cái máy kêu ting ting rồi mở ra thật. Hoá ra mật khẩu là ngày sinh của Nguyệt. Cô mỉm cười, miệng thì thảo:

-Bằng chứng!

Ông Long mới trở về sau một cuộc gặp gỡ với người giấu mặt. Ông phải nhanh chân lên để kiểm tra xem cái máy ra sao.

-Một đoạn video clip!_Nguyệt nhấn nút play...cái clip dần chạy...trên màn hình bây giờ là khuôn mặt của Lạc Văn và cậu ta giơ lên một tấm bảng ghi kí tự gì đó..kí tự này giống như là...Nguyệt nhận thấy thời gian không còn nhiều nên lấy giấy bút ra ghi.

Cái clip đã chạy gần đến đoạn cuối, chỉ còn 2 phút nữa, ông Long sẽ về phòng và...Nguyệt nghe tiếng bước chân ông ta ngày càng gần. Nếu ông ta mà phát hiện ra thì cô chết chắc. Nhưng khi tắt nguồn máy, cô kinh hãi bởi trên màn hình lúc này hiện ra tấm bảng đề mật khẩu khoá máy...Sao lại có mật khẩu dạng này cơ chứ!

Nguyệt khẩn cấp đánh vào những con số mà cô nghĩ là đúng nhưng đều sai cả...cuối cùng cô đánh liều một phen gõ vào đó dòng chữ I love you...Một tiếng ting nữa vang lên.

Ông Long bước vào phòng, nhìn quanh một lượt rồi mở máy tính lên.

Đang ngồi trong phòng, chợt Quyên nghe thấy tiếng gõ cửa, cô chạy vội ra phòng khách.

-Hân à?

Bên ngoài không có tiếng trả lời. Nhưng cô vẫn mở vì dù sao Hân cũng luôn im lặng như vậy. Nghĩ thế, cô nắm tay mở cửa và kéo mạnh về phía mình. Khủng khiếp nhất là kẻ đang đứng ngoài không phải là Hân mà là một gương mặt quen thuộc mà chính cô cũng không bao giờ nghĩ có thể gặp lại.

-Cho cháu xuống đoạn này...

Hân bảo bác tài xế rồi đứng sẵn mở cửa.

Chiếc xe dừng lại trước cửa công viên. Hân nhìn chiếc xe đi xa rồi bước chân vào công viên. Mọi thứ không có gì là thay đổi. Bà Ana có lẽ cũng đã đi nơi khác rồi.

Hân vào 1 cửa hàng không có trẻ em vui chơi, bây giờ công viên không hoạt động nữa. Nó bị bỏ hoang đã lâu. Hân nhìn chiếc ghế và bộ bài trên bàn rồi lật một lá bài lên, hình như đây là loại bài đoán vận mệnh. Chợt có một người bước ra nhìn cô với vẻ ngạc nhiên.

-Xin chào! Tôi không cố ý chạm vào bài...

-Ồ... Không! lâu rồi tôi mới có khách. Cô xem gì nào?... vận mệnh, tình duyên, hay là...

-Dạ! Tôi đang tìm người. Có lẽ tôi vào nhầm rồi...

-Cô tìm người này hả? _Anh ta giờ lên một tấm ảnh chụp bà Ana và cười.

-Đúng vậy! Anh có biết bà ấy ở đâu không?

-Trước hết...Tôi xin giới thiệu ...tên tôi là Rik. Rất vui khi được gặp cô.

-Còn tôi là Ngọc Hân. Rất vui khi được gặp anh.

...***

-Nhược ...Bằng...!

Quyên trào nước mắt.

-Cậu ấy còn sống, là thật hay là mơ đây. Quyên ôm chầm lấy Nhược Bằng mà khóc.

[Giết cô ta đi!]

Nhược Bằng nghe rõ trong đầu câu lệnh đó. Cậu lập tức đẩy Quyên Quyên ra và nhìn cô với ánh mắt đờ đờ sát khí. Quyên không hiểu, Nhược Bằng có gì đó rất lạ.

Đột nhiên cậu ta lấy tay bóp cổ Quyên và nhấc bổng người cô lên.

-Nhược bằng...sao lại...? _ Quyên ko thể thở nổi. Cậu ta ko phải là Nhược Bằng, ánh mắt của cậu ta tràn đầy vẻ độc ác. Cậu ta nhất định không phải là Nhược Bằng.

Quyên cào rách cả tay mà cậu ta vẫn không biểu hiện thái độ gì...Nó tự lành lại. chẳng nhẽ cậu ta đang bị điều khiển và đã trở thành người máy.

Nhược Bằng bỗng thấy đầu đau như búa bổ. Các dữ liệu đáng nhẽ phải được xóa đi rồi chứ. Nhưng sao đầu lại đau như vậy. Cậu buông tay ra khỏi cổ Quyên và ôm đầu với vẻ mặt đau đớn.

-Cậu...có chuyện gì đã xảy ra với cậu?

Quyên Quyên hoảng hốt hỏi trong khi vẫn còn sợ...

Nhược Bằng càng lúc càng đau dữ dội và cuối cùng ngất lịm đi.

33. LỘ MẶT SÁT THỦ HOA HỒNG

-Cô tưởng mình thông minh hơn tôi à?_Ông Long nhìn vào chiếc máy tính cười khả ố. Thì ra ông ta đặt sẵn camera theo dõi, giờ thì ông ta biết mật khẩu và...

Lạc Văn ngồi ở chiếc ghế gỗ đung đưa như chờ đợi một điều gì đó. Đôi mắt cậu nhìn ra phía cánh cửa và nó từ từ mở ra...Ánh sáng lọt vào, một dáng người nhỏ nhắn bước tới cạnh cậu.

-Cậu hãy rời khỏi đây đi! Tình hình gấp lắm rồi_Nguyệt vội vã nói. Ánh mắt như ẩn chứa điều gì khó nói.

-Cả hai chúng ta đi, được không?

Nguyệt lúng túng định nói gì nhưng lại thôi.

-Mở cửa đi, chúng ta sẽ cùng ra...mình sẽ tiễn cậu._Nguyệt kéo tay Lạc Văn ra phía cửa mặc kệ sự miễn cưỡng của cậu ta. Nhưng không ngờ khi cánh cửa vừa mở ra thì đập vào mắt hai người là ông Long.

-Nguyệt, đi đâu mà vội thế?

-Tôi..._Nguyệt cố lấy lại bình tĩnh. Lạc Văn thôi miễn cưỡng và chuyển sang thể chủ động dắt tay Nguyệt bước ra.

Ông Long hất hàm, một đám thuộc hạ bao vây lấy họ.

-Tôi cứ tưởng cô là một con chó trung thành, nhưng thật không ngờ lại là nuôi ong tay áo.

Nguyệt bắt đầu lo lắng và làm như không hiểu. Ánh mắt cô ngạc nhiên nhìn ông ta.

-Đừng vờ vịt nữa! cái hôm cô nói là trang điểm cho Tổ Trinh, chính đêm đó cô đã bị bắn một phát đạn. Tôi đã nể tình chúng ta từng là người tình của nhau mà bỏ qua cho cô một lần nhưng mà lần này thì không thể tha thứ được nữa. Tôi có thể chặt tay hoặc cắt lưỡi của cô ra, nhưng tôi muốn cho cô một cơ hội.

-Ông nói gì vậy, tôi không hiểu..._Nguyệt đã bắt đầu nhỏ mồm hỏi.

Ông Long cười khẩy đưa ra chiếc camera. Lạc Văn bàng hoàng, chẳng lẽ Nguyệt lại là thành viên mật của Tổ chức w. Vậy mà cậu cứ tưởng Nguyệt theo phe tổ chức Phi Ưng.

-Hãy nói danh sách thành viên tổ chức w cho ta đi! Ta sẽ coi như cô chưa từng phản bội.

Nguyệt nhìn hàng loạt nòng súng chĩa về phía mình, nhanh như cắt, cô cướp lấy một khẩu súng của tay đứng gần rồi bắn liên hồi vào mấy tên còn lại. Cuối cùng chỉ còn ông Long, Lạc Văn và cô. Chĩa súng vào ông Long, Nguyệt mỉm cười:

-Tôi sẽ bắt ông khai tất cả những người đứng sau vụ này!

-Hơi sớm đấy!_Ông Long hướng mặt về phía sau, Nguyệt cũng quay lại xem ông ta ám chỉ điều gì.

-Bỏ súng xuống!_Lạc Văn cầm súng chĩa vào đầu Nguyệt.

-Sát..thủ..hoa hồng!

-Xin lỗi!_Lạc Văn thở dài một hơi, câu nói chỉ đủ ỉnh cậu nghe thấy.

-Cậu đã sống quá lâu trong vỏ bọc của một kẻ yếu đuối, từ đầu khi biết cậu là sát thủ hoa hồng tôi đã không tin.. nhưng giờ thì..tôi tin rồi._Từng lời của Nguyệt cứ như ngàn mũi dao cứa vào trái tim Lạc Văn.

-Không ngờ...cậu lại là chó săn cho ông ta..haha...

Lạc Văn nhìn Nguyệt đau đớn, tại sao Nguyệt lại ở phe đó, không thể như vậy được..

-Đủ rồi!_Ông Long nhìn hai người phẫn nộ.

-Mau khai ra, nếu không thì tôi sẽ giết cô và băm xác cho chó ăn đấy!

Lạc Văn trợn mắt nhìn ông Long.

-Cả ông cũng câm đi!

Ông Long giận sôi máu nhưng vẫn không dám làm gì vì Lạc Văn là thuộc hạ của chủ bang. Cậu ta còn có quyền cao hơn cả ông.

-Giả vờ nhân nghĩa làm gì nữa...tôi dù có bị vớt cho chó ăn hay bị hành hạ đến chết cũng sẽ không khai nửa lời._Nguyệt cười trong nước mắt.

Lạc Văn căng thẳng nhìn vào khẩu súng, cậu không dám đối diện với Nguyệt..sợ cô ấy bị tổn thương...

Thấy Lạc Văn sợ hãi, Nguyệt chụp lấy khẩu súng chĩa về phía cậu ta. Lạc Văn ngẩng đầu lên, mồ hôi đầm đìa trên mặt. Đúng lúc ấy, có một nhát gậy đập mạnh vào đầu khiến Nguyệt bất tỉnh.

-Bà Ana đã để lại 3 quân bài trước khi mất tích._Anh chàng có khuôn mặt chú hề giơ ra 3 quân bài tây.

-Anh nói bà Ana mất tích ư?_Hân nhìn ba quân bài trên tay Rik và nhăn mặt.

-Anh có mối quan hệ gì với bà ấy?

-Ôi! Sao cô có vẻ giống thám tử thế nhỉ?_Chàng hề cười nhăn và phán đoán.

Hân cần phải hỏi câu này vì anh ta là người duy nhất biết bà Ana chính xác.

-Tôi không phải thám tử nhưng dù sao cũng cần biết. Bà Ana là thầy dạy múa của tôi._Hân nhìn thẳng vào mắt chàng hề HỒ VỊ CẬU xin h · y nãi cho c« biỐt bị Êy @ang ẽ @@u.

Hết rắc rối này đến rắc rối kia , bây giờ bà Ana cũng mất tích.

-Sao anh lại khẳng định là bà ấy đã mất tích , nhờ bà ấy đi du lịch thì sao ?_Hân lại hỏi đầy ẩn ý .Nhưng chàng hề này có vẻ rất kín đáo và biết cách ăn nói như mấy tay buôn bảo hiểm PuDenSo.

-Bà ấy không nói đi đâu cả , tôi là 1 cộng sự của bà ấy .Thật khó tin nếu tôi cứ ăn mặc như 1 chàng hề. Nhưng thật sự tôi đã từng múa balé và giờ thì tôi làm thư kí cho bà ấy .

-Quân bài này ... sao bà ấy lại ..._Hân cầm 1 lá bài có hình 1 tòa nhà đồ sộ màu trắng và có hàng thường quân bao quanh. Tòa nhà nổi bật với 1 bức tượng hình đức mẹ đang ôm đứa con trong tay.Trên đỉnh tòa nhà là 1 chú đại bàng, à không là 1 con quạ .Nhưng tại sao nhà thờ lại có quạ , nơi đó vốn nổi tiếng linh thiêng và không tồn tại cái chết chóc .

-Quạ là biểu tượng của cái chết .Bà ấy đã bốc 3 quân bài vào tối hôm trước.

Hân lại nhìn quân bài thứ 2 .Trong hình là 1 phụ nữ mặc đồ thời Phục Hưng với mảnh vải trắng trên đầu và bộ váy cũ dành cho nô tì đang hốt hoảng cầm thanh kiếm xuyên qua bụng mình.

-Những quân bài này có ý nghĩa gì ?Hân nhìn quân bài cuối cùng .

-Cuộc chiến của thiên thần và cái chết. __ Chàng hề giải thích .

Điều Hân chú ý là cả 3 quân bài đều có 3 chữ số giống nhau : 165.

-Những kẻ bốc phải quân bài thứ 3 đều chết ngay sau hôm đó , và bà ta đã bốc phải quân bài đó.

Hân chẳng thêm tin mấy chuyện bói toán . Chỉ là họ đoán vớ vẩn để lừa mấy người mê tín mà thôi.

-Xin lỗi! Nhưng chẳng lẽ anh lại tin vào mấy lá bài đó.

Chàng hề cười !

-Vậy để tôi đoán vận mệnh của cô nhé!Bốc 3 lá bài lên đi!

Hân miễn cưỡng rút 3 lá bài từ bộ bài tây .

-Lá bài có hình quỳ và hiệp sĩ . . . có vẻ cô đang đơn độc. Lá bài thứ 2 là 1 bông hồng đen . . . có thể ai đó ở bên cạnh cô đang gặp nguy hiểm và cô không thể cứu họ .Lá bài thứ 3 là cuộc giao chiến của ác quỷ và thiên thần ._Tên hề bồng hạ giọng . Hân lo lắng điều gì đó .

Hân cũng bị thuyết phục 1 phần , vì đúng là cô đang đơn độc , đúng là Lạc Văn đang gặp nguy hiểm . -Bây giờ là mấy giờ ?_Tên hề hỏi gấp gáp .

Hân vội lấy chiếc điện thoại trong túi quần ra :

-“ 18h30 tối “ .Có chuyện gì vậy ?

-Cô có 24 giờ! 24 giờ để giải cứu chính mình . Nếu 18h30 tối ngày mai cô không chết thì có nghĩa là cô đã vượt qua cơn nguy hiểm . 18h30 ngày mai .

-Nhưng ... nguy hiểm ...

... * * *

-Ngài nói thống đốc không cung cấp đủ tiền cho chúng tôi , nên tôi buộc lòng phải đi theo các ông ..._Bà Ngân nói khẽ qua điện thoại

-Con tôi sẽ được miễn chứ?

Đầu đây bên kia vang lên tiếng ngọt sớt .

-Dĩ nhiên rồi!Bà thật biết cách lựa chọn .5 000 000 USD sẽ được gửi vào tài khoản của bà !

-Được!

Rồi bà ta cúp máy .Trở lại cái máy tính và đánh vào cái máy đó vài dòng anh sách thành viên tổ chức W.

... * * *

Ông Long đánh mạnh vào tường .

-Chó chết ! Ranh con vắt mũi chưa sạch __Ông ta nhìn vào màn hình máy tính , lập tức mặt ông lại chuyển thành vui mừng .

-Mày định đồ tội cho con tao sao “ Camera vụ ông thủ tướng bị ám sát “.Mày làm thế là có ý gì? Định chơi tao sao ?

Thằng xoắn vẽ mặt hớn hở đẩy cửa bước vào . Rồi hấn ngó xung quanh .Không có ai ở đó nên hấn mới dám nói :

-Thưa ngài ! Kho hàng 67 còn 300 gói . Có chuyển hết hàng không ạ ?

Ông Long cười khanh khách .

-Nếu không có tình với ta thì ta cũng không cần đối nghĩa với ông nữa .Chúng ta sẽ chuyển 150 gói .

Thằng xoắn lấy làm băn khoăn:

-Nhưng ... như vậy là .

-Hừ . _Ông Long lườm thằng xoắn 1 cách lạnh lùng đến đáng sợ , làm hấn chỉ biết ậm ừ nghe theo .

... * * *

23. Chương 34 : Mắc Bẫy

Đường Minh nằm trên giường bệnh..đúng là ngồi một mình chán thật. Bỗng dưng có một tin nhắn gửi đến làm điện thoại kêu inh ỏi.

[Hân đang gặp nguy hiểm, đến ngay toà nhà Hữu Lạc Dương 16-8]

Số điện thoại lạ..dù sao thì Đường Minh cũng sẽ quyết định tới đó. Cứ việc gì liên quan đến Hân là cậu lại không thể chậm trễ. Nhìn trước ngó sau một hồi, cậu lên ra khỏi phòng.

Có một kẻ cười nửa miệng rồi bấm tin nhắn gửi cho toàn bộ các tin nhắn trong sim.

-Hôm nay sẽ là ngày giỗ của các người!

Hân mở điện thoại, có một tin nhắn mới gửi...nhìn vào nội dung tin nhắn, cô bắt ngay tac-xi và vội vã xem đồng hồ.

-6h.45!

Nguyệt hé mắt liếc nhìn xung quanh, cô không biết đây là chỗ nào. Đầu cô vẫn còn đau lắm. Hình như ông Long đã tấn công cô từ phía sau. Cô lại nghĩ đến sát thủ hoa hồng. Nếu Lạc Văn về phe tổ chức Phi Ưng thì Hân và Quyên sẽ gặp nguy hiểm. Đang mãi duy nghĩ, chợt Nguyệt nghe có tiếng bước chân. Cô nhắm tịt mắt lại. Một bàn tay đang vuốt nhẹ lên tóc cô..là Lạc Văn.

-Em cần gì phải khổ như vậy..giả như chúng ta cứ còn nhỏ mãi thì tốt nhỉ!

Quyên vừa nhận được một tin nhắn. Tổ chức w thông báo sẽ gặp mặt ở toà nhà Hữu Lạc Dương. Cô nhìn Nhược Bằng lần nữa rồi đóng cửa phòng lại. Khi cánh cửa vừa khép lại, mắt cậu ta chợt mở ra..và trong đó ẩn chứa những dòng chữ màu xanh đang chạy .

-Thông báo dữ liệu lỗi! thông báo dữ liệu lỗi.

Chuông cửa bỗng vang lên, một người đưa bưu phẩm tới và đang chờ bên ngoài. Thật không may cho người đưa bưu phẩm là Nhược Bằng đã nhanh chóng chạy ra mở cửa.

-Thư của cô đây!_Người đưa bưu phẩm không vội nhìn lên mà lục tung cả đám thư rút ra một cái. Nhưng khi ngẩng lên thì mặt ông ta tái nhợt.

...Vút ông ta vào tủ quần áo, Nhược Bằng xé toác phong thư. Đó là kí tự của hàm số Pi. Trên bì không đề tên người gửi. Nhưng ghi rõ là gửi cho Ngọc Hân. Nhược Bằng có thể dễ dàng giải mã đồng kí tự này. Một người bình thường mất 365 giờ mới óc thể giải thì đối với cậu ta chỉ cần 10 phút.

Nguyệt cố gắng ngồi dậy và hé mắt nhìn ra cửa phòng. Lạc Văn hình như đã đi. Cô định mở tay nắm cửa thì..

-Ôi không! Cửa khoá..._Nguyệt nhìn ra bên ngoài, cửa sổ đã bị khoá kín bằng nhiều loại khoá điện tử. Cô muốn thoát ra khỏi chỗ này. Nhưng căn phòng chỉ có một chiếc ghế và một cái giường cô đang nằm. Lạc Văn rốt cuộc muốn làm gì chứ? Điện thoại của cô cũng không còn nằm trong túi. Bao nhiêu năm ở bên cạnh ông Long, Nguyệt không tài nào tìm ra kẻ đứng đầu. Kẻ đó là ai? Sao lại bí mật như vậy? Dù sao cũng phải thử. Nguyệt cầm chiếc ghế cứng nhắc vụt mạnh vào cửa sổ. Cái cửa hình như không bị lung lay mà còn vững trãi hơn trước.

Toà nhà Hữu Lạc Dương cao 50 tầng đồ sộ chứa đủ mọi loại khách ra vào. Hân nhìn thang máy, cô không hiểu sao tổ chức lại hẹn gặp dưới tầng hầm. Đây là lần đầu tiên các thành viên được nhìn thấy nhau. Có lẽ người đứng đầu muốn biết mọi thành viên ra sao. Điều đó sẽ là bất lợi nếu tổ chức có kẻ phản bội.

Đi hết thang máy xuống tầng hầm, Hân thấy dòng chữ sáng trên điện thoại[7 h]

Cái điện thoại của ông Long bỗng kêu lên.

-Alô!

Đầu giây bên kia vang lên một giọng nói quen thuộc.

-Chà! Rút mòn hàng, chết thật...

-Mày là ai?_Ông Long bắt đầu lo lắng.

-Mấy vụ này chắc ông không thoát nổi. Lô hàng sáng nay đáng giá 3 tỉ usd. Tôi vốn dĩ muốn ông được chết thoải mái, nhưng có lẽ điều đau đớn nhất của ông là chuyện không có ai nối dõi tông đường.

-Mày là Lạc Văn?

-Không phải Lạc Văn! Lạc Văn chết lâu rồi..hắn ta đã chết từ khi ông cướp đi người con gái hắn yêu rồi.

-Thằng khốn, mày đang ở đâu...?

-Ngày mai, ông hãy chống mắt lên mà đi nhặt xác thằng con quý tử của ông.

-Mày...!_Ông Long chưa kịp nói thêm gì thì Lạc Văn đã cúp máy. Ông Long vội rút điện thoại ra lần nữa gọi cho Đường Minh, nhưng không thấy có tín hiệu.

Đường Minh đi dọc theo lối hành lang. Đường hầm toà nhà này rất rộng. Hân nói Hân gặp nguy hiểm. Rốt cuộc thì cô ấy đang ở đâu hay đây chỉ là một cái bẫy. Bỗng, có một giọng nói ồm ồm từ micro vang khắp tầng hầm.

-Cửa khoá hết rồi! các người sẽ chết nhanh thôi.

Đường Minh chạy theo hướng có âm thanh phát ra. Mấy chiếc đèn đung đưa chập choạng trong bóng tối. Mùi ẩm mốc như muốn len lỏi vào từng hơi thở của cậu. Đường Minh gọi cho Hân nhưng không có tín hiệu. Cậu quên bếng mất là dưới tầng hầm thì làm gì có sóng. Hi vọng Hân an toàn.

Hân thật quá chủ quan. Cô giận mình đã không suy nghĩ kĩ trước khi hành động. Hân ta! Người đe dọa đang ở đâu. Giọng hân nghe rất quen. Để phá vỡ sự im lặng đáng sợ trong hầm tối, Hân gọi: Có ai không? Tôi là thành viên tổ chức w.

Quyên nghe rõ giọng nói của Hân. Hình như chỉ cách cô có 10 mét...cô cũng đáp lại:

-Hân , cậu ở đâu? Minh là Quyên đây! Chúng ta mắc bẫy rồi!

Nguyệt nghe rõ cuộc đối thoại giữa Lạc Văn và ông Long. Rốt cuộc cậu ta định làm gì. Cậu ta có vẻ thắng thế trước ông Long. Nguyệt cần phải rời khỏi chỗ này, nhất định thế!

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!

LẠC Văn giật mình nhìn ra phía cửa phòng Nguyệt, cậu hốt hải chạy tới và mở cửa ra. Cậu rất lo cho Nguyệt, bởi vì cậu sẽ không thể sống nổi nếu không có Nguyệt.

-Có chuyện gì vậy?

Lạc Văn chưa kịp nhìn thấy gì thì đã bị ăn một gậy vào sau lưng. Điều đó chẳng đáng là gì, vì cậu là sát thủ hoa hồng cơ mà, nhưng điều khiến cậu thất vọng và đau đớn nhất không phải là đau do bị gậy đánh mà là người đánh cậu chính là Nguyệt.

Nguyệt sợ hãi nhìn Lạc Văn, còn cậu thì xen lẫn ngạc nhiên và đau lòng.

-Hãy...để tôi đi!_Nguyệt nói giọng thều thào.

Lạc Văn như sực tỉnh khỏi cơn tuyệt vọng ban nãy. Cậu nhắm mắt lại, hít một hơi thật dài:

-Em không thể đi được!

-Đừng làm hại họ. Hãy tha cho họ._Nguyệt rưng rưng nước mắt, cô lấy tay gạt nước mắt và nói bằng giọng van xin.

-Đừng lo lắng về bọn họ nữa. Chỉ cần mình còn sống thì chúng ta sẽ mãi ở bên nhau.

Nguyệt như không tin vào tai, mắt cô nhìn lặng lẽ vào đáy mắt sâu thẳm của Lạc Văn. Cô đang cố tìm ra một Lạc Văn như ngày nào, nhưng những điều mà cô thấy chỉ là một hồ sâu đầy tội lỗi.

-Lạc Văn mà tôi yêu đã chết rồi!

Lạc Văn chống tay lên tường nhìn Nguyệt vô hồn:

-Lạc Văn là ai không quan trọng, chỉ cần tôi thích em thì em sẽ là của tôi. _Lạc Văn nắm chặt vai Nguyệt và hôn cô...Nguyệt thấy thật kinh tởm...cô cố vùng vẫy thoát ra nhưng vô vọng. Tay cô bị siết mạnh...đau...nước mắt không ngừng chảy ra...lấn xuống gò má và đôi môi mặn chát. Chiếc áo trắng bị xé nát vút trên sàn nhà...im lặng...căm hận vì đã quá tin một ai đó...

24. Chương 35 : Nguy Hiểm Rình Rập

Nhược Bằng đeo kính đen vào rồi leo lên xe mô-tô đi về hướng tòa nhà Hữu Lạc Dương. Bởi vì ở đó có con mồi mà cậu ta đang săn đuổi. Bức thư mà cậu ta vừa đọc chính là bí mật đã bị chôn vùi. cuối cùng cậu ta cũng tới được tòa nhà đó.

Khi vào kiểm tra cmnd,1 tiếng tinh tinh tinh vang lên,điều đó có nghĩa là người không hợp lệ khi vào nhà. Thấy 2 tên soát cmnd cản mình,Nhược Bằng nói bằng một giọng ghê rợn mà ai cũng cảm thấy sợ:

-Bỏ ra,cái lũ ngu ngốc chúng mày!

Hai tên kiểm soát cmnd tỏ vẻ tức giận:

-Mày nói ai là lũ ngốc hả?.Mày..... Hai tên kiểm soát chứng minh nhân dân chưa kịp nói thêm câu gì thì đã bị một đôi tay thô bạo lột da mặt. Đến nỗi chỉ thấy máu tung ra cùng hai hốc mắt đã bị moi con người. Nhược Bằng nắm hai cái da mặt dính đầy máu vứt xuống sàn.Hai tên soát cmnd gục xuống nền chết tại chỗ...Mọi người trông thấy hét lên khiếp đảm và chạy bán sống bán chết ra khỏi tòa nhà.

Nhược Bằng bước vào một thang máy, cậu nhấn nút lên tầng trên cùng của tòa nhà. Ông Long cử người đến bệnh viện hỏi xem Đường minh đang ở đâu thì họ chỉ ông theo hướng đường cao tốc. Bọn đàn em phi lên xe phóng đi tìm cậu chủ.

Đường minh nghe thấy những tiếng tí tí rất nhỏ. Nó giống như là tiếng của một quả bom hay tiếng quả mìn nổ chậm

Kẻ giấu mặt lại lên tiếng:

-Thế nào,cậu nhóc con ông trùm,có thể chờ chết được rồi...

-Người là aj, tại sao muốn giết ta..!??

Tiếng của người giấu mặt điềm đạm:

-Chúng ta hãy chơi trò 30 giây đếm ngược nhé. Ta chắc chắn là ông Long sẽ thích trò này cho xem...Kể ra đùa giỡn giữa sự sống và cái chết cũng thú vị đấy? xem cậu thông minh tới mức nào!!!hahaha

Quyên và Hân nghe rõ tiếng của kẻ lạ mặt.Nhưng con của ông trùm là aj??Chẳng lẽ bọn chúng đã cài mìn để giết tất cả các thành viên trong tổ chức W.?Lối ra đã bị bịt kín rồi. Quyên Quyên chợt nghe tiếng bước chân của nhiều người. Cô kéo Hân vào 1 góc khuất rồi ra hiệu im lặng.

Một tốp cả nam lẫn nữ tầm 20-25 tuổi đang soi đèn pin khắp các khoang. Một giọng nam ồm ồm vang lên:

-Tổ chức có kẻ phản bội, làm sao để thoát khỏi đây đây?

Một người nữa lên tiếng: chúng ta được đào tạo xuất sắc nên nhất định sẽ ra được.

-Chúng ta là điệp viên chứ không phải những kẻ vô dụng...đừng nhiều lời mau đi tìm.

Hân vỗ vai Quyên Quyên thì thầm: hình như họ là người của tổ chức W. Cứ để một lát xem sao...

-Hình như họ đang tìm lối ra nhưng ...

Đột nhiên có một tốp khác chạy tới và đánh nhau với tốp này

Qua vòng đeo đồng hồ thì có thể khẳng định họ là thành viên của tổ chức,nhưng họ không ôm nhau, tay bắt mặt mừng mà lại như đấu tranh sinh tồn...

-Giết đồng loại để giành chiến thắng

Bây giờ, Hân mới nghĩ ra ý nghĩa của trò 30 giây đếm ngược. Đó là một cuộc trinh sát đồng loại và họ chỉ được một người sống sót.Họ đánh nhau và kẻ thắng cuộc là nhóm 2 nam, 1 nữ. Họ nhìn 3 kẻ bại trận đã chết và thở dài. Có vẻ họ không muốn giết 3 người kia.

Quyên Quyên bị viêm họng từ hôm qua, mấy cơn ho làm cô không kiểm soát được.Họ đã nghe thấy. Như một phản xạ, người con gái trong tốp lên tiếng:

-Ai đó?

Họ cảnh giác và nhìn xung quanh một lượt.

Đằng nào cũng chết tốt nhất là cứ đi ra gặp họ. Cùng lắm là sống mái một phen.Nghĩ vậy! Quyên Quyên và Hân bước ra phải ánh sáng họ đang đứng.

...* * *

Đường Minh nghe thấy tiếng tí tí ngày càng lớn.

Theo quán tính cậu né sang một bên. Một cú đâm với lực rất mạnh bị hụt nhưng có vẻ người đó giỏi và nhanh nên thu về 1 cách dễ dàng.Đường Minh quay lại phía sau, không phải là một người mà là hàng chục người.Họ đang bao vây lấy cậu. Nhìn họ là Đường Minh biết họ muốn đánh nhau với cậu rồi.Cậu nhất định sẽ giải cứu cho Ngọc Hân thoát khỏi bọn này. Tất cả nhìn nhau một hồi rồi lao vào chiến đấu.

Cũng may, Đường Minh học võ từ nhỏ nên đối phó với bọn họ cũng là việc dễ dàng.Cậu không biết rằng bọn họ mới chính là người cần giải cứu.Đánh nhau được nửa giờ đồng hồ, Đường Minh cảm thấy mình như biến sắc khi thấy bọn họ ngày càng mạnh, và nếu tôi không làm thì trong tình cảnh này chỉ có nước...tẩu là thượng sách.

...* * *

10 h

-Thật ngu ngốc! Họ không thèm tin chúng ta gì cả.__Quyên Quyên tức giận thở hồng hộc sau một hồi la hét.

Ngọc Hân ngán ngẩm đảo mắt nhìn xung quanh!

-Chúng ta bị điểm huyết...bọn họ không chịu tin chúng ta là điệp viên. Họ coi chúng ta là gián điệp! Trời ơi...

Quyên Quyên thôi không la nữa (quá mệt viêm họng) cô bắt đầu nhìn xuống, cô muốn tầm sự với Ngọc Hân về mọi chuyện.

-Hân ak'!

-Sao! Hân thấy Quyên Quyên có vẻ ngạp ngừng khó hiểu.

-Liệu chúng ta có chết ở đây không nhỉ? Mình thấy tiếc quá a'.

-Vớ vẩn. Không có chuyện đó đâu.

-Rốt cuộc quả mìn làm chúng ta tan xác hay là đồng đội đây?

-Mình không biết! Mình tìm bà Ana nhưng bà ấy không có ở công viên. Có một tay thầy bói nói bà ấy bị bắt cóc.

-Cậu nghĩ thế nào?

-Mình cho là nhầm nhí. Hân tiên đoán rằng mình sắp chết. Mình càng cười lớn... nhưng mà...Hân ngạp ngừng như sợ điều gì đó.

-Nhưng mà lại là sự thật! Đúng không?

-Mình không biết nữa.

-Mình...đã gặp lại Nhược Bằng!

-Thật sao...Ngọc Hân ngạc nhiên và hồi lớn.

-Nhưng cậu ấy rất khác. Cậu ấy không còn là Nhược Bằng nữa rồi. Cậu ta định giết mình.__Quyên Quyên thấy mắt mình hơi cay. Rồi nước mắt cô tuôn ra nóng hổi lăn xuống má.

-Thế lực điều khiển đằng sau rất mạnh, tổ chức của bọn chúng thực sự đã mua được rất nhiều người của ta...

Hân bỗng nghe thấy tiếng la và tiếng bước chân dồn dập ở phía trước.

Quyên Quyên nhìn Hân khó hiểu và thì thầm :

-Chẳng nhẽ trò chơi “30 giây đếm ngược “ đã bắt đầu !

... * * *

Nguyệt nhìn lên trần nhà , ánh mắt cô nhu vô hồn.Lạc Văn làm cô sợ , ngay lúc này cô chỉ muốn giết chết kẻ nằm cạnh mình nhưng tại sao cô không thể ...Lạc Văn vẫn đang ngủ .Trông cậu ta thật hiền , nhưng chỉ có cô mới nhìn rõ được cậu ta độc ác đến thế nào .Cậu ta có cả 1 bí mật kinh hoàng. 1 tay sát thủ chuyên đi giết người 1 cách man rợ .Và có 1 sự thật man rợ hơn đó là cậu ta đã giết mẹ nuôi của cô.

Hồi đó cô mới 15 tuổi và cô vẫn mong có 1 ngày nào đó có thể biết sát thủ hoa hồng là ai để cô kết liễu đời hắn ...

Lạc Văn khẽ mở mắt , cậu ta đã tỉnh.

Thấy Nguyệt nhìn ra cánh cửa sổ đóng im lìm, cậu ta im lặng .Cậu biết mình đã làm tổn thương Nguyệt .Lạc Văn tự trách mình tại sao lại ***** như thế .Cậu lại gần Nguyệt , khẽ vuốt mái tóc màu hạt dẻ , cậu nhìn Nguyệt trù mến .

-Đừng động vào tôi !_Nguyệt lạnh lùng nói .

-Nếu em hận tội thì hãy ... giết tôi đi .

-Nếu tôi giết anh thì dễ dàng cho anh quá . Tôi muốn anh bị dằn vặt ... 1 sự đau khổ còn hơn cả cái chết .

... * * *

Nhược bằng định vị sóng xung quanh .Không có sự xuất hiện của đối tượng .

Mấy chục tầng đã soi xét điều không có vậy khả năng duy nhất chỉ có ở tầng hầm .

Nhược Bằng nhìn sâu xuống tầng hầm cuối cùng dưới tòa nhà và tắc lưỡi !

-Một quả bom hẹn giờ ư ? Thú vị đây .

... * * *

Một cô gái có mái tóc dài màu đỏ choe đang bước vào căn phòng bí mật, người giấu mặt đang ở đằng sau tấm rèm. Chốc chốc lại nhấp một ngụm trà.

-Long Phi Ứng đang chuẩn bị năm tử, có lẽ là hắn không muốn mất con trai mình.

Người giấu mặt đặt tách trà xuống bàn nói một cách chậm rãi:-Tổ Trinh đã làm rất tốt...Vụ rút hàng lần trước cô đã nắm được bằng chứng.

-Một kẻ phản bội như vậy thì không nên có mặt trên đời này nữa. Nhưng hãy để hắn sống đến 6 giờ tối. Hắn sẽ chết nhanh thôi.

... * * *

25. Chương 36 : Không Thể.

-Sao hai người kia mãi không quay lại vậy?_Hân thờ dài nhìn về phía khoang cửa tối đen như mực.

-Có thật là chúng ta sẽ chết trước 6.30 không nhỉ? Chúng ta đã chờ hai giờ đồng hồ rồi.

-Sao lại điểm huyết chúng ta kia chứ?_Hân bậm môi, mặt đỏ bừng bừng.

-Nếu họ không quay lại đồng nghĩa với việc chúng ta sẽ chết. Vậy trước khi chết, mình hỏi cậu một câu nhé!_Đường Minh run run, cậu không biết câu mà cậu sắp hỏi sau đây có được trả lời hay không nhưng cậu vẫn muốn hỏi.

-Cậu đã thích một ai đó chưa?

Hân im lặng! Cô không biết mình nên trả lời sao nữa. Rồi tự dưng Hân áp úng:

-Mình...có thích một người...nhưng không biết có nên thích không!

-Vậy ư! Ai mà đáng thương vậy nhỉ?. Chắc quý Simaoha lại hành hạ anh ta tới chết mất thôi.

-Vớ vẩn. Không thềm nói nữa, đồ gấu trúc.

-Vậy hân ta, kẻ đáng thương ý...mình có biết không?

-Dĩ nhiên là cậu quen...hân ta đẹp trai hơn cậu, lại thông minh nữa...và luôn ở bên mỗi khi mình cần...

-Nói vậy là không phải mình sao? Đường Minh tức tối. Đẹp trai hơn mình ư?...luôn ở bên khi cần...chẳng lẽ...

-Hân ta là ai?_Đường Minh gắt lên.

-Không thềm nói!

-Nói không?

-Không! Cậu có liên can gì mà hỏi chuyện đó.Vô Zuyên!!!!!!

-Ồ! Vô duyên thì sao? Ngốc.

Hân bỗng cảm thấy có một cái cốc nhẹ vào đầu mình.

-Này! Đường Minh không lẽ cậu tự giải huyết được sao?

...* * *

-Thì ra cô chính là mẹ của Ngọc Hân._Quyên Quyên như chợt hiểu ra, cô mỉm cười.

-Ta đã bỏ rơi nó từ lúc nhỏ, ta đã làm nó tổn thương. Ta không biết liệu nó còn chấp nhận ta hay không._Bà Ana quay mặt đi tỏ vẻ xúc động.

-Không đâu! Hân rất muốn gặp mẹ...Cô hãy nói cho Hân biết đi.

Bà Ana khẽ cười và những giọt nước mắt hạnh phúc long lanh trực tuôn xuống má.

-Cám ơn cháu! Cháu hãy đưa thứ này cho Ngọc Hân, ta tin ở cháu.

-Đây là vật duy nhất ta có thể cho nó._Rồi bà Ana đưa cho Quyên Quyên một chiếc vòng cổ có mặt hình trái tim, bên trên có khắc hình đức mẹ và một mũi tên xuyên qua.

...* * *

5 giờ chiều...

-Hân, Đường Minh!_Quyên Quyên chạy về phía hai người, miệng cười hớn hở. Nhưng mặt Hân lại khó chịu và đỏ bừng như quả cà chua.

-Chào con! lâu lắm không gặp lại._Tiếng nói của bà Ana làm Hân thoát ra khỏi bộ mặt tức tối.

-Cô Ana! Sao cô lại ở đây?

Sau một hồi trò chuyện Hân mới biết bà Ana là ai và bà chính là mẹ mình.

Đúng như Ngọc Hân đã từng cảm thấy , sự thân thuộc của bà Ana giống mẹ cô và thật kì diệu, bà ấy lại chính là mẹ của cô...

...* * *

Lạc Vãn nhớ như in cái đêm hôm đó, đêm mà người phụ nữ đã nhận nuôi Nguyệt ...Bà ta thực sự chẳng tốt đẹp gì. Và nếu biết được sự thật chắc Nguyệt sẽ rất đau lòng.

...Người phụ nữ nhìn ông Long rồi sửa lại mái tóc:

-Bang chủ liệu có thể cho em thêm ít tiền được không? Dạo này thực sự em rất thềm thuốc.

Ông Long cười khà khà.

-Em có nuôi một con nhỏ xinh xắn đấy, vậy đổi nó lấy 3 kg được không?

-Anh lúc nào cũng chỉ Nguyệt...Nguyệt...Nguyệt...em thà bán nó cho bọn nhà chứa còn hơn.

- Được rồi! vậy anh không đòi hỏi gì nữa, em là số 1 được chưa chứ?

Lạc Văn khẽ thở dài. Nguyệt thật đáng thương khi có một người mẹ như vậy. Nhưng mọi chuyện không dừng lại ở đó, sau vài hôm Lạc Văn thấy có một người đàn ông đi ra từ phòng Nguyệt.

Ông ta cười rồi đếm từng tờ tiền một. Lạc Văn biết đã có chuyện xảy ra. Nguyệt trèm chần kín đầu. Khi Lạc Văn lấy tay bỏ chần ra thì cô ấy ngăn không cho động vào. Cô ấy khóc. Nhìn những mảnh vải bị xé rách trên sàn nhà, Văn hiểu cô ấy đã phải trải qua những nỗi đau như thế nào. Lạc Văn nhẹ nhàng kéo chần ra và ôm lấy Nguyệt.

...* * *

-Ê nhóc! Chạy theo tao làm gì?

Lạc Văn nhìn người đàn ông đầy căm thù.

-Những kẻ làm tổn thương Nguyệt...đừng hòng sống nổi.

Giết xong cái kẻ bẩn thỉu kia. Lạc Văn trở lại biệt thự của ông Long.

Bà ta vẫn còn ngồi đánh bài với mấy thằng đàn em. Thấy Lạc Văn mặt mày dính đầy máu bà ta suýt xoa:

-Cậu làm gì mà mặt mũi ra thế kia?...trời ơi! Át đô này...lại tứ quý nữa...

-Cút hết ra ngoài!

Bọn đàn em sợ sệt chui ra ngoài. Chỉ còn lại bà ta với Lạc Văn .

-Sao! lại có trò gì nữa đây?

Lạc Văn rút dao ra trực đâm bà ta.

-Đồ dê tiện, chết đi!

Trong phút chốc, con dao liệng qua cổ bà ta. Máu bắn tung trên sàn, khi Lạc Văn mở cửa ra thì có một người con gái nhìn cậu với ánh mắt thần thờ...vừa căm hận vừa đau đớn.

-Người giết bà ấy chính là sát thủ hoa hồng. Mình đã cố gắng bảo vệ nhưng...

...* * *

Lạc Văn mở máy tính ra, đó là cả một hệ thống điều khiển dẫn tới quả bom kia phát nổ. Rồi bỗng nhiên cậu tái mặt vì có một nhân vật lớn cũng đang đứng ở đó. Rốt cuộc Lưu Hồng ở đó làm gì? Một trong bốn kẻ hậu thuẫn người giấu mặt.

Bên bàn máy tính, có một chàng trai trẻ đang mỉm cười. Những lá bài cứ bay tứ tung. Rồi có một lá bài rơi xuống trước mặt anh ta.

-Để xem ai thông minh hơn nào. Cái kẻ đang cố giúp sức kia.

5.40

-Hai con nói làm sao thế hả? Sao từ nãy tới giờ không nói câu nào?_Bà Ana nhìn Hân rồi lại nhìn Đường Minh Cả hai vẫn không thèm nhìn nhau.

Ngọc Hân giận cũng là có lý do của nó.

...-Chẳng lẽ cậu đã giải được huyết rồi sao?

-Tại sao...lúc nào cậu cũng nói được những lời làm tôi đau lòng thế? (Đường Minh nắm tay lên tường).

-Dù sao đi nữa thì hãy giải huyết cho tôi đi.

Đường Minh im lặng. Rồi bỗng ôm Hân vào lòng.

-Tôi sẽ hỏi cậu ba điều. Hãy trả lời thật lòng._Đường Minh có vẻ rất nghiêm túc. Hân đỏ mặt hồi hộp, vừa thắc mắc vừa hồi hộp.

-Ôm chặt như vậy tôi ngại thở mất! Gấu trúc._Hân tự dưng nói ấp úng, người cậu ta ảm đạm.

-Cậu có nghe thấy gì không?

Hân cảm nhận rõ ràng từng nhịp đập của trái tim hai người.

Đường Minh nói rất khẽ nhưng Hân cảm thấy nó dịu dàng và ấm áp.

-Nhịp tim...Hân nói nhỏ.

-Tim của mình chưa bao giờ đập nhanh như vậy. Nhưng khi ở bên cậu nó cứ đập loạn xạ cả lên.

Hân chỉ muốn nổ tung. Không hiểu cô thấy rất xấu hổ và chỉ muốn chạy đi thật xa nhưng bây giờ tình huống không cho phép.

-Kẻ làm cho tim mình đập nhanh như vậy, mình không thể bỏ qua được.

-Nếu thoát ra khỏi chỗ này, mình có thể trở thành kẻ kẻ làm cho tim cậu đập loạn lên không?

Hân thấy nóng ran. Miệng không sao thốt lên được...

-Điều này...

Hân chưa kịp trả lời thì Đường Minh đã khoá môi cô lại. Hân bất động, mắt nhắm nghiền. Cô chắc Đường Minh cũng vậy. Đây là lần đầu tiên Hân cảm thấy hạnh phúc với một nụ hôn ngọt ngào như vậy.

[Bài hát...Khi hai ánh mắt nhìn nhau, em biết em yêu anh rất nhiều. Khi đôi môi kia chạm nhau, em biết em sẽ yêu anh mãi. Khoảng không gian tối tăm lạnh lẽo mà em thấy...ấm áp...vì có anh...Hứa với em sẽ không bao giờ xa cách...bởi vì em yêu anh hơn cả chính mình.].

[Em đã tìm thấy tình yêu trong đôi mắt anh. Một tình yêu nồng nàn tha thiết. Em phải làm sao để con tim thôi không nhảy múa. Có lẽ tình yêu là như vậy đúng không anh. Nhiều lúc em tự hỏi, có nên gần anh thêm nữa nhưng ngại ngần cất tình cảm trong tim. Bây giờ em đã hiểu tất cả...dù có bị tổn thương tới nhường nào, em cũng sẽ chấp nhận. Vì em yêu anh, em sẽ luôn bên anh.Mãi không xa rời.]

Hân không nhớ nụ hôn đó đã kéo dài bao lâu nhưng Đường Minh lại trở về cái vẻ “trẻ con” như mọi ngày.

-Không tin được, sao vòng 1 của cậu nhỏ vậy hả?

Đang từ niềm vui dâng cao. Hân như bị tạt một gáo nước lạnh.

-Đường Minh!!

-Tình hình sao rồi ? Đã có thông tin gì chưa ?_Ông Long sốt ruột gất gỏng với thằng Xoăn.

Thằng Xoăn có vẻ sợ hãi , nó nói bằng giọng run run :

-Mấy khu cách đây 5km , đã tìm và dò hỏi rồi .

-Lũ ăn hại , nếu nó có mệnh hệ gì thì tao lột da chúng mày !_Rồi ông ta cúp máy .Nhìn sang Tổ Trinh , ông ta hét lên :

-Lạc Văn ... mày hãy nhớ lấy ...đã dây vào Long phi ưng này thì đừng hòng sống nổi .Tổ Trinh .Cô mau tìm xem nó đang ở đâu , nếu tìm được thì giết không tha .Bấm xác nó ra cho chó ăn ... Dám chơi với ta àh ?Để rồi xem ai thắng .

... * * *

11h

Đường Minh mỗi chân đến rã trời , cũng may là cậu đang chạy theo đường zíc zắc nên họ không đuổi kịp. Cậu thở phào , hóa ra trình độ chạy của mình nhanh ra phết đấy chứ . Nhưng khi ngược mặt lên cậu mới giật mình kinh hoàng vì thấy 2 cái bóng đang giơ tay và co chân để chuẩn bị tư thế quyết đấu với cậu .

Nhưng hình như họ không cử động thì phải. Đường Minh ghé sát mặt vào họ rồi la toáng lên:

-Á Á Á Á ...

-Á Á Á Á ...

2 bóng người kia cũng hét toáng lên .

-Đường Minh ...sao cậu lại ở đây ?_Ngọc Hân mở to mắt như để nhìn rõ hơn .

-Mà sao 2 cậu lại đứng ở cái tư thế như thế này ?

-Thật là xui xẻo ...!_Quyên Quyên nhớ lại cuộc nói chuyện lúc nãy với 3 người lạ mặt .

-Cô gái này có lẽ là do gián điệp gửi tới .Chi bằng điểm huyết họ để họ đỡ đi gây chuyện _Cô gái có mái tóc Xoăn cười hóm hỉnh , 2 người đàn ông kia mặc kệ .

-Em muốn tạo dáng cho họ. Kiểu gà chuẩn bị cất cánh ý!

...Đường Minh nghe xong mà cười sặc sụa.

-Thôi đi! Giải huyết cho bọn mình xong rồi cậu hăng cười.

-Mình có biết giải huyết đâu!

-Hả???

-Mà cái dáng này cũng đẹp quá ha? để mình lưu làm kỉ niệm._Nói vậy rồi Đường Minh rút điện thoại ra và chụp vài cảnh “gà chuẩn bị cất cánh”.

-Nếu giải được huyết xong thì tôi sẽ cho cậu tím mắt.

-Mà bọn bắt cóc hai người đâu?

-Bắt cóc?_Ngọc Hân và Quyên Quyên tỏ vẻ không hiểu.

-Có người nhắn tin cho tôi là Ngọc Hân bị bắt tới đây!!!!

Quyên Quyên và Ngọc Hân nhìn nhau, họ đang cố suy nghĩ xem Đường Minh là ai. Mà lại bị tổ chức này tóm gọn cùng với các điệp viên để cho nổ tan xương trong vài giờ nữa.

Nếu cha của Đường Minh cùng một hội với bọn họ thì tại sao hắn lại đẩy Đường Minh vào cái chết.Họ mẫu thuẫn với nhau vì điều gì đây?

-Này! Bây giờ chúng ta thoát ra bằng cách nào đây?_Đường Minh nhìn Ngọc Hân với vẻ nghiêm túc. Ngay lập tức cậu cảm thấy toàn thân mình bất động.

Quyên Quyên mỉm cười còn Ngọc Hân thì muốn cảnh báo điều gì đó.Người phụ nữ kia đã quay lại và cô ta điểm huyết Đường Minh.

-Cô là ai?_Đường Minh bất động, mắt liếc về phía cô gái.

Một người phụ nữ có mái tóc xoăn trông rất xinh đẹp. Cô ta có đôi mắt màu nâu tuyền và đôi môi màu đỏ quuyến rũ.Cô ta mỉm cười, một nụ cười càng làm tôn thêm vẻ dịu hiền. Trông cô ta không giống một kẻ xấu xa chút nào.

Có vẻ giáng gà dù tiếp đất của cậu độc đáo hơn nhỉ?.

-Tôi phải lưu lại làm kỉ niệm mới được.

Ngọc Hân nhìn chăm chăm vào cô gái có đôi mắt tuyệt đẹp.

-Cô không tin chúng tôi ư? Chẳng nhẽ cô muốn chơi trò 30 giây đếm ngược?

Đường Minh nhăn mặt khó hiểu:

-Này! Cô muốn bao nhiêu thì mới chịu thả chúng tôi ra?

Cô gái cười phá lên rồi nhìn thẳng vào mắt Đường Minh. Cô ta thật vô duyên nhưng vô cùng xinh đẹp.

-Tôi không phải là bọn bắt cóc. Tôi đã sớm biết hai cô là thành viên của tổ chức W rồi, tôi chỉ muốn dụ thêm người thôi và kết quả là đã bắt được một tên vô dụng...

-Thật quá đáng! vậy cô mau giải huyết cho chúng tôi đi!_Quyên Quyên cắn chặt môi uất ức.

-No!No!No! các cô còn có thể bắt thêm người...

-Vậy, cô muốn chúng tôi là kẻ hi sinh à?_Ngọc Hân vẫn dõi đôi mắt kiên quyết về phía cô gái kia.

-Tôi không giống kẻ nhát chết như vậy đâu, rồi cô sẽ hiểu tôi làm như vậy là có lí do. Tôi không thể tin ai cả, hai người lúc này đi với tôi đã phản bội tôi. Xung quanh đây không có ai ,tôi muốn tìm quả mìn đó để vô hiệu hoá nó trước khi phát nổ. Tôi cần cô - Nói rồi cô gái chỉ tay về phía Quyên Quyên - Tôi muốn cô đi cùng tôi.

-Tại sao lại là tôi?

Cô gái không trả lời. Cô ta lấy tay ấn vào lưng Quyên Quyên một nhát. Quyên Quyên bỗng thấy mình trở lại như trước.

-Tôi bảo đảm hai người sẽ an toàn..Còn cô thì đi với tôi.

Quyên Quyên nhìn Ngọc Hân nghi ngờ nhưng Hân khẳng định tin chị ta tốt hơn.Quyên nghe lời Hân.

-Cô bước theo cô gái kia về phía bóng tối bao trùm.

Chỉ còn lại Ngọc Hân và Đường Minh. Hai người im lặng một hồi lâu rồi bỗng gọi tên nhau.

-Hân!

-Đường Minh!

-Cậu nói trước đi.

Để phá vỡ sự đồng thanh, Hân nói trước:

-Rất cuộc...cậu là ai?

-Ý cậu là gì?

-Cậu có phải là con của một ông trùm không? Hãy trả lời ình biết.

-Từ khi nào mà cậu lại quan tâm đến thân phận của mình vậy?

-Có phải là vì muốn hoàn thành nhiệm vụ không?

-Nói vậy là cậu có liên quan...?

-Nếu mình là một kẻ giết người thì cậu có giết mình không?

-Giết người thì phải đền mạng...Nếu cậu chết...

-Ha ha ha..._Đường Minh cười phá lên cắt ngang câu nói của Ngọc Hân.

-Sao cậu lại cười?

-Quý Simaoha! Mình chỉ đùa thôi!

-Ê! dám chọc tui hả? Gấu trúc...

-Ai là con ông trùm, từ này nói vớ vẩn, mình lại tưởng là lời thoại trong phim ý chứ. Ha ha ha...

Nghe được câu ấy, không hiểu sao Hân lại tin Đường Minh không phải là người như vậy.

Đúng! Cậu là một học sinh cấp ba bình thường như bao người khác.May là mình ở trong bóng tối không thì Ngọc Hân sẽ nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của Đường Minh mất.Cậu nói thể để Hân yên tâm nhưng liệu cậu có thể giữ đến bao giờ? Khi biết hết sự thật về mình liệu Hân có chịu được không?

Trò điểm huyết này Đường Minh cũng có thể tự giải được, đã bao lần trong bóng tối cậu giơ tay lên định nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hân nhưng lại bị điều gì đó ngăn lại. Phải chăng đó là do thân phận trái ngược giữa cậu và Ngọc Hân.

Lạc Văn mở cửa phòng và mang vào một túi đồ ăn trưa. Cậu nhanh chóng sắp xếp vào một khay thức ăn bưng lên phòng cho Minh Nguyệt. Đặt khay thức ăn xuống, cậu nhìn Nguyệt. Nguyệt vô hồn và lạnh lùng tới mức không thèm nhìn Lạc Văn một cái.

Lạc Văn muốn nghe giọng nói của Nguyệt nhưng lại không dám đề nghị. Bây giờ, cậu có tư cách gì mà nói với Nguyệt điều đó.

Lạc Văn nói tụt ngून:

-Ra ăn cơm thôi!

Không có tiếng trả lời. Lạc Văn biết Nguyệt sẽ không nói. Cậu bưng khay thức ăn vào phòng Nguyệt, Nguyệt vẫn ngồi thừ ra nhìn vào khoảng không.

-Hai ngày rồi! Nếu không ăn là sẽ chết đấy!_Lạc Văn xúc một thìa cháo kê lên miệng Nguyệt. Nguyệt không mở miệng. Thức ăn bị trào ra, Lạc Văn lại lấy khăn lau miệng cho Nguyệt.

-Anh không muốn nhìn thấy em thế này, làm ơn...hãy ăn một chút đi._Lạc Văn lại bón thìa cháo lên miệng Nguyệt nhưng lần này cô hất văng nó đi.

Thìa cháo rơi xuống sàn kêu leng keng. Cháo văng tứ tung, Lạc Văn lấy khăn lau sàn rồi lẳng lặng đóng cửa phòng:

-Thức ăn còn nóng, em ăn đi!

Tiếng chốt cửa kêu cộc cạch. Lạc Văn đi, kẻ giết người chắc lại đi làm chó săn cho tên chủ. Nguyệt nhìn cánh cửa thật lâu rồi như muốn ném ánh mắt căm thù về phía chúng. Nhưng điều quan trọng là cô phải rời khỏi nơi này. Cô phải nghĩ cách.

...* * *

Nhược Bằng đắm thúng cánh cửa đường hầm, với một người máy thì chuyện này dễ hơn ăn kẹo. Không ai biết cậu ta nghĩ gì và cậu ta chỉ được nghĩ khi làm nhiệm vụ.

-Con mỗi ở cự li 10 mét. Thời gian dự tính 35'._Nhược Bằng bước chân vào bóng tối. Đường hầm cứ dài mãi về tận phía sau kèm theo ngõ ngách. Quả mình đang di chuyển ư?

Nhược Bằng nhìn sâu vào bức tường dày đặc. Mình không được cố định mà là đang di chuyển. Con mỗi đang đi cùng quả mình.

-Chà! Thú vị đây.

...* * *

Quyên Quyên bước chân theo cô gái, cô tò mò không biết tên cô ấy là gì. Rồi cuối cùng Quyên cũng tìm được một câu để tiếp chuyện:

-Ừm! Chì...hai chúng ta không biết tên nhau nên không tiện cho lắm...

Cô gái đứng khựng lại rồi nhoẻn cười.

-Cô biết tôi rồi mà...không nhận ra sao?_Cô gái bỗng chuyển giọng. Giọng nói nghe già hơn và Quyên Quyên nhớ hình như đã nghe ở đâu rồi thì phải.

Cô gái bỗng sờ tay lên mặt rồi lột da mặt mình ra. Chiếc da giả bị vứt xuống đất, bộ mặt của cô gái lúc này không còn nữa. Mà thay vào đó là một khuôn mặt già hơn nhưng lại rất hiền hậu và thân thiện.

-Cô Ana!_Quyên Quyên ôm chầm lấy bà Ana. Những nét hạnh phúc lộ rõ trên khuôn mặt hai người.

-Chẳng lẽ cô cũng là điệp viên hay sao?

...* * *

-Alô! Thưa ông, đã tìm ra tung tích cậu chủ! Có người nhìn thấy cậu ấy đi vào toà nhà Hữu Lạc Dương._Thằng Xoăn vừa lau mồ hôi vừa nói gấp với ông Long.

Ông Long ở đầu giây bên kia có vẻ tức giận lắm ông quát lớn:

-Mau tìm nó về đi!_Rồi ông ta cúp máy. Nhìn vào màn hình máy tính theo dõi Nhược Bằng, ông Long thần thờ.

Rồi như chợt hiểu ra điều gì đó, ông lao xuống toà nhà và rồi giục tay tài xế lái xe về hướng toà nhà Hữu Lạc Dương. Chiếc xe lao vun vút trên đường và cuối cùng dừng lại trước toà nhà Hữu Lạc Dương. Xung quanh cảnh sát đứng khắp nơi rồi họ khiêng ra hai thi thể, hai tay soát chứng minh nhân dân trông thật đáng sợ. Ông Long thì hiểu ngay việc đó là do ai làm. Ông định xông vào nhưng cảnh sát không cho nên ông đành đứng ngoài. Mấy tên cảnh sát gà mờ này dĩ nhiên không biết rằng trong kia đang tồn tại một quả mìn và có rất nhiều người vô tội sắp bị nổ tan xác. Bỗng! Chuông điện thoại của ông ta reo lên. Đầu máy bên kia là giọng nói của một kẻ bí mật.

-Bây giờ là 2 giờ chiều rồi nhỉ? Chỉ cần đồng hồ điểm 6.30 thì tất cả sẽ nổ tung...

-Ông muốn tôi làm gì? Tôi sẽ đáp ứng!

-Muộn rồi anh bạn. Một sự bất tin, vạn sự bất tín. Lỡ hẹn một lần thì ắt sẽ có lần thứ hai. Ha ha ha ha...

-Tôi sẽ đền bù gấp năm lần...ông hãy đảm bảo cho con tôi...

-Gấp năm lần kia à? Vậy thì hơi cho tôi quá nhỉ?

-Đừng đùa với tôi nữa. Nếu con trai tôi bị mất một sợi tóc thì tôi sẽ tính sổ với ông.

-Ông đang dọa tôi? Ha ha ha đừng lo, 6 giờ con trai ông sẽ an toàn trở về. Nhưng phải giao tiền gấp năm lần như ông đã nói.

-OK!

-Được!_Ông Long quả quyết.

-Rút năm tỉ từ ngân hàng. Chuẩn bị giao dịch.

26. Chương 37 : Sống Hoặc Chết

Trở lại với chuyến dò mìn của bà Ana. Hân gõ nhẹ vào bức vách tường. Không có gì cả. Rồi bỗng bà Ana bỗng khựng lại trước một bức tường thép gỉ.

-Đây rồi._Bà Ana lấy khẩu súng tialare rồi khoanh tròn trên vách tường thép. Mảng thép gỉ lập tức bị đổ xuống.

Đằng sau bức tường đó tối om và có mùi ẩm mốc còn hơn cả tầng hầm mà mọi người đang đứng.

...* * *

6.00

Ông Long cầm theo chiếc vali ngồi ở bể bơi – biệt thự của người giấu mặt. Ông vừa rót ruýt vừa lo lắng. Đúng 6.00 có người đến trao đổi thật. Nhưng ông thật sự bất ngờ vì kẻ trao đổi không phải là kẻ giấu mặt mà là thuộc hạ của ông ta. Tổ Trình!

-Cô tài thật...Tôi không biết kẻ nào đã tiết lộ chuyện tôi ăn bớt hàng. Hoá ra là cô...Tôi đã nuôi ong tay áo. Ha ha ha ha..._Ông Long cười như để xóa đi sự đau đớn vì có người phản lại mình.

-Chuyện đó để nói sau...tiền đâu?

-Các người cho tôi là thằng ngu ư? Con tôi còn chưa thấy mặt, các người định lấy cả hàng rồi giết cả người đúng không?

-Chỉ cần ông giao hàng, tôi đảm bảo sẽ đưa cậu ta về an toàn.

-Các người không đời nào làm vậy. Ta xác định tới đây là để giết hần ta và trả thù cho con. Hãy nói với lão ta rằng nếu là quân tử thì hãy ra đây quyết đấu một trận.

-Ông thật sự rất thông minh nhưng đáng tiếc, trí khôn của ông bây giờ chỉ là “zero” mà thôi.

Lập tức hai hàng đàn em chĩa súng vào nhau.

-Được thôi! Thử quyết chiến một trận xem người của ta hay người của người dũng mãnh hơn.

Tiếng súng nổ liên hồi. Ai cũng tìm một chỗ an toàn để núp, và cứ chốc chốc lại giơ súng ra bắn. Người của ông Long ít hơn nên thua hoàn toàn. Lúc này súng của ông Long đã hết đạn. Hết đạn bây giờ đồng nghĩa với việc sẽ chết. Thằng Xoăn đã ở đằng sau ông Long từ lúc nào. Ông Long thấy vui vì tới phút cuối vẫn còn có một người trụ lại bên mình.

-Ông đi tìm cậu chủ đi. Hãy để tôi ở lại.

-Mày nói gì vậy. Ta xác định tới đây là...

-Xin ông hãy đi ngay. Đừng hi sinh ở nơi này, cậu chủ là người thừa kế nếu cả hai cùng lâm vào nguy hiểm thì quả là hoạ diệt vong cho tổ chức.

Ông Long nhìn thằng Xoăn một hồi lâu. Trong mắt tên thuộc hạ dấy lên một niềm hi vọng làm ông Long không thể không nghe theo.

-Đúng! Không thể vì một phút nông nổi mà làm cả hai cùng chết được. Phải cứu lấy con trai và trả mối thù này.

-Cảm ơn!

Ông Long ôm thuộc hạ trung thành lần cuối rồi chạy đi. Nhìn ông Long chạy xa rồi thằng Xoăn mới bước ra chỗ Tổ Trinh!

Hắn bỏ súng rơi xuống mặt đất.

-Mày phản bội bang chủ rồi cũng có lúc phải trả giá...

Như sợ phải nghe những lời trắng trối tiếp theo của thằng Xoăn. Trinh bắn liên hồi vào trán kẻ đang nguyên rửa mình.

... * * *

Đường hầm tối trải dài 2 km. Đã qua 6.00. Quả bom sắp nổ. Không tìm thấy ánh sáng ở bên ngoài, Hân cảm giác như mình sẽ chết ở nơi này. Cô khụy ngã, mệt tới nỗi không thể đi tiếp được. Nhưng có một bàn tay đã nắm lấy ta cô và kéo cô lên. Lần nào cũng vậy. Luôn là Đường Minh. Còn nhớ, khi biểu diễn cô đã và Đường Minh cũng kéo cô lên như bây giờ. Đường Minh im lặng. Tất cả chỉ bước đi để tìm lối thoát.

... * * *

6.25

Lạc Văn không hiểu rốt cuộc tại sao cậu đã làm quả bom nổ chậm lại nhưng nó vẫn từng phút một trôi đi.

Không phải là do trình độ mã hoá và khoá quả bom của cậu, mà do có kẻ đang cố làm cho nó nổ nhanh hơn dự kiến.

... * * *

-Đây rồi!_Bà Ana đang định rút súng ra để bắn cánh cửa.

Hân có thể chắc chắn sau cánh cửa kia là sự sống. Nhưng điều làm tất cả ngạc nhiên lại không phải là cánh cửa.

Từ bóng tối nhìn ra có thể thấy một bóng người quen thuộc đang dựa lưng vào tường cạnh cánh cửa.

-Tôi đợi các người lâu lắm rồi!_Nhược Bằng tiến tới phía Quyên Quyên và ra đòn.

Bà Ana thấy vậy cũng lao theo tiếp ứng.

-Mau rút súng ra!

Thấy bà Ana nói, Hân hiểu ý bà muốn làm gì.

Cô đã chuẩn bị tư thế đỡ lấy khẩu súng nhưng khi bà Ana ném khẩu súng thì lập tức bị Nhược Bằng đá vào bóng tối.

Hai người giao đấu với Nhược Bằng có vẻ mệt nhưng cậu ta chẳng mệt chút nào. Nhược Bằng hất văng bà Ana xuống sàn. Quyên Quyên cũng bị nốc ao ngay lập tức. Đường Minh xông vào yểm trợ, lần này là hai đối thủ ngang tầm gặp nhau. Họ đã từng là bạn. Hân không tìm thấy khẩu súng đâu cả, chỉ còn nước đập cửa thôi. Cô ra sức lấy thân mình xông vào cánh cửa nhưng vô dụng. Bà Ana và Quyên Quyên giúp sức, cánh cửa hơi lung lay.

... * * *

[-Kì phùng địch thủ! Ngươi chắc chắn không thắng nổi ta đâu. Thời gian chỉ còn 10 giây].

Lạc Văn cố gắng đánh thật nhanh những dòng mã mở. Chữ số cứ lẫn vào nhau trên màn hình. Tại sao ma trận không hiện ra, chỉ cần có ma trận, tất cả sẽ dừng lại.

9...8...7...6...5...4...3...2...1

-Ma trận!

Lạc Văn mỉm cười nhìn lên màn hình. Ma trận đang hiện lên màn hình. Bom sẽ nổ chậm lại 10 phút.

[-Ôi! Cái tên này...mi cũng giỏi thật đấy!]

... * * *

-Có chuyện gì xảy ra thế này?_Quyên Quyên thốt lên.

-Bây giờ là mấy giờ rồi?

Hân gắng sức đẩy cánh cửa ra.

-Không tin được! Chúng ta thoát rồi...Thời gian bom nổ đã qua rồi bây giờ là 6.30.

Tất cả như lặng đi vì sung sướng.

Đường Minh đã bị hạ đo ván. Chỉ còn lại hai người, cánh cửa vẫn đóng im lìm.

-Đến lúc này! Chúng ta phải hợp sức lại.

Nhược Bằng vẫn nhìn với vẻ lạnh lùng. Cậu ta ra đòn rất chuẩn xác. Bà Ana đã né được nhưng không đánh nổi cậu ta một cú. Quyên Quyên nhảy lên định tấn công thì bất ngờ bị cậu ta túm lấy và quăng xuống đất một cách thô bạo. Chỉ còn Hân. Hân dấn giày lên tường và chạy trên đó. Hai người một dưới, một trên đánh nhau bằng tay không. Cậu ta di chuyển rất nhanh. Móng tay sắc nhọn của cậu ta cào vào má Hân toé máu. Cuối cùng hắn tóm được cổ Hân và định bóp cho tới chết thì bỗng có một tiếng kêu lớn vang lên. Nhược Bằng nằm gục xuống đất.

Phải 3 giây sau Hân mới nhận ra Đường Minh đã dùng súng để bắn vào đầu Nhược Bằng.

Không hiểu sao Hân lại chạy tới ôm Đường Minh và thở rất mạnh. Chỉ một chút nữa, nếu không có Đường Minh có lẽ Hân đã chết.

... * * *

-Chỉ còn 2 phút nữa thôi..._Chàng trai giơ lên một lá bài...

-Là sống hay chết đây...?

... * * *

Hai người cứ ôm nhau như vậy cho tới khi có luồng ánh sáng từ bên ngoài rọi vào. Hân nhìn thấy những bóng người đàn ông quen thuộc. Những người cảnh sát lơ mơ hiện ra. Hân ngắt đi trên tay Đường Minh. Hoá ra ông Long đã bắt chấp xông vào nên cảnh sát buộc phải phá cửa.

-Ngoài kia đã cho di tán các khu dân cư.

Quả bom thực sự đang nằm ở đâu? Cảnh sát vẫn chưa điều tra được. Hân mắt nhắm mắt mở sau cơn ngất ban này. Cô đang ở trên lưng Đường Minh, mọi thứ hỗn loạn. Có rất nhiều người chạy ra từ toà nhà.

Khi Đường Minh vừa kịp leo lên xe cứu hộ thì cả toà nhà to lớn nổ tung. Khói đen toả mù mịt khắp trời. Tất cả đã tan hoang và Hân biết mình không thể làm được gì. Hiện tại Hân chỉ muốn biết kẻ cầm đầu là ai? Công lí sẽ thắng tất cả. Hân tin như vậy.

27. Chương 38 : Lại Thêm Một Điệp Viên

Hân thấy cả toà nhà Hữu Lạc Dương nổ tung. Những lá bài bay tứ tung và rơi xuống mặt đất.

- Không! Không!!!!!!

Hân mê man nói sảng. Cô choàng tỉnh giấc. Một bàn tay ấm đang nắm lấy tay cô.

-Đừng sợ! Tất cả đã qua rồi.

Bà Ana nhìn Hân triu mến. Bà khẽ vuốt tóc Hân.

-Tất cả mọi người...sao rồi ạ...?

Hân đã trấn tĩnh. Cô liếc nhìn xung quanh. Chỉ có bà Ana và cô thôi.

-Tất cả đang ở bên ngoài. “Vô lễ” đang chờ con tỉnh lại.

-Mẹ!_Hân ôm chặt bà Ana vào lòng.

-Con rất sợ mất người thân. Con sợ không thể gặp lại mọi người.

Bà Ana khẽ vỗ vai Hân.

-Con sẽ không mất ai cả! ta hứa!

-Hân thế nào rồi ạ?_Tiếng Đường Minh từ ngoài cửa vọng vào. Cậu ta đang đứng ở ngoài cửa và ngang nhiên đi vào.

-Đồ vô lễ! Không có phép tắc gì cả. Ta đã nói là phải gõ cửa trước khi vào cơ mà.

-Cháu lo cho Hân, vì vậy cháu sẽ vô lễ nốt lần này.Thành thực xin lỗi bà.

-Gọi ta là cô!

-Vâng thưa cô.

Hân bật cười trước cuộc nói chuyện của hai người. Hân thấy Đường Minh khẽ ho khụ khụ. Bà Ana đi ra khỏi phòng, không quên nói một câu:

-Vô lễ! Đi ra nhớ đóng cửa!

Đường Minh nhú mào:

-Vâng! Cháu sẽ khoá lại cho chắc.

Hân cười. Thấy Hân cười, Đường Minh nhăn mặt.

-Cậu đã hôn mê hai ngày rồi đó.

-Hai ngày ư?

-Đúng!!!!

Hân không tin được là mình lại có thể bất tỉnh lâu như thế. Nhìn thấy Đường Minh là Hân lại nghĩ tới vụ hai hôm trước. Má Hân bỗng đỏ bừng.

-Đã có tin của Lạc Văn! Cậu ta thực ra là...

-Sao!...Lạc Văn là gì...?

-Cậu ta...là sát thủ hoa hồng.

Hân há hốc miệng. Cô không tin vào điều này...không thể được. Lạc Văn không thể là...

-Minh...Sao cậu biết?

- Mẹ cậu đã nói vậy! Cậu ta giờ đang phản lại ông trùm và sống ở một nơi bí ẩn.

- Cậu ta...đã từng là...bạn...

- Cái gì cũng có thay đổi mà.

... * * *

Quyên nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Cô bỗng nhớ lại việc hai hôm trước. Nhược Bằng thực sự đã bị điều khiển. Tại sao lại như vậy? Giá như cậu ấy đừng ngốc nghếch.

-Á! Đau quá!

Quyên nhớ lại ngày đầu gặp cậu ta. Khi đó Nhược bằng còn là một cậu nhóc 8 tuổi đang nhảy hip hop trên đường cùng bọn trẻ đường phố. Cậu ta nhảy rất đẹp. Chân tay cậu ta dẻo. Cậu ta xoay ba vòng liền. Bọn trẻ vỗ tay deo hò, khi kết thúc màn nhảy, cậu ta lau mồ hôi trên trán. Quyên cảm thấy cậu ta rất kì diệu. Cậu ta làm được nhiều thứ mà cô không làm được. Quyên cứ chăm chú vào cậu nhóc cho đến khi bị một viên đá ném trúng đầu.

-Á! Đau quá!

-Ê! Con nhỏ kia! Sao cứ nhìn tao thế hả?

Nhược Bằng hất hàm cười đều.

-Bộ tưởng chỉ mình cậu nhảy đẹp sao? Đồ kiêu căng.

-Vậy nhảy thử coi!

Quyên cầm đầu xuống đất. Chân không sao nhấc lên trời được.

-Ngốc! không biết nhảy lại còn cãi! Đứng lên!

Quyên nghe theo Nhược Bằng đứng lên phủi tay.

-Mày muốn học nhảy?

Quyên gật đầu.

-Thế thì đứng yên, nhắm mắt lại!

Quyên nghe theo lệnh răm rắp. Nhược Bằng cười nhếch mép rồi ngay lập tức cậu ta cắn vào môi Quyên.

-Tao cắn ày khỏi cãi!_Nhược Bằng chạy ù đi, không quên nở một nụ cười.

-Nếu muốn trả thù, mai gặp ở đây...

Quyên cười...Cô thiếp đi lúc nào không hay, cô mơ thấy Nhược Bằng đang mỉm cười và giang tay đón cô. Nhưng cô chạy mãi mà vẫn không tới được với Nhược Bằng. Liệu có phải cô đi lạc hướng không hay là cô đang ảo tưởng về một tình yêu vốn đã xa vời.

... * * *

Được nghỉ nên Hân giữ thói ngủ nướng, cả Quyên cũng vậy. Bà Ana chuẩn bị bữa sáng, bà mở cửa phòng và nói:

-Các con dậy đi, lại có nhiệm vụ mới rồi đây!

Nghe bà Ana nói vậy, cả Quyên và Hân đều bật dậy.

-Mẹ! Thật là...nếu không làm được thì có thể gọi pizza mà!

Hân nhìn đĩa bánh ngàn ngăm. Ăn vào vừa có vị mặn lại có vị đắng.

-Cô Ana à! hay để cháu nấu lại bữa sáng.

Quyên mở tủ lạnh lấy trứng ra.

-Không cần đâu, để tôi nấu lại._Một giọng con trai từ ngoài cửa vang vào. Bà Ana kéo cậu ta vào trước bốn con mắt ngạc nhiên của Hân và Quyên Quyên.

-Cậu ta là thành viên mới của tổ chức W. Tên cậu ấy là Rik. Hân chắc con cũng biết cậu ấy rồi đấy.

Rik mỉm cười chào mọi người. Giờ Hân mới thấy rõ khuôn mặt của Rik. Cậu ta không giống chú hề một chút nào. Rất đẹp trai và đầy chất nam tính với mái tóc chống nhọn lên. Đôi mắt cậu ta lạnh và sắc ẩn chứa sự bí ẩn nào đó.

-Chào em! Chúng ta lại có dịp gặp nhau rồi._Rik vỗ vai Hân giống như bạn hữu lâu ngày không gặp. Chỉ có Quyên là ngơ ngác và đang tự hỏi xem cậu ta là người như thế nào.

Rik thực sự nấu ăn rất tài. Chỉ có 15 phút trôi qua mà cậu ta đã nấu được một bữa sáng thịnh soạn. Khi tất cả đã ngồi vào bàn, bà Ana tuyên bố:

-Chúng ta đã nhận được nhiệm vụ mới. Lần này chúng ta phải bảo vệ một viên kim cương đáng giá 1 tỉ USD. Đây là tài liệu về nhà tài phiệt Hứa Hoàn của công ti Lợi Thăng.

Vừa nói bà Ana vừa đưa ổi người một cặp tài liệu.

-Có lẽ đêm nay sẽ hành động. Chúng ta không được giữ viên kim cương đó mà chỉ được quan sát thôi. Hãy bảo vệ nó._Bà Ana đưa hai bàn tay đan vào nhau ra điều suy nghĩ.

-Đây là một buổi dạ tiệc._Hân thốt lên ngạc nhiên.

-Đúng vậy!_Bà Ana gật đầu.

-Đây là buổi dạ tiệc dành riêng cho giới thượng lưu, chỉ có những người quyền quý giàu sang mới được phép tham dự.

-Vậy làm sao chúng ta vào được?

Quyên giơ tờ giấy lên nhìn mặt.

-Chúng ta sẽ giả làm giới thượng lưu!_Rik đặt tờ giấy xuống bàn mỉm cười.

-Ông Hứa Hoàn đã nhận được một bức thư nặc danh viết rằng “ vào tối nay sẽ có một kẻ lấy đi viên kim cương”. Tối nay là sinh nhật vợ bé của ông ta, đây là món quà ông ta muốn tặng cho cô vợ bé.

... * * *

-Cứ như vậy đi! Tối nay sẽ tiến hành mọi việc theo kế hoạch.

28. Chương 39 : Buổi Tiệc Và Kim Cương

8 h! Tối...

Hân bước ra trong bộ váy màu đen lấp lánh ánh bạc mà Rik chuẩn bị cho cô. Cô ngượng và đỏ mặt vì bộ váy có vẻ hở hang.

- Đẹp lắm! Rất gợi cảm.

Rik mỉm cười (đểu) nhìn Hân. Ánh mắt cậu ta thật hút hồn nhưng đối với Hân lại chẳng có ý nghĩa chút nào.

- Em...bộ này hơi!

Chưa đợi Hân nói hết câu, Rik đã đặt ngón trỏ lên miệng ra hiệu im lặng . Cậu ta đi ra sau Hân và nhẹ nhàng cầm chiếc dây áo vốn bị tuột thắt lại.

- Đừng nghĩ gì cả! Em đâu phải là một người không có sắc đẹp. Anh thích nhìn em như thế này.

Hân cảm thấy đỏ mặt, cô vờ như không nghe thấy gì và bước ra ngoài.

- Xin anh...đừng trêu chọc tôi nữa...!

Rik nhìn Hân bước ra ngoài, cậu ta lại mỉm cười:

- Rồi một ngày nào đó em sẽ phải quỳ xuống chân anh mà khóc vì yêu anh mà thôi. Cứ chờ xem nhóc!

- Đừng có đùa quá đáng như vậy, hãy lo việc của mình trước đi!

Rik nhìn bà Ana đi ra từ trong phòng.

- Tất nhiên rồi! Chuyện ai người ấy lo...không nên xía vào chuyện của người khác.

Rik lạnh lùng bước ra khỏi phòng.

..* * *

Quyên ngẩn nhìn mình trước gương. Trông cô thật đẹp với bộ váy màu đỏ ánh kim tuyến. Cô mở nắp hộp và lấy ra một chiếc vòng cổ hình trái tim, vật mà bà Ana đã nhờ cô đưa cho Hân nếu bà ấy chết ở toà nhà Hữu Lạc Dương. Cô kéo váy tới quá gối, một khẩu súng đen bóng đang được lấp dưới chân cô, kèm theo là dao và phi tiêu. Đôi giày cao gót của cô có một mũi nhọn. Chỉ cần gõ liền ba cái sẽ tự động bắn ra giấy để cô có thể đi được trên tường. Ai cũng chuẩn bị như vậy. Cô đang xem lại và kiểm tra nó xem có thiếu thứ gì không thì Hân bước vào.

- Cậu thật tuyệt! Quyên ak'!

- Trông cậu cũng vậy.

Cả hai đều nhìn nhau cứ như thể lần đầu tiên mới gặp. Rồi Quyên đưa cho Hân chiếc vòng cổ hình trái tim.

- Thứ này là của cô Ana nhờ mình trao cho cậu.

Hân nhìn Quyên rồi lại nhìn chiếc vòng cổ.

- Để mình đeo cho cậu nhé!

Hân đang im lặng bỗng mỉm cười. Chiếc vòng lấp lánh đeo vào cô Hân như thêm phần lộng lẫy. Hân trông chẳng khác nào một tiểu thư con nhà giàu.

...* * *

Tại bữa tiệc...

Bà Ana lấy một ly rượu từ người bồi bàn và ngồi cạnh Hân. Không khí của buổi tiệc thật náo nhiệt. Nhìn đâu cũng nhìn lấp lánh sự xa hoa của giới thượng lưu. Một bản nhạc nhẹ cất lên nghe rất vui tai. Nhân vật chính của buổi tiệc là một cô gái đẹp, trạc tuổi 25 đứng kế bên một người chồng 60 tuổi. Người đàn ông trông già nhưng có vẻ phúc hậu. Họ cười và đi chúc rượu khách. Hầu như mọi việc trở nên suôn sẻ và không có biến động nào đáng ngờ. Viên kim cương lấp lánh nằm trong chiếc hộp thủy tinh trong suốt vẫn ở đó. Kính này làm bằng loại thủy tinh không vỡ nên có lẽ kẻ trộm sẽ khó mà lấy được. Ông Hứa Hoàn sau khi gặp gỡ khách thì tiếp đội điệp viên.

- Ồ! Xin chào, rất vui vì quý bà đã tới.

Ông Hứa Hoàn bắt tay tỏ vẻ thân thiện. Ông ta muốn mời bà Ana tới là vì viên kim cương. Nhưng có vẻ ông ta chưa biết Hân, Quyên và Rik là người của bà Ana.

- Xin lỗi vì đã không giới thiệu với ông: Đây là Ngọc Hân con gái tôi, còn cô bé dễ thương này là Quyên Quyên - bà Ana đảo mắt về phía Rik - Còn cậu ta là con rể của tôi!

Hân suýt phụt cả nước hoa quả ra ngoài. Mẹ cô nói gì vậy. Cô nhìn Rik như muốn biết rằng có phải anh ta đã thông đồng với mẹ cô không. Khi mắt cô chạm ánh mắt của Rik, cậu ta đang thần nhiên cho ly rượu lên môi. Cô bỗng thấy thấp thoáng khuôn mặt của Đường Minh trong đám đông. Tim Hân đập nhanh hơn thường ngày. Cô hồi hộp và rụt rè. Cô ngượng vì bộ váy này...Đường Minh sẽ thấy cô...nghĩ tới đây Hân mỉm cười hạnh phúc.

- Ồ! Xin chào! Mãi tôi mới tìm thấy chủ nhân của bữa tiệc này!

Ông Long từ đằng sau cười ha hả. Tất cả đều đổ dồn sự chú ý vào ông bởi đi bên cạnh ông ta có hai anh chàng đẹp trai.

- Hay quá! Ông Long cũng tới, lại còn đi cùng hai chàng trẻ tuổi nữa.

Hân thoáng mừng vì thấy Đường Minh đi tới buổi tiệc này, trông cậu ấy có vẻ hơi buồn. Đường Minh nhìn Hân một hồi rồi bỗng tiến lại gần. Đúng như Hân nghĩ. Cậu ta đã ngạc nhiên.

- Bộ này cậu mặc chẳng hợp chút nào!

Hân ngỡ ngàng, thế mà cô đã hi vọng cậu ta sẽ thích. Cô tự trách mình sao lại mơ tưởng ngu ngốc như thế. Cô gạt nó ra khỏi đầu bằng cách quan sát viên kim cương.

- Chào cô! Chúng ta lại gặp nhau.

- Rất vui khi được gặp ông.

Bà Ana mỉm cười khi nói với ông Long.

- Hoá ra mọi người đã quen biết nhau cả rồi. Vậy thì tôi xin đi thôi.

Ông Hứa Hoàn dẫn cô vợ trẻ bước tới các bàn khách chào hỏi.

Quyên vừa đi thăm dò một vòng xem có kẻ nào đáng nghi không. Cô đang trở về bàn của mình, nhưng vô ý va phải người phục vụ. Cô bị trật chân. Chân cô có lẽ bị trật khớp nên không thể đi được, cô cố nắn bóp cho nó đỡ đau thì bỗng có một người bước tới trước mặt cô.

- Để tôi giúp em!

Một thanh niên trạc tuổi 25, tóc vàng. Cúi xuống và tháo giày Quyên ra.

- Ồ!...Làm phiền anh.

Chàng trai cười nửa miệng. Anh ta nắm chân cô thật lâu rồi bẻ một nhát.

- Khặc!

- Á

Quyên thấy đau nhói ở cổ chân nhưng chỉ một lúc sau chân cô đã không còn đau nữa và có thể cử động.

- Cảm ơn anh!

Chàng trai đứng lên và cười.

- Để trả ơn tôi, cô sẽ nhảy với tôi một bản chứ?

Giờ Quyên mới nhìn rõ anh ta. Anh ta có mắt một mí nhưng lông mày rậm. Mũi hơi khằm xuống giống con diều hâu và đôi môi mỏng quần hút. Quyên chưa kịp đồng ý thì anh ta đã nắm lấy tay Quyên và hôn lên tay.

- Có thể nhảy cùng tôi chứ, quý cô!

Anh ta nhìn Quyên cười ranh mãnh. Thực lòng Quyên rất muốn từ chối, bởi anh ta có vẻ không lịch sự lắm. Nhưng anh ta đã chủ động thể khiêu vũ và dang tay ra đón cô. Cô tự nhủ sẽ chỉ nhảy với anh ta một lát thôi.

... * * *

...Nhược Bằng nhìn về phía sàn khiêu vũ, từng đôi đang nhảy cùng nhau. Họ nhìn nhau như thấy hiểu tất cả. Bỗng dưng trong đầu Bằng hiện ra vài hình ảnh với một cô gái. Cô ta là ai? Nhược Bằng không tài nào nhớ ra được.

...Hân đang khiêu vũ với Rik. Ánh mắt anh ta thật hấp hồn. Hân đã tự nhủ sẽ không nhìn anh ta nữa. Chỉ tại mẹ cô giới thiệu lung tung. Còn Đường Minh thì đang khiêu vũ với cô vợ bé Mĩ Lệ của ông Hứa. Khi nghe bà Ana nói Rik là con rể tương lai, Minh im lặng. Không có vẻ gì là ghen cả. Hân thấy hơi thất vọng. Nhiều lúc khi nhảy, Hân liếc sang Đường Minh. Cậu ta thì cứ nhìn như mất hồn vì cô vợ bé của ông Hứa. Hân bỗng nhiên tức giận vô cớ. Mặt cô lúc này chẳng khác nào cà muối thiu.

- Được khiêu vũ cùng một anh chàng đẹp trai mà sao mặt em buồn thiu vậy?

- Ô...umm'...không có gì...em đang suy nghĩ về kẻ viết thư nặc danh thôi.

- Em có vẻ thích nhìn về phía bên trái thật đấy. Bên đó có gì vậy?

Rik nhìn sang bên trái. Thẳng với tầm mắt của cậu là Đường Minh và Mĩ Lệ.

Sắp đến lúc đổi cặp đôi nhảy. Hân không ngờ người đổi cặp với cô lại chính là Đường Minh. Cô bối rối cúi mặt xuống. Còn Đường Minh thì lạnh lùng nhìn đi chỗ khác. Chân cậu ta không quên dẫm sai vài nhịp để tặng cho Hân một cú đau điếng. Hân biết rõ cậu ta từng nhảy hoàn hảo với mình ở đêm liên hoan, cậu ta đang trả thù mình ư? Hân nhìn đôi mắt lạnh lùng và cố ý đáp trả lại một cú. Đường Minh lúc này đã hơi tức giận nhìn Hân, còn cô thì cười rất tươi. Bỗng dưng, điện tắt phụt, nhạc cũng im re. Cả hội trường xôn xao. Và Hân bị bắt ngờ bởi một nụ hôn nồng cháy. Nó kéo dài 10 giây. Trong màn đêm tối, Đường Minh khẽ thì thầm vào tai Hân.

- Cậu không biết là mình ghen như thế nào đâu? Quỷ Simaoha ngốc!

- Mình cũng rất tức giận khi cậu nhảy với người khác.

Hân cố tìm kiếm ánh mắt Đường Minh trong bóng tối. Cô bạo dạn hôn lên má cậu ta. Tìm cô và Đường Minh đập thành thịch. (Nếu ai nhìn được ở trong bóng tối thì sẽ thấy vẻ mặt ngây thơ của Đường Minh lúc này).

Bỗng nhiên điện vụt sáng. Hân rời khỏi đôi tay của Đường Minh. Trông cô ngại ngùng và nhút nhát như một chú thỏ non. Đường Minh đỏ mặt không kém. Hai người không sao nhìn nhau được.

- Trời ơi!!!!!!!

Một tiếng kêu thất thanh, phát ra từ chỗ để viên kim cương. Hân thật bất cẩn, sao cô lại không để ý cơ chứ...

...Quyên đẩy anh chàng lạ mặt ra và chạy về phía viên kim cương.

Lúc này bà Ana, ông Long, Hân, Đường Minh, Nhược Bằng, cùng ông Hứa đang đứng đó...Viên kim cương đã biến mất.

- Tất cả mọi người xin hãy yên lặng – Bà Ana giơ hai tay lên ra hiệu.

- Một trong số những vị ngồi ở đây có thể là thù phạm nên không ai được ra khỏi hội trường.

Tất cả mọi người ồ lên. Họ lo lắng nhìn nhau và tự hỏi ai là kẻ đã ăn cắp viên kim cương. Còn ông Hứa thì nhìn chỗ để viên kim cương mà lòng đầy xót xa.

- Nhất định phải tìm được viên kim cương đó! Khụ...khụ...

Ông Hứa ho sặc sụa và người quản lý của ông ta vội vai giúp ngăn cơn ho.

- Thừa chủ tịch! Đã đóng hết các cửa ra vào. Sự cố mất điện lúc này là do đường dây bị chập thôi.

Người quản lí cung kính thông báo.

- Vậy là anh chưa thể tặng em rồi...!

Ông Hứa quay sang cô vợ bé.

- Không sao! Chúng ta sẽ tìm ra thủ phạm thôi. Anh đừng lo.

... * * *

- Ở đây không có dấu vết nào về việc đập kính bảo vệ viên kim cương cả! – Hân nói.

- Chẳng lẽ viên kim cương không cánh mà bay! – Rik nhăn mặt.

- Dây điện bị hở! – Quyên nói.

...Nhược Bằng, mau truy tìm viên kim cương!

Ông Long ra lệnh. Ngay lập tức Nhược Bằng đã định vị được viên kim cương.

...

- Rất tiếc khi phải nói với bà rằng, trong người bà có viên kim cương... ông Long cười đắc ý.

Bà Ana cũng mỉm cười thật tươi. Bà nhìn thấy trong mắt ông Long sự nghi ngờ cao độ. Ai cũng há hốc miệng không tin. Nhưng khi ông Long vừa móc tay vào túi áo của bà Ana thì đúng là có một viên kim cương thật. Chính bà Ana cũng không tin nổi tại sao nó lại nằm trong túi áo bà.

- Hân, Quyên, Rik! Các con nhất định phải tìm ra kẻ trộm để rửa oan cho ta.

Bà Ana cố giữ vẻ bình tĩnh nói với mọi người. Hân biết mẹ cô không làm việc đó. Cô phải tìm ra kẻ trộm, nhưng cả trăm người như thế này thì ai sẽ là thủ phạm đây?

- Các người làm ăn kiểu gì vậy? Đến đây để bào vệ hay là cướp hử?

Bỗng một giọng nói khinh bỉ từ đám đông luồn vào. Là một chàng trai với mái tóc chải lệch màu vàng nhạt và chiếc mũi khoằm. Trông anh ta có vẻ đáng sợ và bí ẩn lạ kì.

- Sao mà còn ở đây vậy?

Ông Hứa nhìn thnằng con quý tử rồi lại ho sặc sụa.

- Mình nghe nói con trai ông ta rất mâu thuẫn với gia đình, có lẽ anh ta chính là con trai ông Hứa – Hân ghé tay Quyên thì thầm.

- Mình đã gặp anh ta ở buổi tiệc. Anh ta đã nhảy với mình!

Quyên mở to mắt nhìn người đó chằm chằm.

- A! Thì ra quý cô cũng là một trong số những thành viên của tổ chức này. Thật là thất lễ quá.

Cái kiểu ăn nói mất lịch sự này làm Hân thấy ghét. Có lẽ tên công tử nhà giàu nào cũng mắc bệnh như thế.

- Tôi có thể khẳng định, kẻ lấy viên kim cương không phải là bà Ana đây!

Rik đưa bàn tay về phía bà Ana giải thích.

- Mọi người có thể thấy! Kính không bị vỡ! Chứng tỏ người lấy phải biết mật mã mở kính bảo vệ. Vậy thì trong số các vị ở đây, có ai biết mật khẩu không?

Cả hội trường im lặng. Không có tiếng phản đối nào cả. Hân cũng nín thở chờ cách phá án của Rik.

- Phải là người thân của ông Hứa mới có thể biết được mật khẩu. Vậy vợ ông, con trai ông có biết không?

Ông Hứa ngồi ghế võ ngực cho đỡ đau.

- Không có ai ngoài tôi biết cả!

- Vậy ông có nhớ, có khi nào ông buột miệng nói ra hay viết nhật kí không?

- Tôi không bao giờ nói với ai điều này.
- Ông chắc chứ?
- Tôi cam đoan.
- Khó lí giải thật! Mật mã chỉ ông biết...vậy mà...
- Anh đang ám chỉ tôi ư?
- No...no...no...tôi không có ý đó. Thôi được, tài tiên tri của tôi sẽ giúp tìm ra hung thủ mau thôi.
- Rik lấy quần xúc xắc trong túi áo ra và đặt nó vào một ly rượu.
- Rik! Đây không phải là trò đùa đâu! Vì thế đừng mang bói toán ra đây.
- Suyt. Chẳng phải lần trước đã báo trước về nguy hiểm em gặp đó sao. Hãy tin tôi, lần này thôi.

Một tay anh ta bịt miệng ly, một tay cầm đáy ly. Chiếc xúc xắc cứ lặn lôm lổm trong lòng chiếc ly trong suốt. Mọi người như nín thở chờ xem kết quả. Lắc xong, Rik đổ xúc xắc xuống mặt bàn. Một con 5, một con 6 và một con 2.

- Điều này có ý nghĩa là gì?

Ông Long gặng hỏi.

- Ba quân xúc xắc này đại diện cho số tuổi của kẻ trộm.

Ghép và đảo vị trí của chúng, ta được các con số như: 65, 56, 62, 52, 25, 26. Trong số các vị trí ở đây, người đáng ghi ngờ chỉ có thể là người thân của ông Hứa. Bởi vì người vợ bé Mĩ Lệ cùng có số tuổi nằm trong danh sách này.

- Khụ...khụ...khụ cô ấy không phải là kẻ trộm.

Ông Hứa phản bác và ho sặc sụa.

- Còn một người nữa cũng có trong danh sách này, chính là con của ông Hứa Diệp Linh.
- Này! Vu khống là đi tù một gông nghe chưa. Tôi dù có bất mãn thế nào cũng không thêm cái món tép diu như vậy đâu.

Hứa Diệp Linh nuốt rượu ừng ực và tỏ vẻ khó chịu.

- Chúng cứ sẽ nói lên tất cả! Chúng tôi sẽ điều tra ngay bây giờ. – Hân nói vẻ cương quyết.

... * * *

Đã có lời khai của hai nghi phạm. Khoảng thời gian bị mất trộm diễn ra tầm 10' . Giao giữa 20h với 20h10'. Trong 10' này, Hứa Diệp Linh đang khiêu vũ với mình, còn Mĩ Lệ đang khiêu vũ với Rik. Hai người này đều có chứng cứ ngoại phạm. Nếu xét theo thời gian và khoảng cách để lấy trộm viên kim cương thì đều không hợp lí.

Quyên đọc lời khai từ một cuốn sổ ghi chép.

- Họ có thể chỉ là chủ mưu thôi, còn có “đồng nghiệp” nữa.

Rik mỉm cười bốp bốp thái dương.

- Đồng nghiệp ư? Nhưng ở đây toàn giới thượng lưu, họ đâu có thể thuê một kẻ trộm vào đây ăn cắp – Hân nhăn mặt.
- Đầu tiên chúng ta sẽ tìm hiểu lí do vì sao mất điện – Rik tới bên cầu dao.
- Cầu dao ở đây đã bị ngắt, vẫn còn dấu vết nối lại. Cầu dao này, người giúp việc và khách không thể biết. Chỉ có kĩ sư xây nhà cho ông Hứa biết, nhưng ông ta đã chết cách đây 2 năm. Danh thiếp của mọi người ở đây chứng minh họ không phải là kẻ trộm trà trộn vào. Vậy thì một trong ba người Mĩ Lệ, ông Hứa và con trai ông ta rất có thể là thủ phạm – Hân đóng cầu dao lại suy nghĩ.

- Câu hỏi lớn là tại sao nó lại ở trong người cô Ana?

- Kể này chắc chắn là ở bên cạnh mẹ mình – Hân lo lắng nhìn bà Ana.

- Khi đèn sáng, ở cạnh ta có ông Hứa, ông Long và Mĩ Lệ! – Bà Ana nhìn một lượt xung quanh.

- Vậy thì kẻ tình nghi có thể gói gọn trong ba người này rồi.

Rik mỉm cười, khoanh tay về mãn nguyện.

- Này nhóc! Hãy sống với một cái đầu có não nghe không.

Cậu cho rằng ta là kẻ tình nghi, vậy chứng cứ đâu. Ông Long xoè đôi bàn tay to dày cộp ra trước mặt.

Hân nhìn Đường Minh lo lắng. Cô hi vọng kẻ đó không phải là ông Long, nhất định là như vậy.

- Trên viên kim cương không hề có dấu vân tay của cô Ana mà chỉ có vân tay của ông thôi. Chính ông là kẻ vừa ăn cắp vừa la làng. Tại sao ông loại biết viên kim cương ở đâu trong khi ngay cả chủ nhân của nó cũng không biết.

Rik liếc mắt về phía ông Hứa về tự đắc.

- Xem ra, mọi suy đoán của anh đều nhầm nhứ! - Đường Minh im lặng nãy giờ, lúc này mới lên tiếng phản bác. Đầu tiên anh cho rằng thủ phạm gói gọn trong ba người: Ông Hứa, con ông ta và Mĩ Lệ nhưng sau đó lại thêm cả ông Long đây vào, anh rốt cuộc đang đoán mò hay chơi trò chơi vậy?

Đường Minh giống như nước còn Rik giống như lửa. Hân có thể dự đoán sẽ có một cuộc chiến tàn khốc sắp xảy ra.

- Bốp! Bốp! Bốp!

- Hay! Hứa Diệp Linh vỗ tay thật to về mãn nguyện – đây chính là kẻ cười trước sự chiến đấu của hai người đối lập.

- Mọi người xin đừng vội trách tôi – Rik lên giọng tuyên bố.

- Tôi nhất định sẽ tìm ra chứng cứ để vạch mặt kẻ đứng sau, nhất định thế.

- Cậu có để ý từ nãy tới giờ tên Hứa Linh cứ nhìn chăm chăm vào Mĩ Lệ không?

- Ý cậu! Họ là một đôi...- Hân bỏ lửng câu hỏi.

- Một trong ba nghi phạm có Mĩ Lệ. hai người này hợp tác thì dễ dàng lấy kim cương mà. Có đúng không?

- Vậy cậu giải thích ra sao về việc cô ta không hề rời sàn nhảy đây? – Hân nhăn mặt phát xét.

- Cậu không nhớ là đã mất điện hay sao? – Quỳn mỉm cười.

- Vậy còn thời gian thì sao? Cả hai bọn họ đều không thể đến chỗ viên kim cương.

- Nhưng trong lúc mất điện thì mình không thể xác định được anh ta ở đâu! Một người bình thường nếu chạy nhanh lắm thì sẽ đủ thời gian để lấy viên kim cương – Quỳn trau mày.

- Cậu có để ý vết thương trên tay hắn ta không? Vết thương còn rất mới, liệu có phải trong lúc ăn cắp hắn bắt cần không?

- Hắn ta nổi tiếng là công tử ăn chơi, tới bây giờ hắn đã nợ 30 tỉ ở các quán bar rồi. Có lẽ hắn muốn lấy viên kim cương để lấy tiền trả nợ chẳng? – Hân nghĩ một hồi.

Hai người tới bên bậu kim cương. Bậu kim cương được trải thảm nhung màu đỏ nhưng có một chỗ sẫm màu hơn. Nhìn kĩ thì cả hai đều nhận ra đây là vết máu.

- Chỉ cần xét nghiệm ADN thì ta sẽ biết ngay ai là thủ phạm ! – Hân nhìn về phía tất cả mọi người.

-Đã có kết quả về ADN...nhóm máu ở hiện trường hoàn toàn trùng khớp với Hứa Linh! Bây giờ, chúng ta có thể kết luận rằng, Hứa Linh chính là kẻ trộm đã lấy viên kim cương. – Rik vênh mặt tuyên bố.

Cả hội trường đều xôn xao bàn tán. Mĩ Lệ lo lắng nhìn Hứa Linh. Ông Hứa tức đến nổi mặt tím lại. Còn Hứa Linh, kẻ trộm thì vẫn trơ tráo cãi:

- Sao các người bảo từ chỗ tôi tới viên kim cương không đủ thời gian hả? Các người làm ăn chán thật đấy.
- Tôi đã tìm hiểu rồi, nếu chạy nhanh thì sẽ đủ thời gian. Mà nếu anh không là thủ phạm thì tại sao vết máu của anh lại có ở hiện trường. – Quyên bắt đầu tra hỏi khéo để tên trộm lộ mặt.
- Có thể các người không tin nhưng đúng là trong lúc mất điện tôi đã ra chỗ viên kim cương, nhưng không phải để lấy trộm đâu! Tôi bị một người va vào. Hắn ta cầm một thứ rất sắc nhọn. Thế là tay tôi bị chảy máu. Có thể đó chính là hung thủ - Hứa Linh đã bắt đầu lo và hắn ta run run mấp máy môi.
- Thật nực cười, ai có thể tin được việc hoang đường như vậy chứ? – Rik cười nhạo nhử.
- Nếu sự việc có thật thì sao? - Đường Minh đã bắt đầu cuộc đấu khẩu.
- Này! Cậu chủ Đường. chứng cứ đã rõ ràng, cậu định bao che hay làm tòng phạm với hắn đây? – Rik khoanh tay về bình thản nhưng ánh mắt nảy lửa muốn thiêu cháy Đường Minh.
- Anh là điệp viên “ hàng made in China” ak’. Thủ phạm đâu có ngu mà không đeo găng tay. Mà Hứa Linh thì bị thương ở lòng bàn tay. Ai lại ngu để phơi vết thương ra cho “ hàng China” như anh tìm ra chứ!

Cả hội trường cười ầm lên. Rik tức nổi mắt nhưng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh.

- Nếu giỏi thì cậu hãy tìm ra thủ phạm đi – Rik lớn tiếng.
- Nếu tôi có thể tìm ra trước anh . Anh phải thực hiện một điều kiện của tôi, được chứ?- Đường Minh mỉm cười.
- OK! Và ngược lại cũng thế.

Hắn thật sự thấy mệt mỏi. Rốt cuộc thì thủ phạm là ai?. Tất cả những điều đáng nghi nhất đều không hướng về một người nhất định... Cô lắc đầu bước vào phòng vệ sinh. Đi qua thùng rác trước cửa buồng, có một túm đen thò ra. Hắn ngạc nhiên mở nắp thùng rác. Cô thấy một đôi găng tay đen dính máu. Đúng lúc ấy ở buồng vệ sinh nam có tiếng người đi lộp cộp bước ra. Hắn nín thở chờ kẻ sắp lộ diện. Kẻ mà đã làm cho rất nhiều người phải suy nghĩ cao độ...

29. Chương 40 : Nhói Đau.

Đường Minh nhìn xung quanh, Hắn đi đâu rồi không biết. Từ nãy tới giờ, cậu cứ có dự cảm không lành. Kể thân nhất với ông Hứa có thể xem bản thiết kế nhà, hắn có đủ thời gian để ngắt mạch điện và quan trọng nhất, hắn là người biết rõ có điệp viên bảo vệ kim cương. Kẻ đó...chỉ có một mà thôi...chẳng lẽ Hắn...

-Quyên! Hắn đâu rồi?_Đường Minh vội hỏi gấp gáp.

-Cậu ấy đi vệ sinh rồi!

Đường Minh càng cảm thấy bất an, cậu lao như bay tới nhà vệ sinh. Một bóng người đang đi ra từ phía cửa buồng. Còn Hắn thì sao? Đường Minh đã sớm đoán ra thủ phạm chính là thư kí của ông Hứa. Mặc kệ hắn chạy, Đường Minh xông vào nhà vệ sinh. Cậu kinh hãi khi thấy Hắn đang nằm trên một vũng máu, cô bị đâm một nhát vào bụng, mặt tái mét không còn giọt máu. Đường Minh sững ra một lúc rồi vội vã chạy lại nâng Hắn lên.

-Trời ơi! Mình thật là ngu ngốc, cậu mở mắt ra nhìn mình đi...Hắn!_Đường Minh vừa bế Hắn chạy ra vừa ghé sát vào tai cô để Hắn không rơi vào trạng thái hôn mê.

-Hắn! Cậu phải cố lên! Cậu nhất định sẽ không sao!

Ra đến hội trường bữa tiệc, ai cũng nhón nháo hết cả lên. Xe cứu thương nhanh chóng chở Hắn lên bệnh viện. Đường Minh định leo lên xem Hắn thế nào nhưng bị mấy bà y tá đuổi xuống. Trong lòng cậu quặn thắt một nỗi đau, một nỗi sợ.

Quay lại với kẻ trộm, Rik đã tóm gọn và còng tay hắn lại. Mặt tên thư kí nhả lại, mắt sợ hãi nhìn Đường Minh như cầu xin. Cậu nắm sẵn nắm đấm, nổi tức giận như muốn làm cậu nổ tung, cậu muốn lao vào mà đấm, mà đánh chết tên kia nhưng bị Rik can lại. Điều này chỉ gây thêm phiền phức..nếu tên trộm nhà này bị giết...

-Hân sao rồi? _Cả Quyên và Rik cùng đồng thanh.

-Hân đang được cấp cứu, cô Ana đã đi cùng rồi._Đường Minh nói như kẻ mất hồn.

-Mình phải gặp cô ấy, mình phải tới bệnh viện._Đường Minh hoảng loạn nhìn Quyên.

-Tôi biết cậu lo cho Hân nhưng hãy phá nốt vụ án này đi, kẻ sát nhân đang ở kia, cậu muốn hắn thoát tội ư? _Rik quả quyết nhìn vào mắt Đường Minh.

Sau một hồi lập luận với những lí lẽ đầy sức thuyết phục, tên trộm tinh vi đã bị giải đi. Chỉ chờ có thế, Đường Minh lao vụt ra ngoài và lái xe tới bệnh viện ngay lập tức. Trong khi đó, một chiếc xe cũng nhả ga hết cỡ đuổi theo. Hai người cứ như hai tay đua xe siêu hạng vậy. Không phải nói ngoa chứ điệp viên của tổ chức w ra vào bệnh viện như đi chợ.

Rik

Ngày tháng sinh: 4-8

Tính cách: Sẽ dùng bất cứ thủ đoạn để đạt được thứ mình muốn. Thông minh, nhiều mưu kế.

Thích: girl xinh, màu trắng, quyền lực...

Ghét: Đường Minh, bị sai khiến, bị qua mặt, những ai tài hơn mình...

bí danh: kir

vũ khí:...(phần sau sẽ rõ)

Bà Ana.

ngày tháng sinh: 13-3

tính cách: mưu trí, thông minh.

Thích: quyền lực.

ghét: Đường Minh, ông Long, tổ chức w, trẻ con...

vũ khí:...

Bí danh: Lưu Hồng.

Quyên không kịp đuổi theo Rik nữa. Cô ở lại một mình giữa đám đông đang dần tản về hết. Bây giờ là 11 giờ, hết tac-xi rồi còn đâu. Vậy là cô phải đi bộ về nhà. Tên Hứa Linh này giờ nhìn cô mà mặt tái mét. Hắn đâu ngờ một cô gái xinh đẹp thế này lại là điệp viên chứ. Tí nữa là hắn bị người đẹp nghi oan. Để không gây thêm rắc rối nào nữa, hắn lui đi.

Ông Long thấy Quyên đứng trơ trọi một mình bèn rủ cô đi cùng xe với mình. Cô đã từ chối nhưng ông ta lại nói nên đi cùng cho an toàn nên bắt đắ dĩ cô phải ỏn một nụ cười và lăm lét nhìn kẻ đã từng muốn giết mình. Đôi mắt hắn vẫn lạnh thề. Đôi môi vẫn im lặng không mấp máy. Quyên bỗng cảm thấy thật buồn.

-Mời cô lên xe!_Ông Long ra hiệu và mở cửa xe sau để cô ngồi vào. Từ nhỏ tới giờ, loại xe này cô đã đi vài lần nhưng giờ được gặp lại, cô cũng cảm thấy có chút vinh dự, xe chống đạn và dài gấp 2 ô tô thường. Không biết giờ này Hân ra sao? Còn Lạc Văn thì vẫn biệt tăm...Cô thở dài náo nề. Bỗng một dáng người ngồi phịch xuống cạnh cô. Là...Nhược Bằng.

-Tôi muốn nói chuyện với tài xế một lát, cô cứ ngồi đó với vệ sĩ của tôi nhé. Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu!_Ông Long ra dấu number one rồi ngồi lên ghế đầu. Hình như ông ta đã cố sắp xếp để việc này xảy ra.

Quyên lén nhìn Nhược Bằng. Tại sao cô lại ở trong hoàn cảnh khó xử như thế này cơ chứ. Cô có thể nói chuyện tùy ý vì đã có vách ngăn giữa hai bộ phận xe ở đầu và ở phía cô đang ngồi, nhưng chính vì có Nhược Bằng nên cô cứ im thin thít. Quãng đường như dài hơn. Nhược Bằng thật sự đã khác rồi.

Đang ở trong một bầu không khí im lặng đến đáng sợ đó thì bỗng nhiên Nhược Bằng quay mặt sang phía cô. Ánh mắt cậu ta rất lạnh...Quyên bị đẩy về phía cửa xe. Cô thực sự không hiểu cậu ta đang làm gì nữa.

-Cậu..làm gì vậy?_Quyên hoảng sợ và bối rối. Tay cậu ta như dao vậy, sắc và lạnh ngắt. Tay Quyên thì như bị trói chặt bởi sợi xích trong nhà tù. Vẫn khuôn mặt không thể lạnh hơn ấy, Nhược Bằng ghé sát mặt vào Quyên. Cậu ta vẫn im lặng nhưng thái độ thì thay đổi 90 độ. Cậu ta kéo váy Quyên lên đến đùi, Mặt Quyên thì không thể nào ngờ ngàng hơn, bởi vì cậu ta đang bắt đầu rút súng ra khỏi cái bộ trang bị vũ khí của cô.

-Tôi sẽ giết cô bất cứ lúc nào, vì thế đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi. Nếu không phải ông chủ ra lệnh cho tôi không giết cô thì có lẽ trong óc cô đã gắn 1 viên kẹo đồng rồi.

-Nhược Bằng...!_Quyên đẩy cậu ta ra, hấn đang nói gì vậy, hấn làm Quyên sợ...

-Buông tay anh ra!_Quyên lấy lại vẻ lạnh lùng ban nãy.

-Chạy bây giờ vẫn kịp đấy!_Nhược Bằng nhanh chóng trở về chỗ của mình và làm như chưa hề quen biết Quyên.

Cổ tay Quyên rát và tím bầm lên. Cô nhìn sang cái người ngồi bên cạnh. Tuy thật gần mà lại thật xa, hận một người đến xương tuỷ nhưng thực ra lại rất yêu người đó. Con tim Quyên không biết phải đập nhanh hay chậm, phải sợ hãi hay hạnh phúc khi thấy người kia đang ở bên cạnh mình nữa.

[Sao con tim em vẫn còn yêu anh nhiều đến thế, sao cứ bước đi hoài khi chiếc lá vẫn còn yêu cây. Những yêu thương tan vào mưa để mắt ai vương lệ buồn. Ngồi bên anh nhưng sao nước mắt em rơi, em đã có không cho tiếng khóc thành lời..bởi vì em còn yêu anh nhiều lắm...nhưng muộn rồi..phải không anh?]

30. Chương 41 : Khe Hở

Đường Minh nhìn qua gương chiếu hậu, một chiếc xe đang cố vượt lên. Trời tối nên cậu chẳng thể nào biết được đó là Rik. Nhấn hết ga, Đường Minh căng thẳng. Nhưng cái vị trí đứng đầu lại một lần nữa bị tên đằng sau cướp mất. Khi hai chiếc xe đi song song bằng nhau, Đường Minh mới nhận ra Rik. Ngay lập tức, cái tính hiếu thắng lại phun trào. Cậu nhất định phải vượt lên trước.

Cả đoạn đường tới bệnh viện, hai chiếc xe một trắng một đen cứ đua như một cuộc thi. Nhưng kết lại là cả hai cùng đỗ tại cổng bệnh viện.

Bước ra khỏi xe, không ai bảo ai, cả hai cùng liếc nhau một cái sắc lẹm như một lời cảnh báo.

Đường Minh ngồi thụp xuống ghế dành cho khách chờ, cậu gục đầu vào tường và im lặng...Bà Ana vừa mới hiến máu cho Hân giờ đã ngồi xuống cạnh Đường Minh. Bà ta không khóc nhưng mắt có vẻ rất đỏ, và bà an ủi:

-Hân sẽ ổn thôi! Cậu đã phá án tìm ra thủ phạm cũng coi như đã giúp Hân sống một phần. Vì vậy hãy chờ kết quả từ bác sĩ. Ta tin Hân sẽ qua khỏi.

Đường Minh không biết mình thiếp đi từ lúc nào, khi tỉnh dậy thì chẳng thấy ai bên cạnh nữa. Lẳng tai nghe một chút, Đường Minh thấy có tiếng nói khe khẽ trong phòng.

-Chuyện này mà lộ ra thì sao nhỉ? Bà thì được cái tiếng là thương con gái, còn tôi thì là kẻ áo gấm đi đêm. Mẹ mà không cùng nhóm máu với con gái...haha_Rik mỉm cười.

-Bớt lời một chút đi. Tưởng mình có nhóm máu thích hợp mà lên mặt với ta sao?

Đường Minh chết lặng..có bí mật gì đó đang bị lấp kín bởi hai người này. Chẳng phải bà Ana là mẹ Hân sao? Tại sao bà ta lại không cùng nhóm máu trong khi Hân đã có lần nói mẹ có cùng nhóm máu.

1 giờ sáng.

-Không...Đừng.....á....á....á...

Lạc Văn chợt tỉnh giấc trước những tiếng kêu la ở phòng Nguyệt.

-Em sao vậy Nguyệt?_Lạc Văn lay lay đôi vai bé bỏng của Nguyệt. Cô đang mơ ác mộng. Kí ức tuổi thơ đau buồn lại hiện về. Cô cứ quơ tay loạn xạ lên một hồi, miệng nói ú ớ và khóc. Nhìn thấy cảnh đó, Lạc Văn cũng đau lắm. Cảm giác không thể bảo vệ được người mình yêu thương rất khó chịu, nó giống như tự lấy dao đâm vào tim mình vậy. Cậu ôm Nguyệt vào lòng. Cô đã chìm sâu vào giấc ngủ..ác mộng qua rồi...

Một ngày mới lại bắt đầu, Đường Minh vẫn ngồi ở hành lang bệnh viện chờ kết quả. Cuộc nói chuyện cậu nghe được hôm qua là đầu mối để điều tra bà Ana thật sự là ai. Cả tên Rik bí hiểm kia nữa. Cách nói chuyện của họ có vẻ rất ngang bằng về vai vế. Tại sao? Câu hỏi bị cắt ngang khi cậu thấy bà Ana, Rik và Quyên bước tới.

-Bác sĩ đã cho vào chưa?_Quyên lo lắng hỏi.

-Chưa có kết quả._Đường Minh nhìn thật lâu vào cánh cửa phòng hồi sức.

Bà Ana vẫn giữ vẻ bình thản. Đó là do bà ta có tố chất của một trưởng nhóm hay do Hân không phải con đẻ của bà ta.

-Cậu ngồi ở đây suốt đêm rồi, nên về đi thôi!_Bà Ana vừa vắt chiếc khăn ẩm cho hết nước vừa đề nghị.

-Cháu sẽ ở lại cho tới khi Hân tỉnh.

-Không cần đâu! Chắc giờ ba cậu lo lắm, cậu mà không về sớm, ông ta lại tưởng tôi bắt cóc cậu thì nguy._Bà Ana tỏ vẻ mỉa mai. Có lẽ vì tối qua ông Long đã đổ tội oan cho bà.

-Nhưng cháu..._Đường Minh nhăn mặt phản biện.

-Không nhưng nhị gì hết, người lớn nói mà không nghe. Tôi là mẹ nó, nếu cậu không về bây giờ thì sau này đừng gặp Hân nữa!

-Nhưng..._Suýt chút nữa thì cậu nói tuốt luôn ra chuyện hôm qua, nhưng chợt nhớ là không được manh động nên đành ủ rũ bước đi, lòng vẫn thổn thức về Hân.

Hân thấy mí mắt nặng trĩu...cô chết rồi ư? Tại sao thiên đàng lại tối đen như mực thế này? Có tiếng ai đó gọi. Cô phải mở mắt ra...cô phải sống...tập trung toàn bộ sức lực lên đôi mắt, cuối cùng hai hàng mi cũng dần hé mở. Cô thấy trước mắt, cảnh vật nhoè đi như sóng ti vi bị nhiễu vậy. Một người con trai đang nắm lấy tay cô...Là Đường Minh ư? Hân hi vọng là cậu ta. Miệng cô khẽ thì thào:

-Đường Minh...

Theo sau là tiếng là vui mừng của người đó:

-A! Hân tỉnh rồi!_Hân nhận ra giọng nói này là của Rik...tự dưng cảm thấy hơi buồn một chút. Trước mắt Hân giờ đây, cảnh vật đã bớt nhoè. Mẹ và Quyên đang chạy tới, mặt vui như tết. Thế còn Đường Minh? Cậu ta đâu rồi. Hân đảo mắt một vòng. Như biết Hân lo lắng điều gì, bà Ana đắp lại chăn cho cô và ôn tồn:

-Cậu ta có việc phải về trước rồi. Con khoẻ lại là tốt, đừng suy nghĩ nhiều.

-Mẹ!_Hân khế cửa mình, nhưng ngay lập tức một cảm giác đau đớn ập đến khiến cô không dám cử động nữa.

-Con đừng cử động, sẽ làm tổn thương thêm đấy!

-Vụ án tên thư kí, hân_Hân nói ngắt quãng.

-Tất cả đã qua rồi! Chính Rik là người đã phá được vụ án này. Con xem, từ tối qua nó ngồi cạnh con, trông mặt chẳng khác gì cái xác không hồn, vậy mà con không hề hỏi thăm nó, lại đi tìm cái thằng vô lễ vô tâm ấy sao? _Bà Ana nói một hồi và thở dài khổ tâm.

Thấy nhắc đến tên mình, Rik khẽ mỉm cười liếc Hân một cái.

-Cảm ơn anh!

-Thực ra... _Quyên định nói gì đó nhưng ngay lập tức bị bà Ana chặn lại. Hân không để ý tới Quyên nên không biết gì..cô đang cảm thấy tủi thân vì không có người mà cô muốn gặp ở đây.

-Mày đi đâu từ tối qua đến giờ này mới về? lại đi cùng cái con mụ phù thủy với đứa con rác rưởi của mụ phải không? _Ông Long tức giận mắng Đường Minh té tát.

-Đúng là con đã ở cùng mụ phù thủy, nhưng Hân không phải rác rưởi!

-Mày ở phe nào? Mày còn không biết ư? Chính mày cũng nhận ra tụi nó là điệp viên, là kẻ sẽ giết cha mày tương lai, vậy mà mày vẫn không phân biệt được thiên thần với ác quỷ à?

Nghe câu nói thuyết giáo của ông Long mà Đường Minh chút nữa cười lớn, may mà cậu lấy tay bịt miệng lại. Cái gì mà thiên thần với ác quỷ chứ?

-Chú Xoăn lại dạy ba nói những câu này đúng không? Nghe là biết liền.

Ông Long bỗng im lặng, không phải vì câu biện luận của Đường Minh mà là vì ông đang nghĩ tới thuộc hạ trung thành của mình. Đường Minh thấy ông Long trầm đi thì không nói gì thêm nữa.

-Có chuyện gì vậy? _Đường Minh ghé sát tai Nhược Bằng thì ào.

-Bị Lí Tố Trinh bắn chết rồi.

Đường Minh sửng người...Lí Tố Trinh là kẻ phản bội.

Sau một hồi nghe Nhược Bằng thuật lại nguyên văn mọi chuyện, cậu mới sực tỉnh. Mọi chuyện dường như không hề đơn giản. Cậu lập tức sai Nhược Bằng đi điều tra về bà Ana và Rik. Thân phận thật của họ không đơn giản là những điệp viên.

31. Chương 42 : Sự Cố

Lạc Văn vừa nhận được tín hiệu của tổ chức w do một thư kí gửi đến. Văn chỗ hẹn cũ, Văn đội chiếc mũ lưỡi chai lên trùm gần nửa mặt rồi phóng lên xe mô-tô. Gió lùa vào khiến cậu dễ chịu hơn 1 chút. Mấy ngày nay Nguyệt không còn giận cậu nữa, vậy là cậu đã hạnh phúc lắm rồi. Hoá ra cô ấy cũng ở tổ chức w. Chẳng qua là trước đó cô ấy phải làm nội gián bên cạnh ông Long nên Văn không biết. Trên đời thực lắm chuyện nực cười. Con đường vắng vẻ nên Văn có thể trông thấy bóng một người phụ nữ đứng ở cuối con đường. Lần này bà ta không hề nói trước nhiệm vụ mà chỉ thông báo ngắn gọn rằng bà ta cần gặp cậu mà thôi.

Dừng xe bên đường, Lạc Văn theo người phụ nữ vào một căn nhà nhỏ gần đó.

-Chắc cậu cũng biết tôi là ai rồi phải không? _Bà Ngân mỉm cười ra vẻ bí ẩn.

-Bà là Nasa! Phải không?

-Cậu cũng quan tâm đến thư kí của tổ chức quá nhỉ? Tài năng bề khoá của cậu quả là có một không hai.

Nhìn cách bà ta nói chuyện, Văn có cảm giác bà ta không phải một người tốt. Tại sao bà ta chỉ hẹn gặp mình cậu.

-Có nhiệm vụ gì thì xin bà nói nhanh cho, tôi còn bận nhiều lắm.

-Bị phát hiện là gián điệp của tổ chức w, rồi còn bị ‘Long đại bàng’ giam giữ. Chẳng phải bây giờ cậu nhàn lắm sao?

Văn thoáng lo lắng. Bà ta đang nghi ngờ cậu ư? Để sáng tỏ thêm câu chuyện, Lạc Văn khơi dần:

-Aha! Bà nói gì vậy?

Nasa lại cười mím môi rồi hất mái tóc sang một bên:

-Chẳng lẽ đến giờ cậu vẫn không nhận ra kẻ đã gửi danh sách cho ‘chủ nhân’ sao?

-Bà nói gì?_Lạc Văn cố xua đi cái suy nghĩ về sự phản bội của bà ta.

-Cậu cũng biết..tổ chức w trong 2 tháng qua không hề cấp lương cho điệp viên. Tôi có nỗi khổ riêng..vì thế...

-Vậy còn ai phản bội nữa không?_Lạc Văn cúi gầm mặt như để nén cơn giận. Suýt chút nữa thì bạn cậu đã mất mạng, chỉ vì con người này.

-Còn hai người mới được cài vào!

-Là ai vậy?

-...

Vừa nghe xong câu trả lời thì Lạc Văn lập tức rút khẩu súng ra.

-Bùm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Nasa nằm trên sàn, mắt mở trừng trừng, miệng há hốc. Bà ta không ngờ kẻ phản bội thực ra lại không phải là một kẻ phản bội. Thật ngu ngốc khi lòi đuôi cáo ngay trước mặt thợ săn. Nhưng hối hận đã muộn rồi.

-Đồ phản bội!_Lạc Văn nhìn Nasa khinh bỉ rồi bỏ đi.

Quyên đi dạo quanh khu công viên. Ở tại chiếc ghế kia, Quyên đã bị Nhược Bằng từ chối. Lúc đó Nhược Bằng thật dễ thương, nhưng bây giờ...

-Quên!_Quyên tự nhủ nhủ mình, bỗng nhiên từ đâu một chiếc xe ô tô đen lao đến. Phía trước là một đứa trẻ đang khóc ở giữa đường. Xe lao tới với vận tốc khủng khiếp. Không kịp nghĩ gì thêm, cô lao ra đẩy đứa trẻ sang bên kia đường. Cùng lúc ấy có một tiếng động lớn rất mạnh làm Quyên bất tỉnh. Trời tối dần rồi tắt hẳn.

Mọi thứ dần hiện ra, và đập vào mắt Quyên là một khuôn mặt không thể nào lạnh hơn. Cô bật dậy hoảng hốt:

-Nhược Bằng!

Đôi mắt cậu ta vẫn nhìn Quyên chăm chú. Không chớp!Quyên xua tay trước mặt cậu ta. Không có phản ứng gì cả. Cô nhìn căn phòng, rồi lại nhìn cửa phòng. Cô khẽ bước tới bên cánh cửa nhưng chưa kịp chạm tay vào nắm cửa thì đã bị một dòng điện xoẹt qua.

-Á!_Quyên chỉ kịp kêu lên một tiếng... Cánh cửa này đủ để giết chết cô bất cứ lúc nào vì nó được làm bằng cảm ứng điện từ. Quyên bước lùi và tí nữa hét lên vì cô lại tiếp tục đâm xầm vào một thứ. May thay cái này không làm cô giết mình...nhưng lại làm cô hoảng sợ...

-Cô định trốn ư?_Câu nói của Nhược Bằng làm Quyên lấy lại được bình tĩnh.

-Tại sao tôi lại ở đây?

-Tôi đã đâm cô!_Một câu trả lời cụt lủn. Người máy chắc ai cũng thế.

-Tại sao tôi không thấy đau gì hết vậy?_Quyên ngạc nhiên khi thấy cơ thể mình không hề có vết bầm tím nào.

-Đúng!

-Nhưng tại sao?_Quyên bắt đầu thấy bức mình vì cách trả lời không đầu không cuối ấy.

-Tôi đã kịp phanh lại trước khi để nó tông vào cô!

-Vậy tại sao tôi lại ngất?

-Bởi vì cô chui vào gầm xe của tôi!

Câu trả lời hay thật, có gì mà Quyên phải chui vào gầm xe của cậu ta chứ!

-???

Thấy Quyên ngơ ngác, Nhược Bằng chẳng thêm giải thích thêm nữa. Quyên cố nhớ lại sự việc lúc đó. Chiếc xe lao tới gần nhưng cô lại không hề chạm vào..bản năng nghề nghiệp đã giúp cô kịp thời phi thân vào gầm xe và hít khói nên mới bị ngất.

-Ôi trời! Giờ thì tôi về được chứ?

-Không!_Nhược Bằng bấm nút linh tinh vào cửa sắt điện tử.

-Tại sao? Tại sao tôi phải ở đây?

-Vì đứa bé kia chết rồi!

Quyên giật thót tim, chẳng lẽ Quyên đã không cứu được nó nữa, nó đã bị đâm trúng trước khi cô cứu nó. Quyên hoảng hốt nhìn Nhược Bằng. Cậu ta- người mà cô vẫn hi vọng...đã đâm chết đứa bé đó.

-Cậu là kẻ giết người!

Nhược Bằng quay lưng đi và làm như không nghe thấy. Đúng là cậu đã giết người, cái tên đó nghe thật hợp.

-Tôi là nhân chứng, sao không giết luôn đi_Quyên hét lên và nắm chặt tay thành nắm đấm.

-Cô tưởng tôi không muốn giết cô sao_Nhược Bằng dùng một tay bóp cổ Quyên và nâng lên.

Lại là ánh mắt đó. Lúc cậu tới nhà Quyên, cô cứ nghĩ là cậu ta đã sống lại. Cô ngây thơ thật. Lúc trước cô vùng vẫy vì nghĩ đó không phải Nhược Bằng, nhưng giờ cô không muốn chống trả gì cả. Cô thấy khó thở, cô nợ cậu ta một mạng. Cái khó thở ấy làm sao sánh được với nỗi đau trong tim. Trong đôi mắt đen của Quyên khe long lanh một giọt nước mặn...Nhược Bằng hơi sững lại, cậu thả Quyên ra. Mặt vẫn không hề chuyển sắc. Mà tại sao cậu lại nhốt cô ta ở đây? Việc mình làm mà còn không hiểu tại sao thì thật nực cười. Nhất là đối với một người máy thông minh như cậu. Không lí giải được, Nhược Bằng mở cửa phòng rồi đóng lại. Mặc kệ 'cô ta' ở trong phòng.

-Này! Cho tôi ra._Quyên gào thét ầm ĩ trong phòng nhưng không ai mở cửa cả, bởi vì đây là nhà cánh âm. Gào mỗi miệng, khô cả cổ, định tìm nước nhưng không thấy, lúc này cô mới phát hiện ra một điều, đó là...người máy sợ nước.

32. Chương 43 : Đau

Đường Minh xách một túi hoa quả bước vào phòng bệnh. Hân đang ngủ. Ngắm Hân lúc ngủ, Đường Minh mới nhận ra Hân đáng yêu hơn bất cứ ai. Cái miệng cũng xinh, cái mũi cũng xinh, cái mắt cũng xinh, nói chung là xinh toàn diện. Ngó xung quanh không thấy ai, cậu cúi gần mặt xuống Hân..nhưng chưa kịp tới thì đã có một bàn tay túm áo cậu lôi lại.

-Cậu đang làm gì con gái tôi vậy?_Bà Ana dò hỏi, trong ánh mắt chứa sự nghi ngờ cao độ.

-Cháu..!

-Chúng ta ra ngoài nói chuyện!_Bà Ana khoanh tay trước ngực đi ra trước, Đường Minh rón rén theo sau.

-Sớm muộn gì cha cậu cũng vào tù, đợi tôi tìm kiếm chứng cứ xác thực đã...vì thế từ giờ đừng gặp Hân nữa.

-Cô nói gì vậy?

-Ý ta là ‘lão trọc’ đó, sớm muộn cũng vào tù, mà cậu thì...

-Xin cô...đừng nói nữa._Đường Minh nhấn mạnh từng tiếng.

-Cha con cậu bệnh nhau như vậy, thử hỏi sao Hân có được hạnh phúc khi ở bên cậu chứ!

-Còn cô..sớm muộn gì cũng sẽ phải vào tù thôi!_Đường Minh nói lầm rầm trong miệng chỉ đủ cho cậu nghe thấy.

-Cậu vừa nói gì?_Bà Ana lạnh lùng nhìn Đường Minh.

-Hai người đang nói gì thế ạ?_Hân ngơ ngác hỏi khi thấy mẹ và Đường Minh đang hăm hè nhìn nhau.

-Cậu tỉnh rồi à?

-Ừm!

-Không phải việc của cậu._Bà Ana chỉ tay vào Đường Minh ra vẻ cảm đoán.

-Thôi mà mẹ! Cậu ấy đến cũng đâu phải để làm phiền con.

Đường Minh im lặng nhìn Hân. Vậy là mục tiêu đã phải chịu thua trong trận này.

-Cậu khoẻ nhiều rồi...có muốn ra ngoài chơi không?

-Ừm!

-Con ra ngoài cũng được, nhưng không được đi cùng cậu ta!

Ai nghe cũng biết bà Ana đang chọc tức Đường Minh. Thấy cậu đỏ bừng mặt, bà Ana tiếp tục chọc tức tập 2:

-Alô! Rik àk! Mau tới đưa vợ chưa cưới đi dạo nhanh lên._Bà Ana mỉm cười mãn nguyện rồi quay gót đi thẳng. Chưa đầy 5 phút sau, rik đã có mặt.

Lạc Văn mở cửa phòng, Nguyệt đang nấu ăn. Mùi cơm rang thập cẩm bốc lên thơm phức.

-Anh về rồi à?

Nghe tiếng Nguyệt hỏi, Văn cười và ‘lon ton’ chạy vào bếp.

-Bà xã anh đang làm cơm rang à? Sắp xong chưa?

Nguyệt bưng lên 2 tô cơm rang đầy ụ ụ kèm theo 2 chiếc thìa to dùng.

Nhìn Lạc Văn ăn ngon lành, Nguyệt thấy sao mà hân lại giả tạo đến thế. Hân là sát thủ hoa hồng. Kẻ đã giết mẹ nuôi cô. Hân giết người còn nhiều hơn cả ông Long. Hân đang giả vờ làm gì vậy?

Thấy Nguyệt chăm chú nhìn mình, Lạc Văn ngừng ăn ngược lên:

-Sao em không ăn?

-À! Em không đói..anh uống nước đi.

Lạc Văn nhăn mặt nhưng rồi cũng cười xoa khó hiểu. Nhìn Văn vui vẻ thế nhưng trong lòng cậu rất rối bời. Tổ chức w đang bị đe dọa, Hân và Quyên sẽ gặp nguy hiểm. Càng nghĩ càng đau đầu, Văn lại uống rượu mà không để ý đến có một người nữa cũng đang ngồi ăn với mình.

-Anh uống nhiều rồi!

-Anh có uống nhiều đâu!_Văn bắt đầu lè nhè cái thứ ngôn ngữ của một người say.

-Đừng uống nữa!_Nguyệt chau mày cất chai rượu đi. Cô đi xuống bếp rửa nốt đồng bát còn lại.

Đang rửa bát thì bỗng có một bàn tay đặt nhẹ vào hông cô. Mùi rượu. Lạc Văn nhắm mắt đặt cằm vào vai cô...

-Anh làm gì thế?

-Đừng rời xa anh nhé!_Lạc Văn khẽ thì thầm vào tai Nguyệt.

-Em có biết là..bà ta...không phải là người tốt không? Bà ta định đuổi em ra ngoài...bà ta còn sai gã ***** đến để...

Nguyệt chết lặng, tay cô ngừng lại trên một chiếc đĩa....Người say có bao giờ nói dối..mẹ nuôi chẳng lẽ lại toan tính thế sao? Toàn bộ những hình ảnh tốt đẹp về bà ta dần tan biến vào hư vô. Nguyệt quay mặt lại phía sau thật khẽ...Văn đang say, nhìn cậu ta chẳng khác gì một đứa trẻ. Cậu ấy đã biết mẹ nuôi cô là người như thế nào nhưng không nói cho cô biết sợ cô đau lòng mà thôi. Vài phút trước cô còn có ý định bỏ trốn nhưng giờ có cái gì đó đang níu cô lại..Văn cứ nằm trên sàn mà nói vớ vẩn gì đó. Có thể nói hai người này là hai kẻ già trước tuổi, bởi vì hoàn cảnh đã nhào trộn để rồi đúc nên họ-Những con người thông minh tuyệt đỉnh và đầy mưu toan.

Một bước hai bước chạm tới anh

Giấc mộng đôi ta bỗng không thành.

Nhìn quanh mọi thứ đều ảo ảnh

Cuộc tình sao thoáng vội qua nhanh(Monter)

Đặt nụ hôn đầy nước mắt lên môi Lạc Văn, Nguyệt rút trong túi ra một bộ điều khiển. Cô dìu Lạc Văn vào phòng. Văn vẫn không ngừng gọi tên cô. Nhưng cô không được phép ở lại, tình cảm phải có sự phân minh. Nhiệm vụ của cô không hề đơn giản.

Bấm tổng cộng trên dưới 2 chục nút. Cánh cửa mới mở ra. Ai bảo Văn là siêu máy tính. Cũng nhờ tài năng quan sát của Nguyệt mà sau 5 lần mở cửa, cô mới nhớ hết được thứ tự các nút. Bước ra khỏi cửa, Nguyệt lặng lẽ tiến về phía trước. Nếu cô ngoảnh mặt lại, liệu cô có còn muốn đi nữa không? Nguyệt không biết đi đâu nữa, nhưng chỉ cần đến chỗ Hân, cô sẽ nói tất cả. Hân nhất định sẽ có cách giải quyết.

-Con mù phù thủy cấm hai đứa yêu nhau, vậy là đúng. Ta cũng không muốn con dây vào mấy hạng người ấy._Ông Long cười sung sướng nhấp một ngụm trà.

-Có phải vì cô Ana mà ba không cho con đến với Hân không?_Đường Minh hỏi .

-Chỉ là một phần thôi! Con trai ta thế này ai lại không muốn chứ!

-Trừ cô Ana ra.

-Không đứa này thì có đứa khác, bỏ nó đi!

-Đối với mẹ...ba cũng như vậy sao?

Nghe Đường Minh nói vậy, ông Long cố lảng sang chuyện khác.

-Thôi muộn rồi, con nghỉ đi!

Đường Minh nhìn theo ông Long mà lòng lại dấy lên một nỗi đau.

11 giờ đêm.

Quyên cứ nhìn chăm chăm vào cánh cửa sắt. Cô cũng chẳng biết giờ là mấy giờ nữa. Chỉ thấy đã lâu lắm rồi Nhược Bằng không quay lại. Rồi bỗng nhiên, tiếng cạch..cạch..cạch..phát ra liên tiếp. Cửa hé mở. Một mái tóc đỏ bước vào..im lặng.

-Cho tôi ra!

-...

-Tôi muốn tắm!

Đến lúc này thì Bằng mới lên tiếng.

-Im đi!_Cậu hắt ánh mắt đáng sợ về phía Quyên.

-Tôi là người..người phải tắm chứ...nếu..._Quyên đang cố gắng đánh lừa Nhược Bằng để lấy nước. Cái này nhất định cậu ta sẽ sợ.

-Ngủ đi!_Bằng ấn dúm Quyên xuống chiếc giường sắt lạnh ngắt.

-Nhưng tôi...

-Nói nữa là tôi cho cô cầm luôn đấy!_Nhược Bằng quay mặt đi và nói bằng giọng hăm dọa.

Quyên im lặng quay mặt vào tường. Người máy thì cần gì ngủ. Nhưng cô thì cần, bởi vì suốt hôm nay cô đã thết đủ rồi.

3 giờ sáng.

Nhìn ‘cô ta’ co quắp vì lạnh, Nhược Bằng vô hồn. Con người thật yếu đuối. Mới có 7 độ c đã co quắp như thế.(7 độ không chết vì rét mới lạ). Chẳng như người máy có thể chống lại cả Bắc cực 0 độ. Nhưng ‘cô ta’ chết thì mặc ‘cô ta’. Nhược Bằng không cần phải suy nghĩ, nhưng miệng ‘cô ta’ không ngừng gọi tên cậu. ‘Cô ta’ run tới nổi môi thâm tím lại và chân tay giật giật. Không hiểu sao Nhược Bằng lại mở tủ quần áo và gom tất cả thành một bó rồi ném lên người Quyên. Và kể từ lúc đó, không hiểu sao cậu cứ ngồi quan sát sắc mặt của Quyên. Từ lạnh chuyển sang bình thường rồi sang nóng. Để rồi hôm sau tự thấy mình thật ngớ ngẩn khi làm điều đó.

33. Chương 44 : Âm Khí

Lạc Văn vừa tỉnh sau một cơn say. Gian phòng lặng im đến đáng sợ. Mở cửa ra phòng khách, văn mới giật mình thẳng thốt vì cửa không khoá. Đoán được chuyện gì xảy ra, cậu lao vào phòng Nguyệt. Không có ai cả. Nguyệt đúng là đã bỏ cậu mà đi thật rồi. Văn dầm tay vào tường. Cậu tập trung suy nghĩ cao độ. Nguyệt không thể về với ông Long, vậy thì chỉ còn...Nếu tới đó, cô ấy sẽ gặp nguy hiểm. Nghĩ vậy, Văn lao ra cửa và chạy về phía căn nhà đã lâu cậu không trở về.

Nguyệt hoảng loạn nhìn những con phố. Người ta treo đầy ảnh Lạc Văn và truy nã toàn quốc vì tội giết thủ tướng.

-Cái gì thế này?_Cô đứng yên một chỗ, Nguyệt nhìn thật kĩ hình ảnh trong đó. Đúng là Lạc Văn rồi. Cô thần thờ rồi chạy đi thật nhanh.

Văn vừa đi khắp phố vừa hỏi xem có ai thấy Nguyệt không. Người ta không những không nói mà còn đổi chiều xem người trong tờ truy nã có phải cậu không. Nhưng cậu mặc, bây giờ Nguyệt là quan trọng nhất.

-Có người bị tai nạn!

Tiếng xôn xao phía trước làm Văn hoảng sợ...cậu không dám nghĩ tiếp...chạy vụt tới đám đông. Trong khi cậu chen vào đám đông, có một cô gái đã thấy cậu, cô ôm mặt cho nước mắt bột chảy ra và nép sau một bức tường. Cô muốn thoát khỏi người đó...dù không hề xác định rõ được tình cảm của mình...

...Thoát khỏi đám đông, Văn mới thở phào:

-Không phải Nguyệt!

Nguyệt cứ chạy cho tới khi bị lôi tuột vào một cái ngõ tối. Mùi nước hoa nặng quen thuộc tới nỗi cô nhận ra ngay kẻ đó là Tổ Trinh.

-Cô...hw..._Nguyệt bị bịt miệng. Xung quanh còn có rất nhiều tên mặc đồ đen. Tay cô lập tức bị trói vào sợi dây thừng cứng ngắt.

-Cô đã biết quá nhiều bí mật. Nói cho tôi biết..trong máy tính của Lạc Văn có gì nào? Nếu đồng ý thì chớp mắt 2 cái, còn nếu không đồng ý..thì cô biết mình sẽ bị xử thế nào rồi đấy!

Nguyệt không ngờ Tổ Trinh lại như vậy. Cô ta hình như đã phản lại ông Long rồi. Nguyệt vốn thông minh nên cô khẽ chớp mắt 2 cái. Ngay lập tức, 2 tên bên cạnh xé băng dính ra.

-Đừng lo! Giờ tôi phản lại lão Long rồi, hai chúng ta ngồi cùng thuyền..à mà không phải..cô ở tổ chức w..._Trinh cười rồi nói về ngưỡng mộ xen chút mỉa mai.

-Giờ thì tôi đã hiểu tại sao đêm hôm đó cô lại nói dối để bảo vệ tôi.

-Ấy! cô hiểu lầm ý tôi rồi, lúc đó tôi thật sự muốn giúp cô...

Con người đứng là quay ngoắt 180 độ, hình như ai cũng thế thì phải.

-Trong máy của Lạc Văn...không có gì cả!_Nguyệt lơ đãng những kí tự đặc biệt mà Lạc Văn đã quay lại bằng clip.

-Bóp!

-Mày định giỡn đấy à? Rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt _Trinh tát Nguyệt một cái rõ đau. Cô ta đang định vung tay tát thêm phát nữa thì mắt bỗng trợn ngược lên rồi ú ớ: sát..sát..thủ....

Nguyệt nhìn ra phía cửa ngõ, Lạc Văn đang đứng đó nhìn Nguyệt. Cô đọc được sự đau khổ trong mắt cậu jta. Quay lại với Trinh thì...thật sự là cô ta đã chết...chết một cách quá nhẹ nhàng. Không một tiếng động. Hai tên thuộc hạ cũng lăn ra đất từ lúc nào. Không hiểu sao Nguyệt lại chạy tới ôm chầm lấy Lạc Văn. Nước mắt cứ không ngừng tuôn ra.

Lạc Văn lặng im không nói gì. Giờ Nguyệt mới nhận ra, Văn có thể ám sát một ai đó ở cự li 10 mét trở về. Hung khí là phi tiêu nhưng không hiểu sao người ta lại gọi cậu là sát thủ hoa hồng. Điều này tạm gác lại đã. Trở về chuyện chính, Lạc Văn ngược cặp mắt buồn rầu nhìn Nguyệt hỏi:

-Sao em lại bỏ đi?

Nguyệt bối rối, cô không biết phải trả lời ra sao nữa. Bỗng có tiếng còi cảnh sát vọng lại.

-Tôi thấy hần chạy về phía này!

Lạc Văn hoảng hốt nhìn những con xe lập loè đèn đỏ cảnh sát. Cậu kéo vội Nguyệt lao đi. Hai người cứ chạy cho tới khi bước qua một đoàn tàu hỏa. Chỉ cần chạm một giây thôi, tất cả sẽ nát bẹp. Văn vội thả tay mình ra. Nguyệt ở đầu bên này và Văn ở đầu bên kia. Họ bị chia cắt bởi một chuyến tàu. Hai người không thể chờ tàu đi hết được, bởi vì cảnh sát đã đuổi tới. Nguyệt khẽ mỉm cười rồi chạy đi thật nhanh.

34. Chương 45 : Người Máy Và Kí Ức

Quyên khẽ vươn vai trong khi mắt vẫn nhắm tịt.

-A...A...AAA..._Nhưng chợt thấy đồng quần áo phủ lên người mình, cô mới liếc xung quanh. Nhược Bằng vẫn đang nhìn cô. Từ nãy tới giờ nhưng không phản ứng. Quyên không biết chứ người máy cũng cần phải nghỉ đấy chứ. Giống như hôm qua khi cô ngắt đi ấy, lúc tỉnh lại thì thấy Nhược Bằng cũng trong trạng thái này. Một ý tưởng thoát thân loé lên trong đầu cô, thế là Quyên rón rén bước ra phía cửa..nhưng đi chưa được bao xa thì đã bị một bàn tay lạnh ngắt kéo lại.

-Cô định đi đâu?_Một giọng nói mang âm hưởng lạnh đến rợn sống lưng vang lên.

-Tôi..._Nghĩ mãi không tìm ra lí do, Quyên buột miệng _ Đói!

Con người mà lì, cứ hờ chút là đói. Mà không hiểu sao cứ lúc nào Quyên định chạy trốn thì ‘ người máy’ lại biết. Có lẽ vì cậu đã cảm ứng được mọi thứ xung quanh, ngay cả lúc vô thức. Lại là một khuôn mặt không phảng phất cảm xúc nào, Nhược Bằng kéo cô ra ngoài. Quyên khó hiểu với hành động này nhưng bỗng cảm thấy vui vui khi sắp được ra ngoài, nhưng còn một điều đặc biệt nho nhỏ khiến cô nhoẻn cười.

-Rất cuộc thì cô là ai?_Nhược Bằng đổi giọng hăm dọa và có hơi nạt nộ.

-Tôi là tôi!_Trả lời thần nhiên vì đang ăn.

-Đừng giỡn!

Quyên không để ý tới thái độ dần nổi nóng của kẻ đối diện, cô vẫn chỉ chú tâm vào ăn.

-Trong thức ăn...có độc!

Vừa nghe xong cái lời nói dã man ấy, Quyên lập tức ngược lên nhìn Nhược Bằng. Cậu đang đánh vào điểm yếu của con người, đối với con người thì cái chết thật đáng sợ. Xem ra nó đã có tác dụng với Quyên.

-Bao giờ...thì độc phát tác?_Quyên không sợ hãi gì cả dù biết có thể trong thức ăn có độc thật. Cậu ta đã không còn là Nhược Bằng của trước kia, cô lại là nhân chứng duy nhất chứng kiến cậu ta đâm chết một đứa bé. Nhưng chết vì ngộ độc cũng là mãn nguyện lắm rồi. Phải được no nê trước khi làm ma dưới âm phủ chứ?

-Cô..không sợ chết sao?_Mặt lạnh.

-Tôi..chỉ sợ nhất là....bị phản bội._Quyên cười gượng rồi lại đưa thìa lên miệng, nhưng bàn tay sắt đá kia đã chặn lại.

-Có phải lúc trước...cô từng là ‘gì’ của tôi..đúng không?

Mắt Quyên bỗng đỏ lên, đôi mày giãn ra hết cơ rồi đột ngột co dúm lại, nước mắt ào ra. Cô gật đầu.

-Có phải cô là bạn thân hay là chị em gì đó với tôi không?

Câu hỏi của kẻ đối diện vô tình cửa vào Quyên một cào khó chữa. Chẳng lẽ tình cảm của hai người chỉ đến mức anh em hay là bạn bè thôi sao? Ngẫm một lát, Quyên mỉm cười:

-Là...kẻ thù!

Nhược Bằng buông tay ra khỏi chiếc thìa. Thật là uổng công cậu đã suy nghĩ một óc từ hôm qua. Chính cậu cũng đã tự hỏi mình làm gì khi cứ nhốt ‘cô ta’ mà không giết không đánh. Cuối cùng thì cái người khiến cậu có biểu hiện kì quặc lại là kẻ thù của cậu.

-Thực ra...thức ăn không có độc, ăn hết đi!_Lấy lại vẻ lạnh lùng như trước, Nhược Bằng bước ra ngoài. Tại sao kẻ thù lại khóc lúc đó...‘cô ta’ đâu có sợ chết...vậy cô ta khóc vì cái gì? Nhược Bằng mãi suy nghĩ đến nỗi đi được mấy km rồi cũng chẳng hay.(đây là tội chân dài còn đi nhanh). Ngó lại một góc nhỏ có tiếng ồn ào huyền ảo, cậu bỗng trông thấy...

-Ê! Con nhỏ kia...có giỏi thì nhảy đi chứ?_Một thằng bé tầm 10 tuổi mặc đồ hip hop đang ra vẻ kiêu ngạo và cười khẩy trước mặt con nhóc khoảng chín tuổi.

-Đồ háo sắc! tui đang mặc váy, nếu nhảy thì thấy hết.

-Ai thèm màm chứ hả?

Nhược Bằng có thể thấy rõ, nghe rõ hai đứa nhóc đang cãi nhau dù cách xa 15 mét. Chuyện sẽ bình thường như mọi khi nhưng không hiểu sao lúc này đầu cậu lại đau đến thế. Cảm giác giống như kim găm vào từng tế bào vậy. Một vài hình ảnh quen thuộc cứ xô đẩy nhau hiện về trong tâm trí cậu. Cậu chỉ hơi mang máng nhận ra một con bé rất quen trong những mảnh ghép hiện về. Con bé đó là ai? Cậu đã hỏi ông Long nhiều lần là kí ức của cậu như thế nào và ông ta chỉ trả lời độc một câu:

-Tiêu diệt tổ chức w!

Ngoài lão Long ra thì hình như cậu chẳng quen ai thì phải. Lúc tỉnh dậy, không ai dám nói gì về quá khứ của cậu. Tất cả các anh em trong bang đều im thin thít. Nhưng cậu đã nhận được câu trả lời từ ‘cô ta’ rồi đó thôi. Thế thì còn oan ức gì nữa mà đầu cậu lại đau thế này. Không hiểu sao cậu lại nói dối ‘cô ta’ rằng cậu đã đâm chết đứa bé đó. Thực ra thằng bé vẫn an toàn. Giá như cậu đừng có đem cái ‘của nợ’ về thì có phải là bớt đau đầu không?

Quyên đã đi được khá xa, đi khỏi cái căn nhà à mà phải nói là lâu đài ý chứ- nguy nga, tráng lệ đó. Cô bỗng giật mình nhớ lại những câu hỏi ban nãy. Chẳng lẽ cậu ta đã bắt đầu nghi ngờ về quá khứ rồi ư? Quyên tự trách mình đã trả lời một cách ngu xuẩn ở câu hỏi lúc nãy. Mắt cô bỗng tròn tròn khi trông thấy đứa

trẻ hôm qua. Nó chưa chết. Thế có nghĩa là Nhược Bằng đã lừa cô ư? Rốt cuộc cậu ta đang chơi trò gì? Chẳng lẽ đã nhớ ra tất cả rồi ư?

hìx, tác giả post ngắn quá >”

35. Chương 46 : Bác Sĩ Dởm Và Hội Xâm.

Hân vẫn nằm trên giường bệnh. Tình trạng sức khỏe đã khá hơn. Hôm qua cô đã không đi dạo vì Đường Minh bỏ về ngay sau đó. Hân biết cậu ta chận lòng vì mẹ cô, có thể cậu ấy đã đến thăm nhưng bị mẹ cô đuổi về cũng nên. Hân không biết nữa. Hay cô đang tự dối mình. Ông Long chắc chắn là một tên trùm buôn ma túy, Nhược Bằng, Tổ Trinh, Minh Nguyệt cũng là thuộc hạ của ông ta. Hân đang mong chờ điều gì? Sự thật vẫn mãi là sự thật. Hân thần thờ nhìn nắng nhảy múa trên ô cửa sổ .

-cách!

1 bác sĩ mặc blu trắng, đeo khẩu trang kín mít bước vào. Người này không hề giống với bác sĩ hay chăm sóc cô. Vậy thì... Cô định hét lên nhưng bàn tay kẻ kia bịt chặt lấy. Một tay hấn bịt miệng Hân, một tay giật khẩu trang ra...

-Đường Minh!_Hân ngỡ ngàng trước cái phép cải trang dở ợc của Đường Minh.

-Mụ phù thủy đang canh ở ngoài kia nên mình phải cải trang, giờ muốn đi chơi ko?

Hân dẫn đo một lát rồi cũng gật đầu. Đề phòng bất trắc, Đường Minh đã đưa cả cái xe ủi đồ vào đây. Cùng lúc ấy, Hân cũng nhận ra cái xe này để làm gì. Không chờ Hân ngồi dậy, Đường Minh đã bế thốc cô vào xe rồi nói một câu xanh rờn:

-Sẽ ổn thôi!

Hân vừa ngạc nhiên vừa tức giận. Sao cô lại ở trên xe chở đồ bốc mùi hôi thế này.

-Không, mình không đi!_Hân chưa kịp nói hết câu thì đã bị môi của Đường Minh chạm vào môi mình. Cô bất giác im lặng.

-Khế mồm thôi! Mụ phù thủy mà biết là không đi được đâu.

Giờ thì chẳng cần Đường Minh đe dọa, Hân cũng im rồi.

Cánh cửa mở ra trước mặt bà Ana, bà ta chẳng mấy chú ý tới người đẩy xe nên Hân và Đường Minh có thể qua được một cách dễ dàng.

Sau khi thay quần áo bệnh nhân bằng một bộ váy màu vàng do Đường Minh mang tới, Hân như khỏe thêm mấy phần. Dù mặt cô vẫn có chút sắc tái. Sau khi nhìn như thôi miên vào Hân một lát, Đường Minh mới bình tĩnh được. Tim cậu đập dồn dập cứ như chạy maratông.

-Hôm nay chúng ta sẽ hẹn hò!

Hân nhớ người ra một lúc, rồi nhăn mặt:

-Ai là bạn trai ai là bạn gái gì đâu mà hẹn với chả hò!

Đường Minh cóc đầu Hân một cái nhẹ rồi mỉm cười:

-Nếu hẹn hò với ai khác ngoài tôi thì chết tươi đó!

Câu nói có vẻ dọa dẫm nhưng từ miệng Đường Minh thốt ra thì nó lại mang vẻ đùa hơn. Hân không nói gì chỉ đỏ mặt. Thấy cô có vẻ ngượng, Đường Minh lấy tay mình đan vào tay cô rồi kéo đi. Quãng đường như dài hơn. Nắng như ngừng nhảy múa, thế gian như ngừng hoạt động, tất cả như ngừng lại. Chỉ có hai trái tim vẫn đập rộn ràng. Chưa bao giờ cả hai thấy khó bắt chuyện đối phương như vậy. Cũng may là có một chuyện nhỏ xảy ra...Câu nói có vẻ dọa dẫm nhưng từ miệng Đường Minh thốt ra thì nó lại mang

về đùa hơn. Hân không nói gì chỉ đỏ mặt. Thấy cô có vẻ ngượng, Đường Minh lấy tay mình đan vào tay cô rồi kéo đi. Quảng đường như dài hơn. Nắng như ngừng nhảy múa, thế gian như ngừng hoạt động, tất cả như ngừng lại. Chỉ có hai trái tim vẫn đập rộn ràng. Chưa bao giờ cả hai thấy khó bắt chuyện đối phương như vậy. Cũng may là có một chuyện nho nhỏ xảy ra...

-Khoác...khoác tay mình đi! _Đường Minh nói to như thể muốn tất cả mọi người cùng nghe thấy vậy. Hân đỏ mặt. Cô quay sang phía bên cạnh thì thấy Đường Minh đang lườm mấy người nhìn cô. Đường Minh...đang ghen.

-Có ai...đang ghen thì phải? _Hân mím môi nói vu vơ.

-Đúng thế! _Đường Minh chưa kịp suy nghĩ gì mà đã thốt ra...thấy suy nghĩ của mình bị nhìn thấu, cậu vội lấy tay bịt miệng.

Hai người cứ đi dạo trên phố như vậy cho tới khi bắt gặp một lễ hội gần đó. Cả hai tò mò chen vào...Không phải là trò gấp thú bông hay ngôi nhà ma, mà là hội xăm. Cái hội này mới có ở VN. Cứ vào hè là hội này được tổ chức. Nó diễn ra trong vòng ba ngày ở một tỉnh hoặc thành phố. Luật chơi rất đơn giản và phần nhiều nghiêng về mê tín. Nếu đã gặp hội này mà bỏ đi thì sẽ xui xẻo, đen đui suốt đời. Là tình nhân thì không đến được với nhau, là trẻ em thì bị ngừng phát triển, là người già thì dễ chết sớm....vv...chính vì sợ nên cả hai mới đứng lại. Điều này không phải không có căn cứ. Có rất nhiều trường hợp đã xảy ra. Qui tắc là: phải trả lời câu hỏi và đứng trước máy nói dối. Nếu trả lời không thật lòng sẽ bị mất điểm...nhưng phần thưởng hay phạt thì cả hai đều không biết rõ...

Xung quanh toàn là dân tình hô hào. Cả hai đều đứng trước máy nói dối.

Câu 1: Người bạn thích đang đứng trước mặt bạn?

-yes! _Cả hai cùng đồng thanh. (Cái máy vỗ tay.(1đ)

Câu 2: Bạn đang có điều gì giấu người trước mặt, đúng không?

Cả hai cùng đưa mắt nhìn nhau. Đường Minh thì chưa muốn nói ra việc mẹ Hân. Còn Hân thì không muốn nói suy nghĩ của mình về cha Đường Minh.

Cái máy bỗng kêu títtít rồi đếm ngược...3...2...1..

Tất cả mọi người cùng xôn xao. Hai nhân vật chính cũng cảm thấy căng thẳng. Nhưng chưa kịp để họ lấy lại bình tĩnh, cái máy hỏi luôn:

Câu 3: Bạn có thể kiss người trước mặt mình ngay bây giờ không?.

Lúc này thì Hân đã ngượng chín mặt rồi. Mọi người xung quanh thì hô hào:

-Kiss dê! Kiss dê!

Nhanh như cắt, Đường Minh kéo Hân về phía mình và..kiss..(^^)Chỉ là một nụ hôn 3 giây lướt qua nhưng cũng đủ để cả 2 cảm thấy rớt tim ra ngoài.

Vượt qua ba câu, chiếc máy lại bắt đầu kêu:

Câu 4: Bạn có tha thứ cho người đứng trước mặt không khi một lúc nào đó họ làm bạn đau khổ?

Cả hai cùng đồng thanh nói yes. Chiếc máy nói dối quả là kim chỉ nam tình yêu giúp họ thêm thân thiết.

Câu 5: Hai bạn có thể chụp một kiểu không?

Không khí náo nhiệt rộ lên cùng những chàng pháo tay. Ngay lập tức, một máy quay chìa vào hai người. Có cả máy ảnh nữa. Không ai bảo ai, cả hai cùng đứng sát lại gần nhau mỉm cười. Hân vẫn còn thấy ngượng. Nhìn vào mắt Đường Minh, Hân thấy mình thật hạnh phúc khi có cậu bên cạnh. Cô bắt giác hôn lên má cậu một nụ hôn gió, nhưng máy chụp ảnh đã chớp được khoảnh khắc ấy. Đường Minh thì như bị điện xẹt qua. Đây là lần thứ 2 Hân chủ động kiss cậu.

36. Chương 47 : Đầu Mối Về Hình Xăm.

Vượt qua 5 câu hỏi, mc hội tuyên bố đồng ý:

-Các bạn đã vượt qua 5 thử thách, một câu không trả lời được. Vậy thì phần thưởng dành cho các bạn là cặp hình xăm số 4. Theo như tên hội, kể cả thắng lẫn thua, các bạn đều phải xăm.

Chợt nhận ra cái phần thưởng gồm ghieếc ấy, Hân và Đường Minh định bỏ chạy nhưng mọi người đã kịp giữ lại.

-Không....không....bọn em không xăm đâu anh ơi!_Cả hai meo máo.

-Không là không thế nào! Các em đã nghe truyền thuyết về hội rồi mà, nếu không nhận thì sẽ xui xẻo cả đời đó.

-Còn chưa biết hình xăm là gì mà!_Đường Minh bỗng đổi ý rồi quay lại thuyết phục Hân.

-Này...nếu mấy cô giáo thấy được thì...

-Đừng từ chối nữa! chỉ một lần thôi...đi mà!

Nhìn ánh mắt Đường Minh cầu xin rất đáng thương và khổ sở nên Hân đành gật đầu. Thực ra cậu ta đồng ý là có chủ ý cả. Bởi lúc này có người ghé vào tai bảo hình xăm sẽ đánh dấu một đôi, người khác thấy không dám cướp Hân đi nữa thế nên 'thằng bé' mới ngoan ngoãn đưa tay ra cho người ta xăm. Thì ra hình mà cả hai được xăm là hình trái tim. Mỗi bên có một nửa. Tay Hân có một nửa mang chữ M. Còn tay Đường Minh có nửa mang chữ H. Xăm thì đẹp nhưng lúc xăm thì....

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!

Cả hai cùng rú lên. Nhưng khi xong rồi thì trên cả tuyệt vời. Chỉ cần hai người nắm tay nhau, hai nửa trái tim sẽ ghép lại làm một. (trên cả độc luôn nhé). Vòng cổ có thể mất, nhẫn có thể rơi, nhưng xăm thì sẽ mãi in trên cơ thể cho đến chết.

Bước ra khỏi hội xăm, Hân suýt xoa nhìn cánh tay đỏ ửng.

-Đau quá đi mất!

-Hi! Đâu có gì hề hấn đâu!_Đường Minh vẫn cười toe không thèm nhìn vết xăm kêu lầy nửa lời.

Hân bỗng nhớ otừ hình xăm đại bàng sau lưng Đường Minh. Cô không thể nào giữ nổi sự tò mò nữa, đành hỏi:

-Hình xăm sau lưng cậu là sao?

Im lặng mấy phút, Đường Minh càng xiết chặt tay hơn.

-Từ lúc mình mới sinh ra , được khoảng ba tháng thì bị xăm lên lưng. Mình cũng không nhớ, chỉ nghe mẹ kể lại thôi. Không ai được can thiệp, ngay cả mẹ mình. Vì theo dòng họ thì con cháu nhà họ Đường đều phải như vậy. Đó là dấu ấn. Vì thế ngay từ nhỏ, nó đã vừa là lá chắn vừa là miếng mồi ngon cho bọn thù ghét ba.

Trí tò mò của Hân cứ lẩn sâu dần. Hân lại hỏi:

-Vậy...trước hôm cậu chuyển ới trường..cậu có...

Hân vừa nhận ra mình thật đáng ghét vì không có lòng tin vào bạn trai. Nhưng dù sao cô vẫn muốn hỏi.

-Hôm đó mình ở biệt thự..và ngủ!_Nói rồi cậu không một chút nghi ngờ Hân.

Giờ thì mọi chuyện đã sáng tỏ, Đường Minh không có mặt ở hiện trường. Nhưng kẻ có hình xăm là ai?, hẳn chắc chắn là một người trong dòng họ Đường. Vóc dáng không phải là ông Long, kẻ này trẻ...rất trẻ. Chỉ tầm 20 đến 25 là cùng. Mà Lạc Văn..tức sát thủ hoa hồng thì lưng vẫn trắng.(kết quả của mỗi lần vào không gõ cửa khi cậu ta thay đồ.)

-Sao cậu lại hỏi thế? Có gì à?_Đường Minh nhú mày nhìn Hân hỏi.

-Ồ...không có gì!_Hân lắp bắp trả lời. May mà cậu ta không chú ý đến thái độ bất thường đó của cô.

-Cái đêm hôm đó...

-Gì cơ?_Hân hơi khó hiểu nhìn Đường Minh.

-Cậu đã vào phòng mình...trong lúc mình đang tắm...

-Hơ..._Hân nhớ lại cái cảnh cô nhảy ùm xuống nước.

-Cậu...đã nhìn thấy gì?_Đường Minh khựng lại.

-Ồ..thì...thấy mỗi nửa trên thui à!

-Thật chứ?

-Thật!

-HÀHHÀH!_Đường Minh cười lớn. Trông mặt Hân cứ đỏ găng lên như vừa ăn phải ớt.

-Dám trêu tui?_Hân đá nhẹ vào chân Đường Minh khiến cậu ta lão đảo.

-Thực ra lúc đó...mình còn tưởng cậu là trộm chứ! Hhâhhâh!

-Tưởng là trộm mà dám lấy đi nụ hôn đầu của người ta!

-Còn cậu thì dám rút chun quần của con trai...to gan chẳng kém.

-Lúc đó phải thoát bằng mọi giá nên mới...!

-Hahahaha!

Cả hai đang cười vui vẻ thì đột nhiên có một người cuắt hiện khiến cả hai im bật.

37. Chương 48 : Vì Sao?

-Con đi cùng thằng nhãi này nãy giờ..vậy mà để ta phải đi tìm loạn cả lên. Con đang bệnh mà tại sao giỏi đi chơi vậy?_Bà Ana nhìn cả hai giận dữ..bên cạnh bà còn có Rik nữa.

-Tất cả là do cháu, không phải là Hân...

-Bốp!

-Câm miệng!_Bà Ana vả một phát mạnh vào mặt Đường Minh đến nỗi năm đầu ngón tay hằn lên má._Còn cậu, biết rõ Hân đang bệnh, tại sao lại đưa nó đi? Cha là đồ không ra gì, con cũng chỉ là rác rưởi mà thôi!_Bà Ana cay nghiệt nhìn Đường Minh.

Cậu im lặng, nói lỏng tay Hân ra, tại sao bà ta có thể ăn nói cay độc đến đáng sợ như vậy.

-Mẹ?! thôi đi mà!_Hân nín lấy mẹ cô năn nỉ.

-Chúng ta về!_Bà Ana không những gắt lên mà còn lườm Hân như kẻ thù. Cô chỉ biết đứng lặng nhìn Đường Minh. Cô hiểu giờ cậu ta đang rất đau. Cô muốn chạy lại mà an ủi, mà nắm lấy bàn tay lạnh lẽo kia..nhưng vô ích..vì có một bàn tay khác đã ôm lấy vai cô, kéo cô đi. Hân vẫn ngoái đầu nhìn lại..nhưng không thấy ánh mắt mà cô mong chờ đâu cả.

-Mẹ làm như vậy là muốn tốt cho con! Con hiểu không?_Bà Ana thềm thì.

Hân vẫn yên lặng gục đầu vào bức tường màu trắng nhạt nhẽo.

-Ta...sắp chết rồi..Hân à!

Mặc bà Ana có nói thế nào thì Hân vẫn giận, nhưng đến nước này thì có vẻ cô đã bị lung lay một chút rồi. Nhưng vẫn im lặng.

-Bác sĩ nói ta bị bệnh tim, ta không biết khi nào sẽ chết. Vì vậy con hãy để ta vui lòng trước khi chết, Được không?

Đến lúc này thì hân thấy thương bà thật sự, mẹ cô bị bệnh tim ư? Vậy mà cô cứ luôn làm trái ý bà. Cô thật bất hiếu...Rồi những giọt nước mắt lăn dài trên khoé mi cả hai...có một kẻ đứng ngoài mỉm cười.

Lạc Văn bực tức xô vỡ đồ đạc trong nhà. Thì ra những người bạn của cậu đã chuyển nhà sau vụ bom nổ. Vì thế cậu không tìm ra họ đang ở đâu và Nguyệt đang ở đâu. Một mối, bức xúc, cậu hét lên, đấm tường đến chảy cả máu tay. Thì ra những ngày qua, Nguyệt chưa hề tin cậu, Nguyệt không hề tha thứ cho cậu. Cậu có thể khiến Nguyệt tin...nhưng nếu nói ra cái bí mật cậu là điệp viên không phản bội, thì cô ấy sẽ gặp nguy hiểm nhiều hơn, và cậu cũng sẽ bị bang Phi Ứng truy sát. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, Lạc Văn lao vội ra ngoài...

Đường Minh đang ngồi trên giường thì đột nhiên thấy có một bóng đen lướt qua. Cái bóng đen ấy di chuyển theo hình zic zắc rồi dừng lại trước mặt cậu. Một khuôn mặt quen thuộc lâu ngày không gặp.

-Cậu còn nhớ tôi chứ? _Lạc Văn mỉm cười.

-Tại sao lại đến đây? _Đường Minh nhếch mép.

-Có thể cậu không tin nhưng tôi đang muốn giúp Hân, Quyên nên mới đến nhờ cậu.

-Tại sao lại là tôi? Làm sao tôi có thể tin cậu?

Lạc Văn mỉm cười rồi kể lại mọi chuyện cho Đường Minh nghe. Cả thân phận thật của cậu. Vì cậu biết Đường Minh không theo cha, cậu ta là một người lương thiện. Cậu ta sẽ khuyên Hân. Nếu Văn ra mặt, Lưu Hồng ắt có cách tiêu diệt vì biết Văn không phải là một kẻ trung thành với tổ chức Phi Ứng. Cậu chỉ có thể ngầm bảo vệ họ giống như lần có vụ nổ ở toà nhà Hữu Lạc Dương.

-Đứng lại! _Nhược Bằng vừa chạy vừa hô to để người đi phía trước nghe thấy.

Quyên có cảm giác ai đó đang gọi cô nhưng tuyệt đối không quay đầu lại. Vì thế hai phút sau, người máy đã chạy được bằng cô khi ở cách xa 100m.

-Nhược Bằng! _Quyên khó hiểu nhìn cậu ta.

-Cô...nói dối! _Một câu cụt lủn lại được người máy thốt ra.

-Tôi không hiểu!

-Rất cuộc trước kia tôi như thế nào? Cô đã nói dối..phải không?

-Tôi tưởng là... _Quyên nghĩ cậu ta đã nhớ ra nên mới đuổi theo nhưng không ngờ... _Mà thôi, tôi nghĩ xa quá rồi thì phải! _Những giọt nước mắt lạnh buốt rơi trên khoé mi chảy xuống má Quyên.

-Cô không nói phải không? Vậy thì tôi sẽ đi hỏi tất cả...xem họ có biết tôi và cô là ai, là gì của nhau không! Đi! _Nhược Bằng vừa nói vừa lôi xềnh xệch Quyên đi.-Bỏ tay ra..anh làm tôi đau! _Mặc lời nói của Quyên, người máy vẫn đi tiếp. Vì Quyên gào ngày càng lớn nên cậu ta chuyển luôn lên vai. Giờ thì chẳng dám kêu nữa ý chứ! Kêu là ngã như chơi. Người đi đường nhìn cả hai khó hiểu xen lẫn ngưỡng mộ.

-Có biết tôi và cô ta là gì của nhau không? _Nhược Bằng gặp ai cũng hỏi như vậy làm Quyên đỏ lựng cả mặt. Trông họ vừa buồn cười vừa thú vị.

-Thả ra! Tôi sẽ nói! _Đến nước này thì Nhược Bằng mới thả Quyên xuống.

-Giờ thì nói đi! _Không có một chuyển động nào trên khuôn mặt ngoại trừ đôi môi mấp máy.

Quyên kể lại mọi chuyện. Về cậu ta, về mình. Về cả tổ chức.

-Đồ nói dối! _Nhược Bằng đánh mặt lại, tay cậu ta nhanh chóng bóp lấy cổ Quyên. Quyên không thể tin được. Cậu ta vừa mới đề nghị cô kể lại mọi chuyện, vậy mà giờ lại muốn giết cô luôn sao?

-Tôi không nói dối!_Quyên nhấn mạnh từng chữ.

Ghé sát mặt vào đôi mắt Quyên, người máy thấy ánh mắt đó không một chút sợ hãi. Các tế bào niêm mạc vẫn giãn bình thường, không có dấu hiệu của nói dối. Cậu buông tay ra.

-ẶC...lúc nào cũng muốn tôi ngạt thở, cậu bị điên hả?

-Ông chủ nói tổ chức w là nhiệm vụ hàng đầu cần tiêu diệt, tại sao cô lại nói...

38. Chương 49 : Khi Lộ Bí Mật.

Một tuần sau.

Hân đã khỏi hằn vết thương và theo mẹ về nhà. Quyên mất tích một tuần nay. Cả Đường Minh cũng vậy. Hân cảm thấy lo lắng thật sự. Sáng nay cô ở nhà một mình. Mẹ và Rik đã đi làm một số việc. Dù sao cô cũng khỏi hằn rồi. Đang định nghe nhạc thì bỗng có tiếng gõ cửa. Hân chạy ra mở...cô cứ ngỡ là Quyên hay Rik, nhưng hoá ra kẻ đứng trước mặt lại làm cô kinh ngạc.

-Mình có chuyện muốn nói!

-Vào nhà đi!

Vẫn là mái tóc óng mượt và đôi mắt nâu hút hồn, Nguyệt tuy có vẻ buồn bã nhưng vẫn xinh đẹp tuyệt trần.

-Trong suốt thời gian qua, mình đã ở cùng Lạc Văn.

Hân ngạc nhiên xen chút lo sợ.

-Mình là một điệp viên của tổ chức w.

Hân bây giờ hoàn toàn không thể nào mở miệng ra được trước 2 bất ngờ ấy.

-Đây là những kí tự mình chép được trong máy Lạc Văn. Thực ra ngay từ đêm ở vũ trường bing boong, mình đã muốn giúp cậu bắt Đường Thăng Long nhưng không ngờ lại bị gián đoạn. Mình chỉ muốn nói với cậu rằng hãy cảnh giác với sthh.

Hân lúc đầu còn nghi ngờ, nhưng khi nghe Nguyệt kể lại hết thì cô hoàn toàn đã tin thật sự.

Bác sĩ giỏi nhất vn đang tháo băng cho Nhược Bằng. Cậu muốn biết quá khứ. Cậu đánh đổi mạng sống để gấp con chip ra. Thực sự thì chỉ chọc thủng một mạch điện nhỏ trên con chip mà thôi. Quyên đã chờ ở đây một tuần, cô chờ cậu tỉnh lại, cô vừa tò mò vừa sợ. Khi cậu ta tỉnh lại, Quyên không ngờ được là câu đầu tiên cậu ấy thốt lên là:

-Sát thủ hoa hồng là điệp viên thật sự của tổ chức w.

Quyên sững sốt thật sự, nhưng nhớ đó là câu nói nhảm thì sao? Không ai ngờ được, vào cái hôm xảy ra vụ nổ ở toà nhà Hữu Lạc Dương, Nhược Bằng đã tới nhà cả ba và gặp một gã đưa thư. Bức thư quan trọng vô tình rơi vào tay Nhược Bằng. Nó tiết lộ một bí mật lớn. Sát thủ hoa hồng đã hi sinh lòng tự trọng, sự trong sạch để người khác hiểu lầm.

39. Chương Đặc Biệt : Sát Thủ Thật Sự.

(12 năm trước)

-Bố mẹ ơi ! cứu bố mẹ...bố mẹ cháu còn trong đó._Một thằng bé 7 tuổi đã hét lên và đòi xông vào đám lửa khi căn nhà của nó bốc cháy. Nó vừa mới đi chơi ở một nhà hàng xóm về. Mấy tiếng trước nó còn nhìn thấy bố mẹ cười vui vẻ mà sao bây giờ trước mắt nó lại xuất hiện hai thi thể đen ngòm bốc mùi khét lẹt và

không rõ mặt. Nó đã gào lên và khóc rất nhiều nhưng vô ích. Người nhà của nó không thể sống lại. Một người phụ nữ tầm 40 tuổi lau nước mắt cho nó. Bà ta đau xót nhìn nó và 2 cái xác.

-Cháu đừng quá đau lòng. Cảnh sát Lạc Hưng đã qua đời rồi...ta sẽ nuôi cháu thành người._Bà ta mỉm cười nhìn thằng bé rồi dắt nó tới một toà nhà lớn.

-Ta là người của tổ chức w. Cha cháu đã từng là một điệp viên xuất sắc của tổ chức. Vụ hoả hoạn này cũng là do kẻ xấu sắp đặt hại cha cháu.

-Là ai ?

Thằng bé hỏi bé hỏi với vẻ cảm tức tột cùng.

-Nóng nẩy không tốt đâu cậu bé !_Bà ta xoa đầu nó dịu dàng.

-Cháu muốn trả thù !

-Những người chỉ biết thù hận là những người ngốc nghếch. Cháu có muốn tiếp tục ước mơ của cha cháu không ?_Bà ta hỏi với vẻ ân cần.

-Nhưng....cái chết của cha mẹ quá...._Nó chưa kịp nói thêm thì người phụ nữ đã hôn nhẹ lên trán..

-Học cách làm một điệp viên !

-Điệp viên ?_Thằng bé ngơ ngác nhìn người phụ nữ.

-Lạc Văn, đau thì phải nói là đau chứ, sao cháu có thể im lặng được !_Người đàn ông trẻ tuổi cầm cây kiếm rút vào giá rồi chạy tới hỏi han Lạc Văn.

-Làm điệp viên...không thể....kêu đau..được !

Nói xong thì thằng bé ngất luôn trên tay thầy nó.

Thời gian trôi qua, sau một năm, thằng bé được bố trí cài vào tổ chức Phi Ưng.

-Đây cậu bé....tên gì ?_Một người đàn ông đeo kính đen hỏi nó khi thấy kĩ năng phi tiêu của nó quá đỉnh trong một đoàn xiếc đã được bố trí sẵn.

-Thưa ông ! Cháu tên Lạc Văn !

-Lạc Văn ! Tên mày có vẻ không tệ lắm nhỉ ?có muốn ta bao ăn bao ở cả đời không ?

Tên mặc đồ đen vừa hút xì gà vừa cười.

-Cháu sẽ làm gì ?

-Mày cũng có chút đầu óc đấy ! gan mày to cỡ nào ?

-Dạ ! đủ để làm ông hài lòng !

-Hahaha ! tao thích thằng nhóc này rồi đấy ! đưa nó lên xe.

-Thưa bang chủ ! đây là thằng nhóc mà hôm nay em mới kiếm được ở một đoàn xiếc. Nó có chất của một sát thủ đấy ạ !

Sau một hồi loằng ngoằng kể dọc kể ngang, tên đeo kính đen cũng kết luận lại được một câu.

-Này nhóc ! có thể cho ta xem tài nghệ của ngươi được không ?_Một người đàn ông có giọng ồm ồm ngồi sau một cái rèm mỏng. Lạc Văn không tài nào nhìn thấy mặt ông ta được.

Ngay lập tức những chiếc phi tiêu được bắn ra thành đủ hình in lên tường.

-Haha ! _Lão ta cười rồi nhanh như cắt bắn lại 3 cái phi tiêu nhỏ.

Lạc Văn tránh được 2 cái, mặt cậu nhăn nhó....

-Mày bị trúng tiêu rồi sao thằng nhóc !_Tên mặc đồ đen có vẻ hoảng hốt.

-Chấp nhận đến đây, có nghĩa là đã đủ bản lĩnh rồi ! nhưng làm người không thể chỉ có nguyên bản lĩnh mà phải có tài thật sự. Nếu người bị trúng độc, thì cũng là do người liều lĩnh thôi !

Lão già sau bức rèm lại cười. Tính đến giờ đã có 78 đứa trẻ bị trúng phi tiêu của hắn mà chết. Đứa thì bị bắn vào họng do há hốc mồm ngạc nhiên, đứa thì bị trúng cả ba nhát vì muốn thử cảm giác mạnh, có đứa bị trúng vào hông do múa may quá nhiều. Chúng đều có một điểm chung là người của đoàn xiếc x. Tên đeo kính đen thường đến nơi này để chọn người do bị trúng mũi nhún kế của ả đào hát.

-Hi ! ngài nhầm rồi ! tôi bắt được 3 cái ! _Lạc văn nhỏ ra một cái phi tiêu.

-Giỏi lắm ! _Lão chủ vỗ tay rôm rốp và ra dấu năm bờ oăn.

-Đường Thăng Long ! hôm nay ta đến là để gửi nhờ một thằng bé ! Nó là hậu duệ thứ 4 của bang chủ. Hãy chăm sóc cho tử tế !

Tên mặc đồ đen nói xong thì quay hông đi thẳng để lại một thằng bé 8 tuổi đứng nhìn chăm chăm vào kẻ được gọi là Đường Thăng Long trước mặt.

-Mày...tên gì ? _Ông ta hỏi với vẻ khó chịu.

-Tôi là Lạc Văn. Từ bây giờ, tôi muốn trở thành một sát thủ chuyên nghiệp. Nghe nói ở đây có người đào tạo rất giỏi. Mong ông giúp đỡ nhiều !

Ông Long không kịp phản ứng trước lời giới thiệu của một thằng bé 8 tuổi. Tại sao nó lại có tài ăn nói như vậy, hay là do đã học thuộc trước khi tới đây giống như ông mỗi khi vào gặp bang chủ hay đứng trước cánh nhà báo.

-Mẹ ! mẹ có muốn xem con múa không ? _Một cô bé trạc tuổi Lạc Văn đứng ngoài cửa phòng nũng nịu. Tiếng nói phát ra từ bên trong còn to hơn cả tiếng cô bé.

-Mày không còn biết gì ngoài múa hả ? mau đi chơi chỗ khác đi !

Con bé chảy nước mắt, nó chạy nhanh đến nỗi đâm sầm cả vào Lạc Văn.

-A !

Con bé ngã nhào xuống đất.

-Bạn có sao không ? tại tôi chạy nhanh quá nên... _Con bé vừa xin lỗi vừa ngẩng mặt lên thì bắt gặp một đôi mắt quá ư lạnh lùng, giống như xác chết vậy.

-Bạn không nói được hả ? xin lỗi ! _Con bé vẫn lo lắng nhìn Lạc Văn.

Trông nó khá xinh xắn với mái tóc dài và một đôi mắt to. Nhưng Lạc Văn không tin trong nơi đào tạo sát thủ này lại xuất hiện một con nhóc hiền như bụt. Cậu không thèm ngoảnh mặt lại mà đi thẳng về phòng.

-Huuhuhuhuh !

Lạc Văn đang chuẩn bị sửa soạn phi tiêu để tập thì đột nhiên nghe tiếng khóc, liệu có phải ma không ta ? khi cậu mở cửa ra thì không hề thấy ai cả. Nhưng mà ở khu vườn cây cảnh trước mặt cậu là một chiếc váy trắng đang xoè ra trong nắng vàng. Mặt cậu tự dưng đỏ lên và tim cũng đập liên hồi. Nhưng điều đó cũng kết thúc khi tiếng thét chói tai của người đàn bà hôm nọ :

-Nguyệt ! về phòng ngay !

(3 tháng trước.)

-Có nhiệm vụ mới cho người đây! _Lão già ngồi sau tấm rèm cất tiếng.

-Trần Hoàng là kẻ đang tìm đầu mối về tổ chức của chúng ta! Vì thế ta cần người ám sát ông ta. Là thủ tướng nên việc ám sát hắn nhất định phải thành công, không được phép thất bại.

-Thuộc hạ sẽ làm tốt.-Lạc Văn cúi đầu kính cẩn rồi đứng lên lui ra ngoài. Cậu không để ý còn có kẻ khác cũng đang nhìn cậu bằng con mắt nham hiểm.

Trong mạch nước ngầm đục ngầu, một kẻ có hình xăm đại bàng sau lưng đang sải tay bơi một cách vội vã. Hắn đang cố bơi tới một địa điểm quan trọng. Ám sát thủ tướng ư? Làm sao đủ thời gian để vượt qua một bức tường laze, hàng rào điện và hàng ngàn kẻ bảo vệ. Hắn không có bản lĩnh ấy. Cách đơn giản nhất là bơi qua đường hầm chứa đầy nước này để thông tới phòng thủ tướng. Một kế hoạch hoàn hảo. 10 giờ, hệ thống camera sẽ tự động ngắt trong phòng. Nếu đối thủ của hắn có đến đi chẳng nữa thì cũng phải vượt qua chán mấy cái hàng rào điện, mặc dù hắn là kẻ giỏi máy tính...

Ngoi lên khỏi mặt nước, hắn bật nắp hầm. Ánh sáng từ trong phòng rọi vào mặt khiến hắn khó chịu. Thì ra đường hầm thông vào buồng ngủ của thủ tướng qua một giá sách trong phòng. Kẻ mới vào nghề không tránh khỏi sơ suất. Hắn đến sớm hơn 5 phút mà không biết. Camera đã chụp được hình ảnh sau lưng hắn ta. hỦm! Lại là hoa hồng. Sao hắn lại rắc hoa hồng lên người nạn nhân trước khi gây án....có lẽ là vì đối thủ của hắn...thật khâm phục tài sử dụng ám khí của đối thủ...những kẻ đề tiện thường dùng độc để hạ thủ, hắn cũng là một trong số đó. Con mồi đang ngủ say như chết trên giường, cũng may ông ta không ôm vợ, chứ không thì cả hai vợ chồng đã được ví như romeo và Juliet rồi. Nhét cánh hoa vào miệng ông ta, kẻ ám sát cười khẩy một cái rồi bước vào đường hầm.

Một kẻ mặc đồ đen khác lao vào ngay sau đó, hắn biến sắc khi thấy thủ tướng đã bị sát hại. Hắn đã đến muộn hơn một bước.

12h đêm.

-Tút....tút ...tút...

Hắn cố với lấy chiếc điện thoại. Vào cái giờ này thì chỉ có tổ chức W gọi đến.

Không chỉ có riêng Hàn nhận được mà cả máy di động của cô bạn Quyên Quyên bên cạnh cũng đang réo không ngừng.Hàn bấm nút nghe rồi áp vào tai mặc dù mắt vẫn đang nhắm nghiền.

[Nhiệm vụ khẩn cấp dành cho các bạn. Vào 22h ngày hôm nay, một thủ tướng đã bị sát hại, trên miệng ông ta còn lại một cánh hoa hồng, đó chính là hung khí gây án của hưng thủ. Đây là nhiệm vụ quan trọng, yêu cầu các bạn nghiêm túc khi làm việc]

Một người phụ nữ với mái tóc ngắn bồng và đôi môi đỏ, tầm tuổi 45 đang bước vào căn phòng ,đúng hơn là 1 tầng hầm ở dưới căn nhà của điệp viên . Trong đầu bà ta suy nghĩ rất nhiều việc, bà có nên tha chết ột đứa phản bội hay ko? Dù rằng bà đang trà trộn vào tổ chức W. Bà sẽ lợi dụng 1 đứa ngu ngốc, cả tin. Bà sẽ điều khiển nó để chống lại bang chủ.Tới lúc ấy, bà sẽ thừa kế toàn bộ tài sản 300 tỉ USD cùng 1 bang buôn ma tuý lớn nhất Châu Á. Mỉm cười nhìn những hình ảnh mà camera báo về, bà vui đến lạ.

-Lưu Hồng!Bà ko sợ sát thủ hoa hồng sẽ tới báo thù sao?_Một khuôn mặt điển trai khẽ nhếch mép nhìn Lưu Hồng.

-Trong tứ hậu duệ của bang chủ, chẳng phải cậu cũng đã phản bội rồi sao?

-Bà nghĩ cô ta ngu ngốc đến vậy à?

-Ha....Ha...1 đứa con thiếu thốn tình yêu của cha mẹ từ nhỏ, khi có 1 người đến nhận là mẹ nó, bao bọc, che chở cho nó, người thử nói xem, liệu nó có tin ko?

Chàng trai vẫn quay mặt về bàn phím máy tính,im lặng.

-1 hộ chiếu giả,1 cái tên giả,1 hồ sơ điều tra lý lịch. Quá hoàn hảo để đánh lừa 1 điệp viên miệng còn hơi sữa .

-Bà làm gì là tùy, nhưng tôi rất có hứng với con mồi đó.

-Tôi biết..nếu thành công vụ này, cậu sẽ được như ý. Tính háo sắc của cậu hình như không hề giảm đi chút nào!_Lưu Hồng cười mỉa mai rồi lại nhìn lên màn hình camera.

-Kiều Minh Nguyệt, con nhỏ này đã mau chóng tìm tới đây rồi ư?

-Vẫn là vạch trần bộ mặt sát thủ hoa hồng mà thôi!

-Có cái còn quan trọng hơn kia..._Chàng trai tặc lưỡi.

-Kí tự...! Hết bao nhiêu để giải mã những thú mà nó đưa cho con nhỏ Hân.

-Ba ngày!_Chàng trai nhú mày.

-Nó không an phận bên thằng ranh kia, còn chạy tới đây làm gì!_Lưu Hồng nghi ngờ.

-Thực sự..tài năng lập trình của hân đã vượt qua sự tưởng tượng của tôi.

-Đừng bao giờ đánh giá thấp một ai đó, kir à!_Lưu Hồng vờ vỗ vai chàng trai rồi bước ra cửa. Bà không để ý kir đang hừ một tiếng khó chịu. Hân thật sự rất ghen tức vì có người giỏi hơn hân về mặt mã, lại còn tình địch của hân nữa. Việc gì hân cũng thua, nhưng mà công việc hân đang làm bây giờ mới đáng quan trọng. Một đứa con gái đầu phải là cái đích hân cần tới. Nghĩ thế, Kir lại nhăn trán tìm cách giải mã số kí tự nặng nhệch kia.

40. Chương 50 : Cặp Đôi Thú Vị.

Đi bên cạnh Quyên, một chàng trai vs mái tóc đỏ đang im lặng nhìn thẳng vào con đường phía trước.Ông bác sĩ kia đã nói cậu ta trở về bình thường, tuy vẫn là người sống nhờ chip điện tử,nhưng tạ sao lại ko nhớ nổi mỗi hình Quyên.Nghe cậu ta hỏi cô là ai? mà lòng Quyên đau rớm máu.Tại sao lại như vậy,chỉ một chút cũng ko có ư? Thấy Quyên ko nói gì, cậu ta đề nghị :

-Tôi ko thể bán đứng ông chủ, ông ấy là người đã cứu mang, nhất tôi từ đồng rác lên, vì thế tôi chỉ có thể cung cấp một số thông tin mà tôi biết cho tổ chức của cô,ngoài ra sẽ ko làm bất cứ 1 điều gì nữa,Khi nào có thông tin,tôi sẽ tự động tìm tới, ko cần liên lạc, tránh nghi ngờ_Nhược Bằng chưa nói xong thì đã nghe tiếng bụng Quyên réo ầm ầm.

-Cô.....đói ?

-ừ._Quyên gật đầu.

-Vậy thì đi ăn đi !Ko làm phiền nữa, tiễn đến đây đủ rồi ?

Chẳng chờ Quyên nói gì, Nhược Bằng đã quay mặt bước đi, nhưng đi chưa được bao xa thì đã phải quay đầu ngay tức khắc.

Quyên thì ngã lăn trên đường, còn vài thằng trên xe mô tô thì bước xuống đòi bồi thường, rõ ràng bọn hân sai mà còn cố bắt nạt Quyên. May mà Quyên bị thương ở chân, ko thì mấy tên trơ trên này đã bị đâm cho học máu.

-Này cô em ! đền tiền đi ! xe anh xịn thế này, xước nhiều thì xấu lắm, hay là em lên xe anh chở đi coi như bồi thường nhé !

Chưa đợi Quyên cãi lại thì một bàn tay nâng phốc cô lên, Ánh mắt lạnh lùng, bàn tay lạnh toát đỡ Quyên dậy.

-Nhược.....

-Mày là thằng nào ?Đền tiền thay cho cô em này hả ?

Nhược Bằng mặc kệ mấy lời nói vô duyên của bọn này,bế thốc Quyên lên rồi bước đi.Quyên thì sững sờ đòi thả xuống.

-Thằng kia !Mày có nghe thấy ko hả? Máu con nhỏ này làm xe tao bẩn hết rồi đây !Mau đền tiền để tao đi rửa xe....._Tên này chưa kịp nói hết thì đã bị ăn nột đấm vào mặt, rồi bàn tay lạnh ngắt lại túm lấy yết hầu hân mà gần lên :

-Tao cấm mày, sỉ nhục cô gái này !Tao vốn tưởng ko sát thương nhưng đã chảy máu thì ko thể nào tha thứ !_Nhược Bằng nẩy lửa nhìn bộ mặt tái nhợt vì sợ và đau của tên kia.

Hơ.....hơ.....mãi đánh nhau thì Quyên ở đâu ? Xin trả lời rằng từ này giờ Quyên bị thả bịch xuống đám cỏ gần đó, cũng may là cỏ mềm ko thì chấn thương hết cả xương. Thấy Nhược Bằng đang dùng bạo lực thì Quyên khuyên răn nhưng đều bị cậu bỏ ngoài tai. Nhìn tên bạn bị bóp cổ sắp chết, tên còn lại nói :

-Xin anh.....tha cho bọn em...bọn em biết tội.....mới lại ‘chị nhà’ cũng tha cho bọn em rồi mà....._Những tưởng câu nói này sẽ làm Nhược Bằng tha cho, ai ngờ cậu quay sang bóp cổ tên cầu khẩn.

-Tao ày nói lại..... !

-‘Chị nhà’....._Nhược Bằng càng thít mạnh. Cậu hành động như vậy là vì từ ‘chị nhà’. Thế mà tên ngu dần trước mắt lại ko hiểu. Dĩ nhiên hần ko hiểu rồi. Hần chỉ nghĩ 1 thằng con trai đang muốn bảo vệ người con gái của mình nên mới ra tay tàn độc như vậy nhưng ko ngờ.....

-Cậu kia ! Thả người ra ! Một viên cảnh sát cầm côn tiến lại, mặt đầy vẻ uy nghiêm, quyền lực.

Quyên thấy tình hình bất lợi thì chột lết nhanh về phía Nhược Bằng . Ko hiểu luôn lách kiêu gì mà Quyên chen được vào giữa hai người rồi quay mặt lại nhìn Nhược Bằng.

-Anh yêu à ! Đừng giận quá, hần chỉ là say rượu đi đứng ko cẩn trọng mà thôi !-Mặt Quyên hơi đỏ, ánh mắt cô như muốn nói ‘hãy giả vờ để qua mặt tên cảnh sát đi’ nhưng Nhược Bằng đâu có hiểu. Ừ thì buông tên này ra nhưng ánh mắt sát khí lập tức chuyển về phía tay cảnh sát. Mặt cậu ta vẫn lạnh, mắt toát lên 1 tia nhìn đáng sợ cắm phập vào tên cảnh sát. Đoán được chuyện gì đang xảy ra, Quyên liếc mình nhắm mắt, kiễng chân lên hôn vào đôi môi lạnh toát đang im lặng đến rợn người kia. Nhược Bằng ko có phản ứng gì. Mắt vẫn lạnh lùng nhìn tay cảnh sát.(sak). Tay cậu bắt đầu đẩy Quyên ra để sẵn tư thế lao về phía trước nhưng Quyên đã kịp ngăn lại. Ko hiểu sao cô lại có sức mạnh đến vậy. Hôn mà mở mắt thì rất kì quặc nhưng nhưng bây giờ thì ko kì chút nào, bởi nụ hôn này sẽ cứu mạng cho cả ba tên đang đứng gần đây !

-Hơ hơ...cái đôi này ! Viên cảnh sát ngạc nhiên nhìn 2 người.

Quyên bực, sao 3 cái tên ngu ngốc này ko chạy đi hả trời ? sao cứ đứng đây để cô phải tiếp tục nụ hôn nhau này. Hic Hic.T.T.Lần đầu tiên cô trải qua 1 nụ hôn lạnh toát, còn có vẻ rợn người. Ai bảo cô đang hôn người máy chứ !

-Thôi anh ơi ! Chúng ta đi thôi ! Ko có gì đâu ! Cả 3 tên bảo nhau rồi lần lượt chuồn. Quyên thấy thế thì vui mừng đẩy Nhược Bằng ra, nhưng... lại bị kéo ngược trở lại.

-Nóng ! _Nhược Bằng buông ra một câu gọn lỏn.

-Cái... gì... ? Quyên chau mày hỏi, mặt đang dần đỏ lên.

-Thứ này rấtnóng !

-Hơ hơ..... !

Nói rồi Nhược Bằng đang định làm hành động giống Quyên thì đột nhiên, nhân vật nữ chính bị lọt xuống đường. Nhược Bằng lạnh lùng nhìn xuống chân mình thì thấy Quyên đang ngã ngối. Hic. tại đau chân quá mà này giờ cố trụ cho đỡ xảy ra án mạng. Ngồi xuống nhìn Quyên mặt tái nhợt vì đau, Nhược Bằng lạnh lùng đưa lưng ra :

-Trèo ! _Đây là kiểu nói trống ko mất chủ ngữ của Nhược Bằng. Cái gì mà nóng vs chả lạnh. Quyên ko hiểu.....chẳng lẽ....

Ôm vai Nhược Bằng, Quyên bỗng cảm giác rất an lành, mặc dù lúc trước đã từng rất sợ bàn tay này giết chết mình.

Quyên ko hiểu nội tâm mình nghĩ gì nữa. Nhược Bằng vẫn ‘cổ hủ’ cái kiểu lạnh tanh đó mà công cô lên dốc. Con đường dài 5km mới tới được quán bánh cuốn. Ko phải cô cố ý chọn mà đây là quán duy nhất bán đồ ăn ở đây.

-Sao.....biết tui đói ?

-Nãy giờ.....bụng kêu ! _ ý Nhược Bằng là nghe tiếng bụng Quyên réo nãy giờ.

Chờ lâu nữa tiếng đồng hồ, phục vụ mới mang ra bát nước chấm, ko may trượt chân.....

-Á !Nóng..... !_Quyên ré lên một tiếng rồi nhìn lại bàn tay mình đang phồng rộp.Chỉ sợ người đối diện bạo lực, Quyên khẽ im lặng nén đau vào lòng.

-Ko.....Ko sao !Giọng Quyên nhỏ dần.

Người phục vụ lo lắng rồi lùi vào trong.Phút chốc quán ăn rộ lên rồi im ắng dần.Bỗng một bàn tay nắm lấy 2 tay Quyên lạnh toát !

-Nhược..... !

-Mới bỗng một chút đã la toáng lên !_Nhược Bằng vẫn bằng giá thể.Tuy hơi lạnh nhưng tay cậu nắm tay Quyên là để cô bớt đau vì bỏng.Thật là 1 ngày xui xẻo, ra đường toàn gặp thương tích mà chẳng dám kêu.

-Vết bỏng này này ko hề hấn gì so vs độ nóng ban này !

Nhược Bằng lăm bắm.Rất tiếc là Quyên ko nghe thấy.

Một lát sau, đĩa bánh cuốn đã xuất hiện trước mắt.Quyên thèm nhưng tay khều mãi mà thìa chẳng nhấc nổi bánh lên, loay hoay 1 lát, Nhược Bằng lấy thìa, tự tay bóp miệng Quyên, đưa thức ăn vào.Cái kiểu này là tra tấn chứ chăm sóc nổi gì mà mọi người xung quanh cứ trầm trồ khen ngợi Quyên có bạn trai tốt.Bánh cuốn thì trơn.Nhược Bằng cứ 10 giây dứt cho Quyên một lần, ko ngen nói lạ.Thấy Quyên có vẻ khó chịu, cậu ngừng bóp lại, ngửa cổ cô lên trời, đổ nước từ chén vào miệng.Kiểu này khác gì cực hình.Nhưng may là Quyên cũng nuốt trôi được.Sợ cậu ta lại cho ăn như lúc này, Quyên bất ngờ hét lên :

-Tôi ko ăn nữa !_Tức thì cả đám người quay lại nhìn, miệng chê bai Quyên là kẻ có phúc ko biết hưởng. Ý cậu này tương đương với có bạn trai bõn không biết ăn.

-Mọi người đừng hiểu lầm ! Tôi và cậu ta là bạn...

Chưa nói hết câu, Nhược Bằng đã nhanh tay đưa cả tá vào miệng Quyên.(Thế này thì bội thực mất).

Nhìn mọi người xung quanh cười mà Quyên tức lộn ruột. Cơ bản là do hấn đẹp trai nên việc xấu hấn cũng thành việc tốt, còn Quyên thì đang tốt thành xấu. Rõ ràng bị bắt nạt mà mọi người lại còn...

Tuy tức nhưng trong lòng Quyên bỗng nhớ lại kí ức hôm nào, cũng ăn bánh cuốn. Nhược Bằng bị lừa nên Quyên ăn hết cả đĩa. Hôm nay ăn cả đĩa nhưng là bị chơi xỏ. Tức !

41. Chương 51 : Cuộc Gặp Vô Tình.

Hân vừa mới nghe được chuyện bí mật từ Nguyệt. Hoá ra cô ấy là điệp viên mật ư ?Vây mà từ trước tới giờ lại luôn bị hiểu lầm. Hân đang chờ người ra thì bỗng có tiếng bà Ana nhẹ nhàng :

-Chào cháu ! Ta là mẹ Hân !_Bà Ana mỉm cười thân thiện chào Nguyệt.

Thấy cô có vẻ thắc mắc, bà Ana kể lại việc tháng trước mẹ con đã nhận nhau. Nghe vậy, Nguyệt không khỏi vui mừng.

-Thì ra...cô cũng là điệp viên ?

Bà Ana gật đầu.

-Chắc bây giờ hấn đang tìm cậu, hay là cậu ở đây luôn, tiện cho việc điều tra.

Nguyệt còn đang do dự thì bà Ana đã mớm lời :

-Hân nói đúng ! cháu cứ ở lại, coi đây như nhà mình đi.

Thấy hai mẹ con có vẻ lưu luyến nhưng ý Nguyệt lại trái ngược với họ.

-Cháu vẫn cần phải điều tra thêm về Lạc Văn, nếu ở lại, e không tiện...

-Vậy..._Hân đang định nói gì đó xong lại thôi.

-Vậy ăn cơm tối ở đây nhé ?

-Dạ !_Nguyệt mỉm cười ưng thuận.

-Nghe nói, người đang bị truy nã ?_Một giọng nói trầm khàn phát ra sau bức rèm, vẻ mặt ông ta nhẵn lại bức bối.

-Lần này chắc chắn có gián điệp phản bội !_Sát thủ hh quì trên nền nhà, miệng nhếch lên.

-Người nghĩ là ai ?

-Lưu Hồng !

-Hâhhah...người đang đùa ?

-Thuộc hạ không đùa, Lưu Hồng đang đứng về phe tổ chức w_Mặc dù thừa biết bà ta trà trộn vào để khống chế điệp viên nhưng trước mặt lão trùm này, Văn đành phải nói vậy.

-Người đa nghi quá rồi ! Lưu Hồng tuân lệnh ta trà trộn vào tổ chức w để phá vỡ sự đoàn kết của bọn chúng.

-..._Lạc Văn im lặng, biết hẳn nói vậy thì còn nói gì nữa.

-Thật khốn nạn ! Đường đường là sthh, một trong 2 cánh tay phải của ta mà lại bị lộ bộ mặt thật._Thấy giọng hẳn có vẻ sôi máu, sthh cúi gầm mặt.

-Truy nã là chuyện nhỏ, mạng này còn thì vẫn nguyện phục vụ chủ nhân đến chết !

-Tốt ! Ta muốn người làm một việc._Hắn chậm rãi nói, trong đó chứa đầy sự tin tưởng cùng huyền hoặc.

-Thưa, là chuyện gì ?

-Người còn nhớ vụ nổ ở toà nhà Hữu Lạc Dương chứ>

-Dạ !

-Tìm cho ta kẻ nào dám làm chậm lại thời gian kích nổ. Người là ‘Siêu máy tính’ không thể thua hắn được.

-Tuân lệnh !_Lạc Văn định rời đi nhưng lại bị hắn gọi giật trở lại.

-Còn việc này nữa..kẻ phản bội _Đường Thăng Long, giết hắn đi ! thời gian qua ta đã tìm hiểu, không ngờ hắn còn rất nhiều vụ ăn bớt hàng..lần này ta muốn thấy xác hắn mang cho chó gặm !

Nhìn ảnh Hân, Đường Minh thực nôn nao trong lòng, đã mấy ngày không gặp, sao Hân không gọi điện hay nhắn tin gì cả làm cậu lo quá. Nhìn vết xăm lại càng nhớ Hân. Lúc đó cậu đã biết Hân thực lòng thích mình. Cậu nguyện bảo vệ Hân suốt đời, làm bờ vai cho cô dựa, làm cô cười hạnh phúc, nhưng tại sao ‘mụ phù thủy’ cứ năm lần bảy lượt ngăn cản. Thân phận bà ta khó điều tra, tới nỗi đã mấy tuần rồi mà Nhược Bằng không tìm ra gì cả. Không chịu được nỗi nhớ trong lòng, cậu lao ra ngoài biệt thự

Sau khi ăn xong bữa cơm tối, Nguyệt đi bộ về nhà. Quyên cà Hân vẫn chưa xảy ra chuyện gì, may thật. Tổ chức có thêm cả Rik và bà Ana thật như hổ mọc thêm cánh. Đang đi thì Nguyệt bỗng thấy khó chịu, miệng buồn nôn nhưng lại chẳng nôn được gì, hay là đồ ăn lạ miệng nhĩ ? Chật vật một hồi, cuối cùngNguyệt cũng về đến nhà Lạc Văn.

...-Em về rồi à ?

-Ừm !

-Anh biết sẽ là vậy mà !Nào, hôm nay thì em sẽ được thưởng thức cơm rang thật cảm do chính tay anh nấu nhé _Lạc Văn vui mừng nhìn Nguyệt rồi vội vàng bưng mâm lên.

Ồn trời, hẳn không nghi ngờ gì cả ! Dĩ nhiên, khi yêu con người thường mù quáng thế đấy. Nguyệt mỉm cười, tay đưa một thìa cơm lên miệng..nhưng chưa kịp ăn thì...

-OÊ !

Lạc Văn hốt hoảng nhìn Nguyệt.

-Em sao vậy ? Thức ăn khó nuốt quá à ?

Nguyệt chạy vụt vào phòng vệ sinh, nôn mửa.

-Đâu có ! vẫn ngon như thường ngày mà ! _Lạc Văn bình thần sau một hồi ăn thử. Rồi lập tức chạy tới trước cửa phòng vệ sinh đập đập.

-Đã đỡ hơn chưa ?

-Oẹ !

Lạc Văn sốt ruột đợi, một lát sau, Nguyệt mới bước ra, vẻ mặt phờ phạc.

-Em không biết sao nữa !

-Nghỉ đi ! để anh đi mua thuốc._Văn dìu Nguyệt vào phòng rồi chạy đi mau thuốc.

Chính Nguyệt cũng không hiểu tại sao lại có biểu hiện như vậy nữa, rõ ràng đồ ăn rất ngon..rất cuộc tình cô đang bị sao vậy ?

-Bán cho cháu thuốc chống nôn ! _Văn đập nhẹ tay lên mặt quầy bán thuốc. Người bán thuốc thấy cậu thì lập tức run run rồi cũng lảng vào buồng trong vò lấy thuốc. Thực ra, bà ta đang bấm điện thoại báo cho cảnh sát. Thấy lâu lâu, Văn sinh nghi, nghe nói thuốc chống nôn tên là... Cậu liền nhảy vào quầy, để tiền lại rồi chạy đi mất.

-Cạch !

-Anh mua thuốc về rồi, em uống đi ! _Lạc Văn nhìn Nguyệt trầu mến. Nguyệt uống thuốc xong lại nhắm mắt vào ngủ. Văn kéo chăn lên cho cô rồi hôn lên trán, sau đó mới rời khỏi phòng.

Chương 52 : Đường Minh và thế lực đối đầu.

42. Chương 52 : Đường Minh Và Thế Lực Đối Đầu.

Đường Minh gõ cửa nhà Hân. Cũng may lần này là Hân mở cửa, nếu là bà Ana thì lại hỏng hết cả ý đồ. Vừa mở cửa ra, Hân đã bị ôm chầm. Nhận thấy khuôn mặt quen thuộc của ‘thằng bé’, Hân ngạc nhiên một lúc rồi nhăn mặt :

-Buông ra đi ! Kì quá !

Đường Minh vẫn im lặng. Cậu không muốn thả Hân ra chút nào. Muốn phút giây này ngừng lại mãi mãi.

-Mình nhớ cậu ! _Đường Minh khê thì thầm vào tai Hân. Một ngày nay, từ sau vụ trốn viện, cô không hề liên lạc với Đường Minh. Thấy mình cũng có lỗi thật.

-E hèm ! khụ khụ ! _Con mù phù thủy chui ở đâu ra lập tức giả vờ ho Thấy thế, Hân vội gỡ tay Đường Minh ra nhưng cậu ta nhất quyết không thả.

-Kẻ biến thái nào dám quấy rối phụ nữ vào ban đêm ở ngay nhà điệp viên thế này ?

Biết bà ta nói mỉa mình một vẻ đau, Đường Minh từ từ bỏ tay ra. Cố nhẫn nhịn :

-Là cháu ! Đường Minh ! Một tuần rồi không gặp, trông cô có vẻ lên cân thật rồi.

-Hahaha...thằng nhóc này, dám bóp chặt lại ta sao ? Trong khu này gần đây có kẻ biến thái chuyên tấn công phụ nữ vào ban đêm, ta chỉ sợ Hân gặp chuyện, thấy cậu lén lút ở ngoài này, nếu đảng hoàng thì đã vào trong rồi.

-À...có lẽ nếu tên biến thái đó đến thật thì đúng là đáng lo cho Hân rồi vì căn nhà này đâu còn gì để hân tấn công nữa. _Đường Minh lợi dụng tình thế bóp chặt lại. Trong lòng cười thầm. Nếu hân có thật thì chắc chắn sẽ không thềm đạp vào gái già như bà Ana đâu.

-Có phải cậu muốn đứng ngoài không mà mãi vẫn chưa vào nhà ?

-À vâng ! _Đường Minh nhoẻn cười bước vào nhà.

Rik đang ngồi nghịch máy tính, bà Ana gọt hoa quả, còn Hân thì rửa bát. Nhìn bà Ana một lúc, Đường Minh mới nhẹ nhàng rón rén đi xuống bếp.

-Này ! trông cậu rửa bát hay quá nhỉ ? _Đường Minh thốt lên sau một hồi quan sát Hân rửa bát.) Công tử nhà giàu, đâu biết rửa bát là gì)

-Nếu hay thì cùng rửa đi ! _Hân cười vẻ đều đặn.

Đeo bao tay vào, Đường Minh cầm lấy một cái bát rồi cũng cho giẻ vào lau. Cánh tay hai người chạm nhua. Hình xăm trái tim lại nổi bật, ghép thành một hình ảnh đẹp. Đường Minh khẽ liếc nhìn Hân. Nhìn qua cửa sổ thấy có ánh sáng vụt qua, Đường Minh reo lên như trẻ con :

-Hân ! sao bằng kìa ! mau ước _Nói xong, Đường Minh nhắm tịt mắt lại cầu nguyện. Còn Hân thì la toáng lên ;

-Sao chổi đấy ! Đừng !Vừa nghe thấy từ sao chổi, Đường Minh suýt nữa thì làm vỡ bát.

-Cậu đã ước gì vậy ? _Hân nhăn mặt hỏi.

-À ! không có gì ! _Đường Minh xụ mặt xuống. Sao lại ngốc thế cơ chứ..liệu sao chổi có đem điều ước của cậu biến thành ngược lại không nhỉ. Ôi không biết nữa, chỉ cầu bây giờ hai người được ở bên nhau là tốt lắm rồi.

Thấy Đường Minh có vẻ nghĩ ngợi, Hân lấy nước vẩy lên mặt cậu ta trêu chọc. Thấy Hân té nước lên, Đường Minh cũng phản công lại. Hai đứa cứ toé nước lên như thế cho đến khi một ánh mắt chiếu vào họ khinh bỉ.

-Hân ! em muốn mẹ phát bệnh hay sao hả ? hai đứa ồn quá rồi. Quần áo lại ướt nữa. Thay đồ đi.

Nghe đến mẹ, Hân lập tức đi về phòng thay đồ, Đường Minh thì vẫn còn ở đó. Lúc Hân đi rồi, hai ánh mắt mới quét xẹt qua nhau :

-Tránh xa Hân ra ! _Rik nhếch mép nhìn Đường Minh.

-Hân thuộc về tôi ! Chính anh mới là người cần phải tránh xa cô ấy _Đường Minh cũng nghiêm nghị nhìn Rik.

-Này nhóc ! Đừng quá tự tin như thế. Từ trước tới giờ, những thứ mà tôi muốn chưa bao giờ tohát khỏi tay tôi cả. _Rik cười lạnh lùng.

-Bất cứ kẻ nào dám cướp người con gái tôi yêu, đều sẽ phải chịu một kết cục không tốt đẹp. Đây là lời cảnh cáo. _Đường Minh nhanh chóng thu tầm mắt về phía sau Rik.

Hân đang tiến về phía bọn họ. Tay Đường Minh lập tức kéo Hân tới sát mình, một là để chứng minh hai người là cặp đôi vì có hình xăm, hai là muốn Rik mất hi vọng vì Hân sẽ không bao giờ chọn hân. Quả nhiên điều này làm Rik sững sờ, nhưng rồi lại biến mất ngay khi hân tìm ốc :

-Người nhóc ướt hết rồi, lấy tạm bộ quần áo của anh thay đi.

Hân thấy vậy cũng gật đầu. Bất đắc dĩ, Đường Minh phải đi thay...lúc đi qua mặt Rik, đôi mắt cậu như muốn ăn tươi nuốt sống hân...

.....-Hơ hơ... _Hân như không tin vào mắt mình..không ngờ Rik mà cũng có bộ đồ quê mùa thế này. Đường Minh nhăn nhó ăn miếng táo một cách trệu trạo. Hân cố tính cho cậu bê mặt trước Hân. Áo gì mà lại đề dòng chữ to tướng :’ tôi là gấu bắc cực’ Quê chết đi được. Bà Ana nhìn cậu cũng không khỏi bật cười. Rik càng cười to hơn.

-Không sao ! nhìn rất kute ! _Hân cười một lát rồi an ủi.

-Thật không ?

-Thật !

Nghe thấy Hân khen, Đường Minh lập tức mỉm cười, mặt không còn nhăn nhó nữa...Hân của cậu đúng là người có mắt thẩm mỹ...^^

Sau khi nói chuyện toàn bị bóp chết từ hai người kia, Đường Minh bị đuổi với khuôn mặt hầm hè, tức chết. Họ chỉ sớm mong cậu ra khỏi nhà....sao tình duyên của cậu lại lắm trắc trở thế không biết.

Thế rồi trong đầu cậu nảy ra ý định...mở cốp xe sau rồi lấy ra cái thang.

-Các người đã đuổi thì tôi trèo vào vậy ! _Nói rồi Đường Minh leo lên tới cửa sổ phòng Hân...cậu có một số chuyện cần nói với cô.

43. Chương 53 : Biến Thái Tần Công.

Sau khi có một buổi tối vừa buồn vừa vui, Hân trở về phòng. Khi cô vừa mở cửa ra thì bỗng có một bàn tay đặt lên vai. Hân kinh hãi quay mặt lại.

-Thì ra...là cậu ! _Hân suýt nữa hét lên. Nhưng rồi chợt nhận ra sự vô lí khi câu jta xuất hiện ở đây, Hân nhăn mặt :

-Cậu...sao cậu vào được đây ?

Đường Minh khẽ suýt một tiếng. Cậu muốn nói cho Hân biết việc Văn không phản bội, và mẹ cô có gì đó rất mờ ám, cả tay Rik kia cũng vậy. Nhưng chưa kịp nói thì một cái bóng đen đã bay vèo từ cửa sổ vào phòng. Tự dưng cả hai cảm thấy nhói đau ở gáy. Cái bóng đen chuyển động rất nhanh, nhanh đến nỗi không phân biệt được hẳn là người hay là ma. Tới khi cả hai đều phát hiện mình đã bị trói ở tay chân và bịt miệng thì mới bắt đầu giãy dụa.

Kể lạ mặt có một khuôn mặt dài và ghớm ghiếc. Đôi mắt đen không thấy đáy bọc lộ vẻ hung tàn. Một cái mồm đầy vẩy và một cái mũi tẹt làm hẳn không thể nào xấu hơn. Nhìn hẳn, Hân có thể nhận ra đây chính là kẻ bệnh hoạn đã mấy ngày nay làm loạn ở khu phố cô ở. Nhưng hẳn vào nhà bằng cách nào ? Cứ cho là qua đường cửa sổ..Đường Minh chợt hiểu ra, lúc nghe bà Ana nói, cậu còn tưởng bà ta đùa. Chính cậu đã rước hẳn vào nhà. Cái thang..cậu quên chưa cất..tất cả là tại cậu...

Tên xấu xí kéo tay Hân rồi lẳng ra giường. Còn Đường Minh thì hẳn để ở một chỗ cũng gần đó. Cả hai cùng sợ hãi. Đường Minh còn sợ hơn cả Hân. Phải thoát được ! phải cứu Hân.Nhưng giờ tay chân cậu đều bị trói, miệng cũng bị dính keo. Cậu hoảng loạn nhìn Hân. Hân đang nhìn cậu với ánh mắt đau đớn cùng sự tuyệt vọng. Nếu Hân có làm sao, cậu sẽ hận mình cả đời. Dù chết trăm vạn lần cũng không thể tha thứ.

Tên xấu xí leo lên giường ngay tức khắc. Hân cười một tiếng rồi mắt như chìm đắm trong vẻ đẹp của Hân. Nhìn hẳn, Hân không khỏi buồn nôn, cô hi vọng ai đó sẽ lên phòng cô lúc này...cô quay sang Đường Minh, hai ánh mắt vẫn đau đớn nhìn nhau như thế. Không hét, không cự quậy..nếu như thế thì liệu có ai tới cứu họ được không ? Thà cô cắn lưỡi tự tử để không bị hẳn ta làm nhục. Ý nghĩ ấy nhanh chóng bị Đường Minh phát hiện. Cậu ta lắc đầu. Mắt ướt đầm nước. Hân cảm nhận được mọi thứ rất rõ ràng. Nhưng dòng nước mắt cứ tuôn ra làm nhòe đi. Có lẽ...chỉ cần...

-Ừm....mmmm “Đừng....Hân....đừng” _Đường Minh muốn ngăn Hân lại, muốn nắm vằm cái tên bệnh hoạn này ra...biết bao cô gái đã bị hẳn làm át tương lai vào hi vọng cuộc sống. Thà để cậu bị voi dày, ngựa xéo còn hơn là phải chứng kiến cảnh đau lòng này. Hân vẫn cố ngoắc tay về phía Đường Minh. Một nửa hình xăm có chữ M. Nếu có chết thì hãy chết cùng nhau..Khi tên bệnh hoạn ấy đang định xé quần Hân ra thì bỗng có một tiếng rầm phát ra làm hẳn nhảy vọt xuống dưới qua cửa sổ. Một hình dáng rất quen...không phải Đường Minh..mà là..Rik.

-Thằng khốn ! Mày làm trò gì vậy ? Mày để Hân mắc vào nguy hiểm...tao thật muốn giết chết mày ngay bây giờ.

Sau khi đá đập đủ kiểu vào người Đường Minh. Rik mới hậm hực chữi. Nếu Quyên không ngăn lại, chắc cậu ta đã lên viện rồi. Đường Minh không hề chống cự, cậu cứ để mặc cho Rik đánh. Cậu đáng bị thế. Nằm trên mặt đất, miệng chảy đầy máu, cậu khê liếc nhìn một nửa hình trái tim...tim lại đau.

-Không phải lỗi của cậu !_Quyên chìa tay ra để Đường Minh đứng dậy, nhưng cậu ta vẫn im lặng.

-Đồ vô dụng ! nếu muốn trả thù cho Hân, thì đừng nằm đây ăn vạ nữa. Hãy đứng lên mà tìm kẻ khốn khiếp kia ! hiểu không ?

Nghe câu này, tâm trí Đường Minh như thức tỉnh. Cậu ta nói đúng. Nếu mình cứ nằm đây thì chẳng khác nào kẻ vô dụng bất tài. Dựa vào trí tuệ và sức lực của mình, cậu nhất định phải bắt được hắn.

44. Chương 54 : Điều Tra.

-Hôm nay tôi gọi cậu tới đây là để nhờ cậu một việc_Đường Minh giơ bức vẽ lên trước mặt Lạc Văn.

-Sao cậu có ảnh này ?

-Đó là kẻ chuyên quấy rối phụ nữ ở Phố X, nơi Hân và Quyên đang ở. Tôi qua, hắn đã tấn công Hân !_Đường Minh vừa nhắc lại vừa bóp chặt tay.

-Hắn là Thủ Dao ! Một trong 4 sát thủ của bang chủ._Lạc Văn vừa nói vừa đánh máy tính siêu nhỏ.

-Thảo nào, hắn lướt nhanh như vậy. Nhưng tại sao hắn lại lộ mặt mà gây án như vậy ?

-Đó là vì hắn phản bội ! Nửa tháng trước chúng tôi nhận lệnh truy sát kẻ phản bội này, nhưng vì hắn có biệt tài di chuyển nhanh nên không bắt được. Tuy nhiên có một số thứ có thể giúp ích cho cậu._Lạc Văn đưa cho Đường Minh một cái USB_Đây là toàn bộ thông tin về hắn. Tôi sẽ ra mặt để cứu nếu tình hình trở nên nguy hiểm. Lưu Hồng và Rik sẽ không tha cho Thủ Dao, bọn chúng chắc chắn sẽ 'khử' để bịt đầu mối. Vì thế, bất cứ lúc nào, cũng phải cảnh giác !

-Được rồi !_Đường Minh cắm USB cắm vào chiếc máy tính xách tay màu đen. Sạc thút hoa hồng vụt biến mất.

-Thích : Girl, màu đỏ...

-Gét : kẹo cao su, nước đường...

-Cậu tìm những thứ này ở đâu ra vậy ?_Quyên vừa tròn mắt ngạc nhiên vừa nghi ngờ.

-E hèm ! Cậu chỉ cần biết thông tin này chính xác là được !

Hai người đã thống nhất với nhau là sẽ tóm gọ Thủ Dao. Bởi vì nếu để Rik và bà Ana biết, chắc họ sẽ ngăn cản hoặc thủ tiêu hắn mất. Đường Minh ngạc nhiên vì tại sao Quyên có thể đồng ý dễ dàng được như thế thì cô nói cô cũng nhận ra một vài điểm kì lạ ở hai người kia. Suýt chút nữa thì cô nói toạc ra là Nhược Bằng đã nhớ lại mọi chuyện và nói cho cô biết Lạc Văn không phản bội. Nhưng nếu nói ra bây giờ, mọi việc có thể bị lộ. Khôngn hững nguy hiểm cho cô mà cả Hân cũng sẽ bị đuổi giết.

-Tôi qua cậu có nghe thấy tiếng bọn mình không Quyên ?_Đường Minh liếc mắt xung quanh thăm dò.

-Không !

-Lạ thật ! vậy tại sao Rik lại có thể biết mà đập cửa vào nhỉ ?

-Chuyện này...

-Thôi ! Bàn vào việc chính đi ! Chúng ta cứ theo kế hoạch mà làm_Quyên vỗ vai Đường Minh.

-Này ! các cậu đang làm gì thế ?_Nguyệt không biết từ đâu đi ra mà đã nghe lỏm hết chuyện rồi.

-Cái gì mà hteo kế hoạch thế ?

Cũng may Nguyệt chưa nghe được những thông tin trước đó. Đường Minh vốn có ác cảm với Nguyệt bởi ông Long đã quên mẹ cậu để cặp với ả này. Bỗng nhiên trong lòng cậu dấy lên một tia căm thù.

-Đường Minh..Nguyệt là điệp viên ! cậu đừng nhìn cô ấy như thế !

-Hừ !_Đường Minh quay mặt đi chỗ khác. Nguyệt cũng có vẻ không vui.

-Nghe nói tối qua Hân bị tên biến thái tấn công, vì thế mình tới xem xem có thể giúp gì được không.

Quyên gật đầu.

-Nhưng không được nói cho cô Ana và Rik biết. Ok ?

-Tại sao ?

-Đừng thắc mắc nhiều !_Một giọng nói cứng ngắt, chua chát vang lên. Nhược Bằng cũng có mặt từ nãy, chẳng qua là im lặng mà thôi.

Thảo luận một hồi, cuối cùng họ cũng đưa ra quyết định đêm nay sẽ thực hiện vụ này. Có một người đứng từ xa nhìn cả bọn. Ai bảo có người hấn yêu hấn tham gia chứ. Cô ấy đang bị bệnh, nôn suốt đêm, không biết bị sao nữa...

45. Chương 55 : Giáp Mặt Hai Kẻ Biến Thái.

10h tối.

Một chiếc váy trắng khê mở cửa phòng mình, lén lút đi ra phòng khách. Cô đã cố gắng trang điểm thật đẹp để dụ tên bệnh hoạn. Kế hoạch đã chuẩn bị sẵn như thế rồi. Nguyệt đang định reo hò trong tâm trí vì đã thành công mở khóa không phát ra tiếng động thì bỗng nhiên có một giọng nói kéo cô quay trở lại :

-Muộn rồi ...em còn đi đâu vậy ?

Nguyệt quay mặt lại. Cái bóng trông mệt mỏi và tiêu tụy hết như người mới ốm dậy. Cô phải trả lời sao đây ? Vậy là kế hoạch tiêu tụy rồi còn đâu !

-À ! em..._Nguyệt bối rối nhìn cái bóng rồi chôn chân tại đó. Cô tưởng Lạc Văn sẽ ngăn cản, nhưng không ngờ cậu ta lại nói một lời làm cô vừa kinh ngạc vừa lạnh hết cả sống lưng.

-Chỉ cần quay về căn nhà này thôi, hứa với anh sẽ không rời bỏ anh...được không ?

Nguyệt im lặng một lát rồi khẽ mấp máy môi :

-Em sẽ quay về !

Để Văn không đổi ý, Nguyệt cố bước nhanh ra ngoài. Văn chạy theo, dúm cho cô một cái cặp nhỏ tí xịu bằng móng tay.

-Đây là kim bạch huyết, gắn nó vào áo...nếu có chuyện gì, nó sẽ bảo vệ em.

Quyên trang bị váy ngắn, áo ngắn, môi son, mắt xanh. Chút nữa thì cả bọn không nhận ra. Hân vì shock quá nên đã bất tỉnh rồi. Không còn mặt mũi nào gặp Hân, Đường Minh đành chỉ biết hỏi thông tin qua Quyên. Sau một hồi chuẩn bị, hai cô gái là Nguyệt và Quyên được bố trí ở hai ngõ tối. Đây là hai con ngõ có xảy ra nhiều vụ tấn công nhất. Đường Minh đi theo Nguyệt và nấp ở một thùng rác. =.=

Nhược Bằng theo Quyên nấp ở ngõ hai và được bố trí trên cây. Sau khi tất cả đã vào vị trí, mọi người nói chuyện qua chiếc loa nhỏ tí xịu nguy trang là khuyên tai. Ai cũng hồi hộp chờ đợi...

30 phút...1 giờ sau...

Lại một giờ nữa trôi qua.

...Nguyệt cảm nhận được có một bàn tay lạnh lẽo đặt sau gáy, khi cô ngoảnh mặt lại thì...

-Đường Minh ! sao cậu không ở chỗ cũ..chạy ra đây làm gì ?_Nguyệt thở phào, cứ tưởng tên bệnh hoạn đó tấn công chứ.

-Thủ Dao bắt Quyên đi rồi, chúng ta tới cứu thôi._Nói rồi, cậu ra lời tuột Nguyệt đi.

-Này ! thế Nhượng Bằng đâu rồi ?

-Không biết !

Nguyệt bỗng cảm thấy rất lạ. Ngõ của Quyên đằng kia cơ mà, sao Đường Minh lại dẫn cô đi xa thế này. Rồi còn giết cả khuyển tai ra nữa chứ...Cô bất giác nhìn vào cánh tay của hắn...hình xăm của trái tim của Đường Minh không hề có....khi cô hoảng hốt nhận ra thì...

-Này cô em...chờ lâu lắm rồi phải không ?_Kẻ bệnh hoạn quay lại, cười lạnh lùng.

Quyên đứng mỗi cả chân mà vẫn chẳng thấy động tĩnh gì cả, bất chợt, một cái bóng đen lao vụt đến. Ngay lập tức, đập vào mắt cô là tên biến thái có bộ mặt xấu xí hết cỡ. Cô chưa kịp phản ứng thì hắn đã ra đòn với ke-bông-nhiên-xuất hiện-kia. Mặc Nhượng Bằng đánh nhau với hắn, Quyên gọi âm ỉ cho Đường Minh nhưng không có tiếng trả lời. Cô chạy đến ngõ của Nguyệt và Đường Minh.

-Biết sao ta chọn cô em không ? bởi vì ta rất ghét ai hơn ta, mà kẻ kia thì dám hơn ta. Vì thế, ta đành trừng phạt mĩ nhân thôi..._Kẻ giả dạng Đường Minh cười mê hoặc rồi khẽ hôn lên cổ Nguyệt. Cô đã quá chủ quan, hắn ột khăn mùi xoa là nửa tỉnh nửa mê. Hình ảnh xung quanh mờ dần. Hắn không giống những gì miêu tả...nghệ thuật hoá trang đã đạt tới trình độ siêu việt. Hắn cởi áo..một hình xăm đại bàng quen thuộc...hình đại bàng...Hắn là ai..hắn là ai mà lại có dấu ấn của họ Đường..

Khi hắn định giật dây áo Nguyệt thì bất ngờ, những chiếc kim bạch huyết được bắn ra, nhắm thẳng vào cổ hắn.

-A ! đồ thôi tha !_Hắn một tya ôm cổ, một tay tát Nguyệt. Không hiểu sao hắn lại bỏ đi ngay sau đó, có lẽ vì hắn biết Lạc Văn đang ở gần đây. Nguyệt thấy màu đen bao trùm dần, rồi chìm vào nó..không suy nghĩ gì nữa. Một cái bóng đen bước lại gần, từ từ nâng Nguyệt lên. Một cái bóng khác, mặc váy ngắn, áo ngắn, cũng nhìn thấy.

Nhượng Bằng không chạy nhanh bằng Thủ Dao. Bằng một năng lực siêu phàm, thoát ần thoát hiện, hắn đã biến mất ko một dấu tích...

46. Chương 56 : Có Em Bé.

Văn đập cửa nhà một ông bác sĩ, tên này không xa lạ gì cho cam. Hắn chính là Tô Đức Lợi, kẻ đã từng bị tình nghi là hưng thủ giết người. Tuy hắn không giàu có nhưng trình độ cấp cứu và chữa bệnh thì hơn hẳn mấy ông bác sĩ già khác

-Oái ! này..sao cậu vào được nhà tôi ?

-Câm miệng ! Cứu người quan trọng hơn_Lạc Văn rít lên từng tiếng.

Thấy cậu cầm theo khẩu súng, mấy ngày nay lại bị truy nã, Tô Đức Lợi sợ toát mồ hôi nên cũng câm luôn, không nói gì thêm nữa.

Đặt Nguyệt lên chiếc giường ngủ trong căn phòng rộng màu vàng nhạt, Văn chăm chú nhìn Tô Đức Lợi kiểm tra miệng, mắt, mũi Nguyệt. Một lát sau, hần kết luận :

-Cô ấy bị thuốc mê, không có gì đáng ngại cả...nhưng có một điều tôi muốn hỏi..._Tô Đức Lợi nhìn Văn chăm chăm.

-Chuyện gì ?

-Cô ta...là gì của cậu ?

-Nếu làm xong việc rồi thì im đi !

-Này nhóc, cái thai trong bụng cô ta...không phải của cậu đấy chứ ?

Vừa nghe thấy từ ‘cái thai’ Lạc Văn suýt nữa thì khụy xuống.

Hân đang mơ ác mộng, cô thấy Đường Minh bị đánh đập tàn nhẫn...cô không thể cứu được cậu ta. Cô mê man, miệng không ngừng gọi tên cậu ta...cuối cùng, mí mắt cô bật mở...trước mắt Hân là một không gian tối tăm. Cô trèo xuống giường, men theo lối cầu thang xuống tầng 1. Nhưng vừa bật điện lên, cô đã kinh hoàng khi thấy một cái xác nằm giữa sàn, cổ chảy đầy máu...tiến lại gần hơn, cô mới sững sờ khi nhận ra đó chính là Đường Minh..

Đi tìm cậu ta nằm xuống ghế sofa, Hân chạy đi lấy bông băng và thuốc. Cô nhẹ nhàng lau vết máu thì phát hiện có hai lỗ nhỏ bé tí bằng kim chính là nguyên nhân khiến cậu ta bị bất tỉnh. Không kịp nghĩ tới lí do tại sao cậu ta lại ở đây vào giờ này, ai làm cậu ta bị thương. Hân chỉ còn cách lấy dao mổ và rạch một chút trên cổ cậu ta rồi gấp hai chiếc kim ra. Mồ hôi cậu ta ra quá nhiều khiến Hân lúng túng. Nếu cô không làm gì đó thì mồ hôi sẽ không thể thoát ra khỏi cậu ta và lặn ngược vào bên trong, và chắc chắn tình trạng của cậu ta sẽ bất ổn hơn. Nghĩ thế, Hân cởi hàng cúc áo của cậu ta ra. Hình xăm đại bàng lại nổi lên rõ mồn một.

Sáng hôm sau.

Hân thức dậy khi ánh sáng chiếu vào mặt. Một chiếc chăn bông đang nằm trên người cô, chẳng lẽ Đường Minh đã tỉnh rồi ư ? Cô dáo dác nhìn quanh. Một gương mặt điển trai với ánh mắt ôn hoà đang nhìn cô.

-Rik...sao tôi lại..

-Hôm qua em bị mộng du thì phải ! Tôi thấy em ngủ nên đắp chăn cho em khỏi cảm lạnh.

Hân thở phào, hoá ra tất cả chỉ là mộng du....đúng...làm sao cậu ta có thể vào nhà khi các cửa đã khoá hết cơ chứ..

-Em có nhớ hôm nay là ngày gì không ?

Hân lắc đầu.

-Sinh nhật tôi !

Hân ngạc nhiên.

-Từ nhỏ tới giờ chưa lần nào là tổ chức cả. Bạn bè cũng không có, nên tiệc cũng chẳng có ai tham dự. _Rik cúi gằm mặt nhìn xuống đất.

-Vậy...hôm nay, chúng ta sẽ tổ chức sinh nhật cho anh, được không ?_Hân nhoẻn cười.

Đường Minh vừa tỉnh giấc, cậu khó hiểu nhìn xung quanh mới phát hiện ra đây là biệt thự của ông Long. Hôm qua cậu bị ngất đi do một tên giống y hệt mình đánh vào đầu...

Nhược Bằng nhìn Quyên ngủ. Cô đã quá mệt khi phải suy nghĩ. Lạc Văn hôm qua đã xuất hiện, cậu ta không giết cô. Còn bảo cô phải tìm bằng được Thủ Dao để hỏi về vụ án ba tháng trước. Cậu ta rốt cuộc đang làm gì ?

Tay Nhược Bằng muốn xoa đầu Nguyệt nhưng khi chỉ còn mấy cm nữa thôi, cậu lại rút tay lại.

-Cậu đã thoát khỏi sự điều khiển. Nhưng cả cuộc đời cậu sẽ phải sống với một con chip.

-Tôi hiểu lời ông nói. Đừng cho cô gái đi cùng tôi biết chuyện này !

-ỪM_ Ông bác sĩ gật đầu khi thấy Bằng trèo khỏi giường.

Cả hai đã thống nhất sẽ đi Thái Lan một chuyến vì Thủ Dao đã bị lộ mặt ở một sân bay. Chỉ cần Quyền thức giấc..tất cả sẽ bắt đầu.

-Xin chúc mừng ! cô có thai rồi !

Nguyệt đang ăn mà tí phun hết ra ngoài.

-Anh nói gì cơ ?

-Thưa quý cô 17 ạ ! cô đã có bầu. Bầu một tháng rồi.

Nguyệt như chết lặng. Cô...vậy thì Lạc Văn..không...cô không muốn sinh đứa bé này ra..nhất lại là con của một tên giết người. Tuy tuổi thật của cô và Lạc Văn là 20 nhưng trên danh nghĩa, cô vẫn phải đi học. Đáng lẽ cô phải nhận ra ngay từ lúc có dấu hiệu nôn chứ, cô thật hồ đồ. Tối qua, Lạc Văn đã đưa cô tới đây. Có lẽ kẻ đang bị trói kia là bác sĩ. Cô không quan tâm thai mới 1 tháng, cô sẽ đi phá. Nghĩ vậy, Nguyệt bỏ cơm, mở cửa kính bước ra ngoài.

-Cô đi đâu vậy ?_Tô Đức Lợi meo mào.

-Tôi không thể để đứa bé này ra đời được !_Nguyệt chạy nhanh ra ngoài. Dù hẳn có ân cần, có yêu cô đến mấy, cũng không thể chấp nhận hẳn được. Không thể tha thứ được.

Cô đã tới trước một phòng khám tư nhân có đề biển phá thai, rồi mạnh dạn bước vào không một chút lưỡng lự.

47. Chương 57 : Sinh Nhật Rik.

Hân đang đi bên cạnh hẳn thật sao ? Cảm giác thật ấm áp. Ở bên Hân tự dưng hẳn lại không nói dối được gì. Rik hồi tưởng lại :

-Kí ức từ năm tám tuổi, anh không còn nhớ nữa, cũng không biết cha mẹ là ai. Cô Ana đã giúp anh được như ngày hôm nay. Sinh nhật hôm nay cũng là sinh nhật giả do cô ấy đặt cho._Rik vừa nói vừa nhìn sâu vào mắt Hân như để tìm kiếm điều gì.

Không hiểu sao, Hân thấy đôi mắt này rất giống Đường Minh. Hơi buồn và nhiều khi có vẻ tuyệt vọng.

Tay Rik đột ngột nắm lấy tay Hân. Ban đầu Hân có vẻ rụt rè, nhưng lại nghĩ đây là sinh nhật Rik nên mặc kệ. Lúc quan sát tay Hân, Rik mới nhận ra hình xăm khắc chữ M. Lòng tự dưng giận dữ vô cớ, tay siết chặt hơn. Hân đang bị sao thế này, lúc đầu chỉ nghĩ vì Hân đẹp nên mới mê, nhưng bây giờ, hẳn nghĩ hẳn đã sai....hình như hẳn còn yêu cả tính cách và tâm hồn Hân nữa...hắn đã vui sướng biết bao khi Hân nhẹ nhàng băng bó ỉnh. Mặc dù cô ấy tưởng nhầm hẳn là Đường Minh...nhưng như vậy cũng đủ rồi...nhất định hẳn sẽ không bỏ qua cô gái này, nhất định thế...

Im lặng một hồi, Rik nói nhỏ :

-Em có thể tặng anh một điều ước không ?

Hân nhú mày :

-Em không phải một bà tiên !

-Điều này..chỉ mình em làm được thôi !

-Là gì ?_Hân ngây ngô hỏi.

-Chút !

Hân đông cứng, Rik..điều mà anh ta nói chỉ mình cô làm được là điều này sao ?

-Hw !_Hân cố đẩy Rik ra nhưng anh ta lại càng giữ chặt.

Cả hai không để ý tới một người đang đằng đằng sát khí đi tới. Đường Minh lôi Rik ra một chỗ rồi đám ột cú.

-Bốp !

-Đường Minh !_Hân lo lắng nhìn cả hai. Miệng của Rik đã rỉ ra chút máu.

-Tôi đã cảnh cáo anh ! giờ thì đừng trách !

Đường Minh đang định cho Rik một trận thì bị Hân kéo tay lại.

-Cậu làm gì vậy ? hiểu lầm thôi !

-Hừ ! hiểu lầm mà ôm hôn nhau thắm thiết ngoài đường thế này à ?_Đường Minh nổi cáu với cả Hân, tay vẫn không ngừng kêu răng rắc.

-Không sao đâu Hân, anh ổn mà !_Rik đứng lên sau cú đấm, lấy tay lau vết máu.

-Đừng có giả bộ, tôi đã điều tra rồi, anh và con mụ kia không phải người tổ chức w. Mục đích của hai người là phá vỡ sự đoàn kết giữa họ.

-Bốp !

Một cái tát mạnh giáng vào mặt Đường Minh. Hân nhìn cậu với ánh mắt thất vọng.

-Cậu...không có quyền nói mẹ tôi như vậy !

-Cậu còn chưa tỉnh hay sao ? hay là bị nó mê hoặc rồi. À đúng ! tôi không bảo vệ được cô, còn hần đã cứu cô. Được....thích thì cứ đi theo hần đi...cô đúng là loại gái...

-Bốp !

Lần này là Rik đấm Đường Minh.

-Này ! tao không cho phép mày sỉ nhục Hân ! Mày là thằng đê tiện ! Khéo tên bệnh hoạn đó cũng do mày bày ra cũng nên.

Hân đứng lặng một chỗ. Đường Minh đang nói gì vậy ? có phải vì ghen quá nên mới như vậy không ? tình cảm của cô dành cho cậu ta nhiều đến nỗi cô đã mộng du cơ đấy. Đã mơ thấy nhiều lần cơ đấy, vậy mà giờ...những lời nói này....

-Tao nhất định sẽ vạch trần bộ mặt của mày và cả con mụ kia nữa !_Đường Minh căm hận nhìn Rik.

-Hahaha..tao sẽ chờ... ! có lẽ đến lúc ấy, Hân đã là vợ tao rồi cũng nên !

Cuộc đối thoại chỉ hai kẻ này biết, không có đến người thứ ba.

-Dừng lại đi !_Hân hét lên._Thả cậu ta ra !_Hân lạnh lùng nói.

Rik nghe thấy thế thì vội buông Đường Minh ra, bước đi bên Hân.

Chỉ còn lại Đường Minh nằm trên đường thở không ra hơi . Giờ mới thấy hối hận...tại sao cậu lại lỡ nói ra những lời như vậy.

48. Chương 58 : Phá Thai.

Lạc Văn vừa vào đến phòng ăn, Tô Đức Lợi đã hét lên :

-Thả tôi ra mau !

Lạc Văn không để ý đến Tô Đức Lợi mà ngó dáo dác xung quanh, hỏi :

-Nguyệt đâu ?

-Đi phá thai rồi !

-Cái gì ? _Mặt Lạc Văn biến sắc, tay run bần bật.

-Cô ta biết mình có thai và nói là không thể để đứa bé đó ra đời.

-Chết tiệt ! _Lạc Văn phóng như bay ra ngoài.

-Hu..huhuhuh...anh ơi..con em.... ! Một cô gái trẻ gục đầu vào vai chàng trai trẻ đi bên cạnh,

-Không sao ! chúng ta sẽ chôn nó ở một nơi an toàn._Người con trai có vẻ nhẹ nhõm, ngược lại hẳn so với nỗi buồn hiện trên mặt cô gái.

Nguyệt chứng kiến tất cả. Cô đã đứng đây nửa tiếng đồng hồ nhưng vẫn chưa tới lượt. Rồi bỗng nhiên, cô gái tay cầm chiếc túi nilong đen bị trượt ngã. Cái bọc đen lòi ra một đồng bầy nhầy..lẫn máu...hình như..đó là đứa bé bị cắt ra từng mảnh nhỏ...một sinh linh chưa kịp chào đời. Người đi đường nhìn thấy vậy thì lướt đi rất nhanh, nửa khinh miệt, nửa xót thương đứa trẻ tội nghiệp. Nguyệt bỗng thấy lo sợ, con cô...đứa con chưa thành hình cũng sẽ bị như vậy sao...trời ơi !

-Kiều Minh Nguyệt ! số 58 !

Nghe tên mình, Nguyệt do dự bước vào cửa buồng.

-Phụ sản Kiều Minh Nguyệt có đấy không ?

-Ai là Kiều Minh Nguyệt ?

Bà bác sĩ gọi mấy lần mà Nguyệt vẫn không dám lên tiếng, cô sợ con cô sẽ như đứa trẻ lúc này...Nguyệt nãy ra ý định giữ đứa bé lại...bố nó là kẻ giết người, nhưng nó không làm gì nên tội...Nỗi sợ hãi dâng trào, Nguyệt khóc oà lên, chạy vội ra khỏi cái nơi ghê rợn này....cô chạy mãi cho tới khi sầm vào một người.

-Nguyệt ! Em đi đâu vậy ? _Lạc Văn hỏi, vẻ sững sờ.

-HU...CON...EM...SỢ LẮM...con...

Lạc Văn lo lắng ôm Nguyệt vào lòng....

-Em chưa làm gì con...đúng không ?

Nguyệt gật gật đầu, nước mắt tuôn ra không ngừng.

-Em khóc gì chứ, em sắp là mẹ rồi, còn anh là cha. Khóc nhiều, sau này con sinh ra sẽ xấu lắm ! _Lạc Văn đùa.

-Em không muốn con xấu ! _Nguyệt nín ngay lập tức.

Cả hai cùng dắt tay nhau trở về nhà...dĩ nhiên là nhà của tên Tô Đức Lợi.

49. Chương 59 : Khi Có Nhiều Cảm Xúc.

[Thái Lan]

-Thủ Dao từng nuôi một đứa con, ba tháng trước, chính hắn đã giết con bé rồi vứt mỗi thứ một nơi. Làm việc cho tổ chức không giao đúng hàng, Bị nghi là phản bội. Có biệt tài di chuyển nhanh. Là trẻ mồ côi từ khi mới sinh ra, được đón vào tổ chức năm 15 tuổi. Đã có tiền án về giết người, chiếm đoạt._Nhược Bằng đọc một loạt tờ giấy ghi sơ lược.

-Thật nguy hiểm !

-Chúng ta sẽ điều tra về vụ án ba tháng trước.

Nhược Bằng ngồi ở ghế đợi của khách sạn, không hiểu sao hôm nay lắm người thuê thể. Đợi một lát cho đám đông tản bớt. Cả hai mới chen vào quầy tiếp tân. Thấy cô gái trong quầy thấy Nhược Bằng thì chỉnh trang lại quần áo, 'hót' bằng giọng ngọt ngào nhất có thể :

-Anh thuê phòng ạ ?

-Cho hai phòng !_Về mặt lạnh lùng của Nhược Bằng làm mấy cô gái chết đứng.

-Hi...xin lỗi anh..hôm nay đông nên chỉ còn một phòng thôi ạ !

Quyên chau mày. Hôm nay là ngày' gì thế không biết.

-Được rồi ! một phòng !_Nhược Bằng quả quyết cầm chìa khoá rồi kéo va li đi.

Quyên hốt hoảng chạy theo.

-Hay là tìm khách sạn khác đi !_Quyên phải chạy nhanh lắm mới đuổi kịp Nhược Bằng, nói không ra hơi :

-...

-Ở chỗ khác đi mà !

-Mình không quen ở một phòng !

-Cốp !

Đầu Quyên chợt bị chặn bởi một cái gì đó lạnh toát. Hoá ra cô chạy nhanh quá mà Nhược Bằng quay lại nên đâm rầm vào ngực cậu ta.

-Im lặng chút đi !_Nhược Bằng quát lên, giọng đã sần to rồi nên không thể giảm vô lum được.

Quyên cũng im luôn, không dám ho he gì. Căn phòng ở khách sạn rộng rãi, khắp nhà toàn là đèn. Nền lau sạch bóng như gương. Mấy bộ ghế sa lông màu đen càng làm nổi bật gian phòng.

-Đi cả ngày mệt rồi, mình muốn đi tắm._Quyên rụt rè lấy vội bộ quần áo rồi chui vào phòng vệ sinh. Ai đòi lại đi thuê một phòng, thật quá bất tiện.

9h tối ở vũ trường Boong.

Hân đã định từ chối nhưng Rik nói phải đến những nơi như thế này thì mới xả hết bực tức trong người ra được. Hân cũng không lạ gì Boong. Cô đã từng nhảy nhiệt tình vào cái đêm đột nhập biệt thự ông trùm. Nhưng hôm đó khác hôm nay. Hôm nay buồn nhiều hơn, thất vọng cũng nhiều hơn. Rik đã ra nhảy. Hân thì cứ nhất quyết ngồi ở quầy rượu. Một nhóm thanh niên choai choai tầm học sinh trung học vừa vào tới nơi đã kêu đau bụng. Thằng lớn nhất đưa cả nắm tiền cho người có vẻ đàn anh trong đó.

-Em đau bụng quá, cho em thuốc giảm đau đi !

Tên đàn anh cười rồi đưa cho chúng một lọ nhỏ không ghi tên, màu trắng. Thằng lớn chia ấy đưa cùng nhóm từng viên thuốc. Chúng uống với rượu. Vài phút sau, cả đám đã hoà vào dòng người trên sàn, nhảy nhiệt tình.

Đó là chiêu của bọn bán 'đá' và thuốc lắc. Chúng làm thế này là để che mắt cảnh sát. Hân liếc nhìn mấy tay đàn anh. Không khó để nhận ra hội bọn chúng. Đứa nào cũng to con một chút, trông dữ tợn một chút. Mà đâu phải riêng Boong mới có. Hầu như bar nào cũng có mà thôi. Hân mới uống có hai chén nặng thôi mà đã thấy mệt. Cô đi dọc theo lối cửa phụ để ra nhà vệ sinh.

-Anh ! đi nhanh lên nào !

-Không có gì phải vội cả !

Hân đang nhìn thấy cảnh gì thế này...một người con trai đang say khướt lè nhè ôm eo một gái nhảy, cô gái kia thì cứ dùng ánh mắt mê hoặc mà nhìn cậu ta...Người đó không ai khác chính là....Đường Minh.

-Aha.....này..sao cô lại ở đây nhỉ ?_Đường Minh mất lời sờ chỉ tay vào mặt Hân.

-Vô liêm sỉ ! _Hân lạnh lùng.

-Vô liêm sỉ ? ai vô liêm sỉ ? là ai ?

-Là cậu ! đừng giả bộ nữa !

-Aha....tôi vô liêm sỉ..a hahahaha...vậy sao một đứa có liêm sỉ như cô lại ở đây ?

-Tôi muốn đến đâu, là quyền của tôi, cậu không có quyền can thiệp _Nói rồi, Hân bước vụt qua mặt Đường Minh.

-Này ! đứng lại ! _Đường Minh quát lên. Tay đã thả cô gái bên cạnh từ lúc nào.

-Tôi bảo cô đứng lại ! _Đường Minh quát ầm lên, kéo tay Hân lại, nhìn cô giận dữ.

-Tại sao tôi phải nghe lời cậu ? Hai người cứ vui vẻ, tôi không làm phiền _Hân nói giọng tỉnh bơ.

-Đi cùng thằng đó đến đây phải không ? _Đường Minh hỏi, vẻ mặt càng lúc càng đỏ vì tức.

-Bỏ tay ra....cậu làm tôi đau đấy ! _Hân giằng tay ra .

-Anh à ! Mặc kệ cô ta..chúng ta..._Cô gái từ lúc này tới giờ mới lên tiếng.

-Xéo đi ! _Đường Minh quát mắt nhìn cô ta. Cô ả nghe thấy thế, nửa sợ nửa lo, lùi dần vào nơi có ánh đèn.

-Cậu điên hả ? Muốn ăn đấm không ? _Hân tức nổ mắt nhìn Đường Minh. Tay cô đang định vung lên thì bị chặn lại bởi tay Đường Minh.

-Bỏ ra !

-Hân có gì tốt ? Hân không thật lòng....chẳng lẽ đến bây giờ em vẫn chưa hiểu..._Đường Minh hoàn toàn tỉnh táo chứ không hề nhè như lúc này nữa.

-Cậu làm tôi thất vọng...có lẽ tôi nên xem lại tình cảm của mình ! _Hân nhìn xuống sàn nhà, tay không vùng vằng nữa.

-Không được... _Đường Minh nghe xong câu đó thì lôi Hân đi, đi rất nhanh. Hân cũng không biết là đi đâu nữa. Hỏi thì cậu ta toàn im lặng. Xem ra cậu ta đang rất giận. Mở cửa một căn phòng tối đen như mực, Đường Minh đóng cửa lại. Cậu không để Hân nói một lời nào, chỉ hôn cô say đắm. Hân muốn vùng ra khỏi bàn tay này mà tát cho cậu ta vài phát. Tay cậu ta giựt đứt cả hàng cúc áo Hân. Đến lúc không thở nổi nữa, cậu ta mới rời môi cô ra.

-Thằng khốn ! _Hân thở không ra hơi,

Cuối cùng cô cũng chống cự thành công. Cô nhỏ bãi nước bọt vào mặt Đường Minh. Cậu ta không nói gì mà còn cười to, lấy tay lau nước bọt rồi giữ Hân chặt hơn lúc này.

Cô ghét Đường Minh...rất cuộc hân cũng chẳng khác gì mấy gã khốn khiếp...

-Ghê tởm !

Câu nói của Hân như lưỡi dao cứa vào tim Đường Minh. Cậu ngừng hôn, buông Hân ra ngay lập tức. Chính Hân cũng không ngờ câu nói đó lại có tác dụng đến thế. Trong đêm tối, cô nghe thấy tiếng cậu ra thở dài...

-Tôi không biết làm sao để giữ chặt em...không biết làm thế nào để em mãi bên tôi...không biết sao nữa...nếu một ngày em đi cùng ai khác tôi, tôi sẽ điên lên mất...xin lỗi....rất nhiều....._Nói rồi, Đường Minh im lặng. Cả hai người cùng khóc..nhưng vì tối quá nên chẳng ai thấy ai đang khóc cả. Là khóc trong câm lặng.

Hân ôm cậu ta vào lòng, cô không biết phải nói gì nữa...tim cô cũng muốn nhảy ra ngoài rồi đây nhưng may là có làn da chặn lại :

-Minh....tha thứ cho cậu ! _Hân thì thầm vào tai Đường Minh.

50. Chương 60 : Tình Nghi Trao Đổi Thuốc Lắc.

Cả Boong như phát điên lên vì vụ ẩu đả của người trong bar vs 1 tay lạ mặt. Hẳn là ai mà có năng lực siêu phàm đến vậy.1 chọi ba chục mà ko hề bị dính một đòn nào.Cảnh sát đã mó tay vào vụ này.Từ ngoài vũ trường, đặc nhiệm đã bao vây vs đủ loại súng ống ngắn dài.Tuy nhiên, họ tới đây ko phải vì vụ cón con ấy mà là muốn san phẳng bar này.Dẫn đầu là cảnh sát Phong, đội trưởng cục phòng chống ma túy, tệ nạn. Bọn gái nhảy cùng mấy thằng đang lắc thấy cảnh sát vào thì cứ chạy toán loạn cả lên. Anh Phong giơ súng, cảnh cáo :

-Có người đã báo cảnh sát là ở đây có trao đổi, tàng trữ, buôn bán thuốc lắc.Lục soát tất cả cho tôi !_ Cảnh sát Phong vẫy tay, tức thì một đoàn người ập vào.Chỉ một lát sau đã tìm thấy mấy lọ thuốc nhỏ màu trắng.

-Ai là chủ bar này ?_Phong cầm micro nói to, tiếng nhạc đã bị ngắt từ lúc nào.

-Chào anh !Tôi là người đã gọi cho các anh, tên tôi là Rik. Điệp viên tổ chức W_Rik giơ tay ra bắt về thân thiện.Cảnh sát Phong cũng ngay lập tức bắt tay.

-Cảm ơn anh đã gọi điện !Tôi là Phong, trưởng cục phòng chống buôn bán ma túy, tệ nạn !

Trở lại vấn đề sốt dẻo bây giờ thì ai là chủ bar này.....mọi người bỗng im lặng hẳn khi một chàng trai dắt theo một cô gái, tiến về phía cảnh sát.

-Chủ bar này.....là tôi !

Hân còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra....Rik đang đứng cùng cảnh sát Phong. Nhận ra người quen, Hân mỉm cười :

-Lâu lắm mới gặp anh, cảnh sát Phong !_Hân bắt tay xã giao.

-Hai người quen nhau à ?_Rik ngạc nhiên hỏi.

-Trong một vụ án điều tra, bọn em quen nhau !

Đường Minh vẫn ko nói gì từ nãy tới giờ. Mặt cứ dăm chiêu suy nghĩ gì đó.

-Cậu là chủ bar này ?_Phong hỏi, giọng nghi hoặc.

-Đúng !

-Vậy, cậu có biết bar đang trao đổi thuốc lắc ko ?

Hân giờ mới nhận ra ko chỉ có mình anh tới mà bao quanh toàn là đặc nhiệm.

-Tôi ko biết !

-Mời cậu về đồn làm việc.Chưa đủ tuổi vị thành niên mà đã làm chủ bar. Mời khai tên cha mẹ !

-Tôi sẽ đi cùng các anh, khỏi nêu tên cha mẹ !

Hân vẫn hướng ánh mắt lo lắng về phía Đường Minh. Đúng là lúc nãy cô có thấy bar trao đổi thuốc nhưng là ai đã báo cho anh Phong biết thì Hân chịu.

-Hân, về nhà an toàn nhé !_ Đường Minh quay mặt lại trước khi đi.

Hân muốn chạy theo mà kéo cậu ta lại, nhưng chứng cứ rõ ràng rành ra đấy.Liệu có ai tin lời cô nói ko ?

51. Chương 61 + 62 : Vở Kịch Đoạn Trường Tân Thanh

Lúc Quyên ra tới nơi thì thấy Nhược Bằng ngủ trên ghế salon rồi.TiVi vẫn bật. Đây là chương trình kịch nói về vở ‘Đoạn Trường Tân Thanh’.Nhìn diễn viên của vở kịch này,Quyên nhớ lại vụ án cách đây 1 năm.

Lúc đó cô mới lớp 10. Bọn cô gồm Văn, Hân, có đi xem 1 vở kịch. Chính là vở này. Tưởng sẽ được xem 1 màn kịch hấp dẫn, ai ngờ lại có 1 vụ án mạng xảy ra.

....-Hân, Văn, ngồi ở hàng ghế đầu đi, mình muốn xem mặt cô diễn viên Trân Trân.Nghe nói cô ấy vào vai Thuý Kiều trong vở diễn lần này.

-Mình thấy Trọng Lương, vai Từ Hải có vẻ ko thích hợp lắm !_Lạc Văn bình luận.

-Các cậu im lặng được ko, nhức đầu quá, mà sao giờ này vẫn chưa có ai đến mà chỉ có 3 chúng ta ?_Hân liếc nhìn xung quanh.

Nơi 3 người họ đang đứng là nhà hát lớn thành phố.Vở kịch này rất được đầu tư, bởi nó xuất hiện nhiều diễn viên nổi tiếng.Trân Trân quá đẹp vs vẻ ngoài thánh thiện, ko biết Thuý Kiều ngoài đời đẹp như nào nhưng Trân Trân có lẽ cũng sẽ ko thua kém gì người đẹp ấy. Tuy nổi tiếng nhưng Trân Trân lại có nhiều si căng đan tình ái với đạo diễn, hoặc người có chức quyền giới thượng lưu. Cũng đúng thôi, nhưng người trẻ như Trân Trân rất hiếm nổi tiếng nhờ tài năng. Cách mà học được xuất hiện nhiều nhất chỉ có thể là cặp với mấy tay đạo diễn. Trọng Lương là diễn viên mới xuất hiện gần đây trong giới điện ảnh, nghe nói anh ta cặp với Trân Trân rồi lại có bồ nhí là Thu Vân. Thu Vân cũng đóng vai Thuý Vân trong vở kịch này. Hôm nay cả bọn đi xem là được gửi vé mời từ đạo diễn kịch bản_Trang Nhất Dụ. Ông nổi tiếng là đạo diễn giỏi.

Trong một lần họp fan, Quyên đã trả lời đúng ba câu hỏi của ông ta nên được tặng 3 vé.

Thấy đạo diễn Dụ đang tiến về phía mình, Quyên vui mừng đưa tay ra bắt. Đương nhiên, đạo diễn Dụ cũng bắt tay cô. Nốt năm nay, ông ta sẽ về nghỉ hưu. Nhưng có vẻ ông không muốn chuyện này xảy ra. Bởi vì về hưu, đồng nghĩa với việc ông ta sẽ phải bye bye mấy cô diễn viên trẻ đẹp.

Thấy cái nắm tay chắc như đinh đóng cột của ông ta, Quyên khẽ gạt tay ra. Tính đến nay ông ta cũng đã 55 tuổi. Đáng tuổi bố Quyên chứ chẳng chơi. Dù tính ông ta hơi dè một chút nhưng Quyên vẫn ngưỡng mộ tài năng của ông ta.

-Chào Quyên, lâu lắm rồi mới gặp lại cháu, còn anh chàng đẹp trai và cô nàng xinh gái này là ai vậy ?

-Là bạn cháu ạ ! Đây là Hân, còn đây là Lạc Văn._Quyên giới thiệu.

Qua màn xã giao cho thấy Hân và Văn không thích ông ta lắm nếu không muốn nói là ghét. Đang trò chuyện cùng hai bạn thì Quyên chợt thấy Trân Trân và Trọng Lương bước vào. Họ không tình tứ như báo lá cải nói mà hình như có vẻ giận hờn nhau chuyện gì đó.

Trân Trân tóc ngắn ngang vai, xoăn. Trọng Lương mặc plê, già dặn.

-Anh không có gì với Thu Vân cả, em đừng hiểu lầm !_Trọng Lương ủ rũ và có vẻ níu kéo, nắm lấy tay Trân Trân.

-Anh không cần phải giải thích, em không muốn nghe !

-Em có nhớ hôm nay là ngày gì không ?

-Không !

-Là ngày sinh nhật em !

-Thế thì sao ?

-Anh muốn cho em một bất ngờ. Anh không muốn ngày sinh nhật em chỉ toàn tức giận.

-Anh tưởng làm vậy thì em sẽ bỏ qua à ?

-Anh...

Trọng Lương chưa nói hết câu thì cánh nhà báo đã kéo đến. Mấy tia chớp kêu tách tách liên tục chia vào hai người.

-Nghe nói hai người có kẻ thứ ba xen vào ?

-Trọng Lương, anh sẽ chọn Trân Trân hay Thu Vân ?

-Trân Trân, cô có tha thứ cho Trọng Lương không ?

Hàng loạt các câu hỏi tấn công làm Trân Trân không nói được gì, Trọng Lương thấy vậy thì lập tức ôm Trân Trân dựa vào lòng để cánh ruồi bu nhiều chuyện này không đạt được mục đích.

-Tôi yêu Trân Trân, chuyện của Thu Vân, tôi khẳng định là tôi không có gì với cô ấy cả ! Đừng đổ hết lên đầu Trân Trân, Nói xong, Trọng Lương dìu Trân Trân vào phòng trang điểm. Bọn ruồi bị nhốt ở ngoài. Nhưng tiếp theo đó, bọn chúng lại được dịp bầu lấy Thu Vân, kẻ được coi là tình địch của Trân Trân.

-Xin cho hỏi mối quan hệ của cô và Trọng Lương là quan hệ gì ?

-Cô sẽ giành người đàn ông của Trân Trân chứ ?

-Nghe nói vai Thuý Vân là do cô tiếp chuyện nhiều với các đạo diễn mà có được, đúng không ?

Thu Vân thả tóc ra sau, mỉm cười, đôi mắt ra vẻ đáng thương :

-Nếu Trân Trân nhất định giành Trọng Lương với tôi, có lẽ tôi sẽ là kẻ thua cuộc mất..huhuhuhu...

Thu Vân cố cho nước mắt chảy ra rồi tiến vào phòng thay đồ. Vào đến nơi, cô ta lau nước mắt, khuôn mặt hiện rõ vẻ đố kị.

Quyên chứng kiến từ đầu đến cuối, cô khẽ thở dài. Nghề này đúng là dễ nổi tiếng nhưng không ít thị phi, tai vạ.

Sau khi ngồi đợi nửa tiếng đồng hồ thì rốt cuộc vở kịch cũng bắt đầu. Hàng ghế khán giả chật ních người. Trên sân khấu lúc này đã bắt đầu xuất hiện một số diễn viên. Họ diễn rất thật. Đúng là đoàn nổi tiếng có khác. Tuy Văn và Hân ghét đạo diễn Dự thật nhưng xem kịch là ác cảm cũng bớt dần.

Câu chuyện tiếp diễn tốt đẹp như vậy cho tới cảnh Từ Hải đầu hàng Hồ Tôn Hiến. Trọng Lương trên mình mặc giáp sắt đi ra chậm rãi từ cánh gà. Anh ta có vẻ mệt mỏi. Đoạn này Từ Hải không cần nói gì cả, và nếu anh ta mệt cũng đỡ đi được phần nào. Hồ Tôn Hiến do Phan Trách đảm nhiệm mình đẩy quân lính, giương cờ, kéo cung chỉ chờ có Từ ra là bắn. Ai cũng biết mũi tên làm bằng xóp và sẽ không cần dùng đến, tuy nhiên, chưa tới đoạn Hải cần ngã thì anh ta đã ngã rồi. Nói là ngã nhưng anh ta đã quỳ khụy xuống, mặt cúi gằm. Đáng lẽ đoạn này, Từ Hải phải ngẩng đầu lên và phải chết đứng, nhưng Trọng Lương lại cố ý làm khác đi, vậy là sao ? Đạo diễn Dự đập tay lên ghế, tức giận :

-Đúng là gà công nghiệp, sao tôi lại có thể cho anh ta đóng vai Từ Hải được chứ ?

Tất cả cùng ò lên, họ không biết có phải đạo diễn muốn đột phá hay không mà lại sửa kịch bản như này. Quyên và Hân dần nhận ra có gì đó không ổn. Và đúng như thế thật. Những diễn viên còn lại trên sân khấu tùm tùm vây quanh Trọng Lương.

52. Chương 63 : Cứu Con Trai.

-Có phải mày muốn vào giáo dưỡng không hả, thằng oắt ?_Một viên cảnh sát thẩm vấn Đường Minh tức giận mà quên luôn cả cách điều chỉnh lời ăn tiếng nói.

-Các người được tên chó săn nào báo cho vậy ?_Đường Minh nhếch mép.

-Mày muốn biết thì mau khai thằng nào đã điều khiển đằng sau đi !_Tên cảnh sát di tờ giấy về phía Đường Minh.

-Hahahahaha...

-Mày..._Viên cảnh sát mắt đỏ ngầu, giơ nắm đấm lên định đánh Đường Minh thì bỗng có một ánh mắt sắc lẹm quét qua làm hắn thu tay lại. Tuy nhiên, nắm đấm được chuyển thành nắm tay giữa hai người đàn ông. Một còi nhom, tóc bù xì, gương mặt tức tối, một to béo, đầu hói, bụng phệ.

-Chúng ta nên chuyển từ đối đầu sang đối thoại !_ Ông Long mỉm cười vịn ghế tay viên cảnh sát.

-Ah...đa..u...đúng vậy...lâu lắm mới gặp ngài...không biết ngài đến đây có việc gì ?_ Viên cảnh sát nhìn xuống sàn nhà, mồ hôi chảy ròng ròng.

-Không hiểu thằng tiểu tử thối nhà tôi mắc tội gì mà lũ giun để lại đưa nó vào đây ? Tôi đến để xem thể nào !_ Ông Long nhìn viên cảnh sát hằm hè.

-Có lẽ...chúng tôi nhầm...tôi sẽ thả...cậu nhóc này ra..._ Viên cảnh sát sợ sệt nói.

-Hahaha...ta đâu có nói phải thả nó ra !_ Câu nói của ông Long làm cả hai người đều trợn mắt, miệng há hốc.

-Vậy chẳng lẽ...cậu này không phải con ông ư ?_ Tên cảnh sát hỏi.

-Tạm thời cậu cứ đi ra ngoài, tôi muốn nói chuyện với nó đã.

Nghe vậy, viên cảnh sát chạy vội ra ngoài như bị ma đuổi.

Không khí trong phòng trở nên yên tĩnh lạ kì, hai cha con họ, mặt đối mặt nhìn nhau. Mắt cả hai trừng trừng xuyên qua nhau như thể muốn ăn tươi nuốt sống người kia vậy. Nước mắt cả hai chảy ròng ròng..nhưng không ai chịu nói một lời nào cả.

-Game over ! stop !_ Ông Long nhắm tịt mắt lại, tay lau lau những giọt nước mặn đọng trên mặt.

-Ba lúc nào cũng thua !

-Ồ ! Ta nhường thôi ! _ Ông Long cười xoà.

-Chuyện này là sao ?_ Đường Minh hỏi, vẻ mặt đanh lại như trước.

-Chuyện này là chuyện gì ? Ta không hiểu con đang nói gì !

-Thuốc Lắc !

-Ta không can dự vụ này. Ta thề !

-Vậy ai đã báo cảnh sát ?

-Hahahaha..ta sợ nói ra con sẽ đau lòng lắm đấy !

-Là ai ?_ Đường Minh nôn nóng.

-Chính là con nhỏ mà con thâm thương trộm nhớ đấy !

-Không đúng !

-Sao ta lại có một đứa con đại gái thế này nhỉ. Gen của nhà ta mấy đời trước đâu có thế !

-Ba đừng đùa nữa.

-Không tin à ? Vậy ta cho con xem cái này ...

Ông Long giơ ra cái điện thoại có clip. Trong đó là Hân. Hân đang nhìn đám học sinh mua thuốc và sau đó cô ấy rút điện thoại ra..

-Tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi !

-Cảnh sát Phong cũng đã nói cô ta báo. Anh ta nổi tiếng liêm khiết. Con còn không biết hay giả vờ ngu ngốc vậy hả ?

-Nhất định là Rik...nhất định là hân ta.

-Việc ai báo không quan trọng, quan trọng là con cần phải ra khỏi chỗ này. Cuộc đời không ai đoán được chữ ngờ. Con bé đó là điệp viên. Nó và chúng ta là hai đẳng phái đối lập. Kể cả con không muốn thì con vẫn là con trai ta. Con trai của Đường Thăng Long này. Tất cả tài sản của ta lên tới cả trăm triệu đô. Con sẽ thừa kế vì thế hãy sớm quên nó đi !

-Con không cần tài sản !

-Con coi trọng nó hơn ta ?

-Đúng vậy !

-Hahaha...cuộc đời ta chưa từng lụy một ai, ngay cả mẹ con. Ngày mẹ con tự sát, ta không đến để nhìn bà ấy là bởi bà ta đã phản bội. Ta không muốn nói với con sự thật vì sợ con đau lòng. Nếu con vẫn hận ta chuyện đó thì hãy bắn chết ta đi !

Ông Long vừa khóc vừa sổ ra một tràng. Những lời đó cũng làm Đường Minh hơi lung lay. Cậu ôm người cha trước mặt vào lòng. Nhìn vẻ đáng thương của ông ta, cậu cũng không thể không động lòng. Bởi vì trên khuôn mặt ác ôn như con đôn chưa bao giờ khóc kia, nay đã chảy lệ.

53. Chương 64 : Em Không Hiểu Tình Anh. (Lạc Văn - Nguyệt)

Lạc Văn đang rán trứng thì thấy Nguyệt đã đứng ở trước cửa từ khi nào. Cô đang chăm chú nhìn cậu nấu ăn. Mà cũng phải công nhận Văn nấu ăn ngon thật. Mùi thức ăn thơm hấp dẫn rất riêng.

-Anh sắp xong rồi. Hôm nay em sẽ được ăn móng giò heo cà trứng vịt lộn._Văn cười ảm áp.

-Trời ơi ! Em không ăn mấy thứ đó đâu, ngán dã man._Nguyệt tỏ vẻ sợ.

-Ồ ! Nếu em không ăn thì con chúng ta ăn, anh nhờ em nhá hộ con thôi.

-Không !

-Ăn đi mà...

-Không !

-Không ăn cũng phải ăn !_Lạc Văn vờ nổi giận, cậu ấy cái móng giò vào bát rồi bưng lên mâm. Nhấn Nguyệt ngồi xuống ghế.

-Em..không ăn đâu !Ăn cái khác đi mà !_Nguyệt chán nản nhìn bát chân giò.

-Nếu em không ăn thì anh sẽ nhá cho đấy !_Lạc Văn mỉm cười tinh quái.

-Ghê chết đi được !

-Thế thì mau ăn đi !

Nguyệt nhìn bát chân giò rồi cũng cố nhắm mắt.

-Này ! các người định nhốt tôi ở đây đến bao giờ hả ? Tôi cũng phải đi làm, mau thả tôi ra !_Tô Đức Lợi kêu thảm thiết.

-Câm đi nếu không muốn tôi dán miệng anh lại.

-Tôi hứa sẽ không báo cảnh sát...

Nguyệt thấy thế cũng chau mày, dù sao hần cũng là bác sĩ giỏi, còn có biết bao bệnh nhân đang chờ hần, vậy mà vì cô, hần lại bị nhốt ở chính căn nhà mình. Cô ngừng ăn, lay lay tay Lạc Văn :

-Tha cho anh ta đi, dù sao em cũng đã biết một số cách để bảo vệ thai nhi rồi.

-Không được ! Hần sẽ ngay lập tức báo cảnh sát.

-Vậy anh định trốn cả đời trong căn nhà này sao ?

Lạc Văn im lặng, mắt hướng ra ngoài để không nhìn thấy Nguyệt.

-Sau này...con chúng ta..nó sẽ phải nói sao khi ai đó hỏi bố nó là ai ? Nó có được đi học không ? Liệu nó có thể tiếp xúc với bên ngoài được không ?_Nguyệt nói, mắt không ngừng chớp vì muốn khóc.

-Ý em là..anh...không xứng đáng làm bố nó !_Lạc Văn quay mặt lại nắm chặt vai Nguyệt.

-Em không có ý đó !

-Anh cứ tưởng là em đã một lòng với anh ! Không ngờ em cũng....

-Em không có ý đó !

-Anh không muốn nghe gì nữa ! Anh làm thế là tốt cho em.. Ngoài kia có biết bao kẻ muốn truy lùng chúng ta. Em bảo anh phải để em gặp nguy hiểm hay sao ? Lần trước Tổ Trinh suýt chút nữa đã giết em, may mà anh đến kịp. Cả lần Thủ Dao hại em, anh cũng đến kịp thời. Nếu anh không ở cạnh em thì em sẽ gặp nguy hiểm !

-Em biết nhưng....

-Anh muốn ra ngoài !_Lạc Văn bực bội chạy ra ngoài. Cậu không muốn đối diện với Nguyệt. Nói ra tất cả sự thật ư ? Rằng cậu không phản bội ư ? có lẽ Nguyệt sẽ tin. Nhưng nguy hiểm sẽ nhiều hơn. Kẻ giấu mặt sẽ ra tay. Hắn có cả một thế lực rất lớn đủ để dàn phẳng thành phố này. Cậu không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc bị hiểu nhầm. Tình thế rất nguy hiểm. Vụ bắt cóc ông Long vào ba ngày trước...

Kẻ giấu mặt nói rằng cậu phải trừ khử Đường Thăng Long. Cậu định sẽ chỉ bắt cóc ông ta thôi. Không ngờ lại có hai kẻ mặc đồ đen chạy tới yểm trợ. Kèm theo là mùi hoa hồng. Thực ra cái tên sát thủ hoa hồng chỉ đúng một nửa. Ở thì cậu là sát thủ, nhưng hai từ còn lại lại do kẻ khác tạo nên. Hết vụ này đến vụ kia, những người mà cậu định bảo vệ đều chết bởi hoa hồng trước khi cậu định cứu họ.

54. Chương 65 : Người Tình Cũ Và Âm Mưu.

Đường Thăng Long mỉm cười nhìn Lưu Hồng, bên cạnh bà ta là Kir. Ông đang hợp tác với bà ta để tiêu diệt ông trùm. Vài ngày trước, khi sát thủ hoa hồng định ám sát ông, hai người này đã cứu ông khỏi vòng tử thần. Dĩ nhiên không phải vì lòng tốt mà Lưu Hồng cứu ông. Mục đích chính của bà ta là muốn cùng ông tiêu diệt kẻ đứng đầu bằng chính điệp viên của tổ chức w. Ông cũng muốn lật đổ kẻ đó nhưng không đủ sức, nay có thêm hai kẻ này, công việc chắc chắn sẽ thành công. Bốn trợ thủ của hắn ta, cả bốn đều phản bội. Có lẽ Thủ Dao bị oan thật nhưng do hắn ngu dốt nên đành bị truy sát vậy thôi. Sát thủ hoa hồng thực ra vẫn hoạt động cho tổ chức w. Nếu giờ ông bắt tay với hai kẻ này, công việc thành công, ông lật mặt cũng chưa muộn.

Thực ra ông còn một lí do khác đó là con trai ông, ngoài Đường Minh ra, ông còn có một cậu con trai nữa, đã mất tích từ một vụ tai nạn gần chục năm rồi. Nó ra đi lúc 8 tuổi. Ông tìm rất lâu nhưng không có tin tức

Và giờ Lưu Hồng nói bà ta đang giữ con trai ông ư ? Đường Lộc không thể trong tay bà ta được. Nhưng tấm ảnh chụp lưng có hình xăm con đại bàng rất rõ ràng. Ông muốn tìm lại đứa con đã mất vì vậy đêm hôm trước ở vũ trường Boong, ông đã tạo nên một vở kịch về thuốc Lắc. Đường Minh từ nhỏ đã giống mẹ, không thích giang hồ. Sau này nếu có kế thừa sự nghiệp của ông thì cũng hồng sớm mà thôi. Ông muốn tìm lại Đường Lộc, đứa con cả. Nó nhất định sẽ không từ chối gia nghiệp này. Đường Minh vô dụng, vẫn còn có giá trị lợi dụng hiện tại nên ông mới phải giả vờ đóng màn nước mắt cá sấu tối qua.

Lưu Hồng mỉm cười nhìn ông Long, bà ta và ông đã quen biết nhau từ rất lâu rồi...vậy mà ở bữa tiệc, ông ta vẫn vu cho bà tội lấy trộm. Thật ra đều có nguyên nhân. Chẳng là hồi trẻ, ông từng yêu một người con gái_Chính là bà Ana bây giờ. Hai người đều yêu nhau thắm thiết, nhưng sau một vụ tai nạn, mặt của người con gái trở nên biến dạng. Ông Long đã từ chối bà ta để đến với Diệp Hoa-Mẹ Đường Minh và Đường Lộc. Chính vì thế mà bà ta cảm hận vô cùng, đến nỗi ngày sinh nhật tám tuổi của Đường Lộc, bà ta đã bí mật bắt cóc thằng bé rồi tạo hiện trường giả về cái chết của nó. Ông Long tuy mất đi đứa con thì đau lòng nhưng không thể giết người mình yêu được nên đành tránh mặt. Chính ông cũng không biết khuôn mặt thật của bà ta bây giờ nữa.....

-Khi nào chúng ta có thể hành động ?

-Hai tuần nữa ! Hân ta có một buổi giao dịch hàng ở công viên !

-Cũng khá thông minh nhỉ !

-Ba giờ chiều, đây là vụ làm ăn quan trọng, hân ắt phải cho nhiều đàn em đi. Nếu hợp tất cả lại, đúng một giờ sẽ giải quyết xong lũ đàn em đó. Thời gian để mở 24 chiếc cổng và hệ thống Laze, chưa tính bấy, cần sát thủ hoa hồng...kế hoạch này nhất định phải thành công...

55. Chương 66 : Khuôn Mặt Giả.

Rik nhìn Hân ngủ, hân thấy Hân đẹp thật. Hân cầm lấy mặt sợi dây chuyền ở cổ Hân. Chiếc camera nhỏ xíu. Hân có trời mới biết. Sao hân lại có thể tới cứu Hân nhanh như thế vào đêm Thủ Dao tấn công. Đó là do hân luôn quan sát Hân, mọi hành động đều được camera thu về. Hân định cúi xuống hôn nhưng Hân vô thức quay mặt đi chỗ khác.

Số hân thật xui xẻo, ngay cả lúc ngủ Hân cũng không để yên cho hân hôn. Vụ thuốc lắc hôm qua là do hân bày ra để thoả mãn cái tính ghen vớ vẩn của hân. Không ngờ Lưu Hồng lại dám thoả thuận với ông Long để cứu Đường Minh. Lưu Hồng càng ngày càng điều khiển hân mất rồi. Hân ghét bị trở thành con rối. Giữ cho Hân khỏi tránh, cuối cùng hân cũng hôn được một cái. Nhưng tức hơn là miệng Hân lại luôn gọi tên cái thằng chết tiệt. Chưa bao giờ hân phải thua ai cái gì. Lần này thì càng không. Đường Minh, mày cứ chờ chết đi ! Rik nhếch mép cười, đóng cửa phòng lại và bắt đầu đi xuống tầng hầm bí mật.

Lạc Văn trở về căn nhà của Tô Đức Lợi. Cậu muốn xin lỗi Nguyệt, muốn để cho tên bác sĩ kia được yên. Nhưng nhìn căn nhà trống hoác không một bóng người, cậu biết Nguyệt đã bỏ đi. Văn tức giận giáng một cú đấm xuống bàn. Lòng quặn đau. Rồi bỗng, một tiếng nói vang lên làm cậu sửng sốt .

-Cô ta đang ở trong tay tôi !

Lạc Văn kinh ngạc quay lại phía phát ra tiếng nói.

-Lưu Hồng !

-Nếu muốn hai mẹ con an toàn thì phải làm theo điều kiện của ta..

-Điều kiện gì ?

-Phá ổ ma túy của ông trùm.

Quyên và Nhược Bằng đang từ Thái Lan bay về Việt Nam. Điều tra vụ Thủ Dao, Quyên mới hiểu rõ hơn về bà Ana. Để xem khi cô mang Thủ Dao tới đối chất, bà ta sẽ cãi như thế nào. Liếc sang Nhược Bằng, cô thấy cậu ta đang nhìn ra ngoài trời có vẻ rất suy tư. Cơn buồn ngủ đến nhẹ nhàng làm cô gục đầu vào vai người ngồi cạnh. Nhược Bằng thấy bên vai nặng trĩu, quay đầu lại, cậu khẽ mỉm cười.

Nguyệt tỉnh dậy thì thấy mình đang bị nhốt trong một căn phòng chỉ có ánh đèn mờ mờ. Cơn sợ hãi ập đến. Cô thật quá tin người, bà Ana thực ra chính là một trong 4 sát thủ chuyên nghiệp của bang Phi Ưng. Nguyệt hiểu bà ta muốn tiếp cận Hân để làm gì. Cô nhìn xung quanh, đây là gian phòng ở dưới tầng hầm vì cô có thể nghe thấy tiếng chân người đang đi phía trên.

Một khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện..kể từ trước mặt cô bây giờ không phải là Rik sao ?

-Trông cô có vẻ sợ hãi nhỉ ?_Rik cười khẩy một cái rồi bước lại gần Nguyệt.

-thì ra..các người...cùng một giuộc.

-hahahaha! các người đều trở thành con lừa rồi...hahahaha...

-Đồ khốn, anh muốn gì ?

-Cô em cũng không còn sống được bao lâu nữa, ta cũng không ngại nói thẳng, sau vụ bắt được bang chủ, cô em sẽ bị giết, còn mấy con lừa của tổ chức w sẽ chịu kết cục bi thảm hơn. Lạc Văn của cô em thực ra vẫn trung thành lắm...hân chẳng qua...

-Anh...nói cái gì ? _Nguyệt lấp bắp hỏi. Lạc Văn không phản bội ư ? Vậy là cô hiểu nhầm cậu ấy ư ? Ôn trời..cậu ta không phải kẻ sát nhân.

-Ngạc nhiên phải không ? Hắn ta luôn giỏi hơn tôi, và được trọng dụng hơn tôi. Tôi có gì không tốt. Kỹ thuật đấu võ tôi đều thạo cả. Vậy mà không bao giờ được chú ý đến.

-Bởi vì người không giỏi bằng Lạc Văn.

Câu nói của Nguyệt đã làm tăng hỏa khí trong người hắn. Hắn ghét ai hơn hắn, hắn muốn kẻ đó biến mất, hoặc ít ra là sống không bằng chết.

-Xem ra...cách tốt nhất để làm hắn ta đau lòng là ‘tra tấn’ cô em ! _Rik cười nửa miệng, mắt chăm chú nhìn Nguyệt, ngay càng gần.

Nguyệt biết hắn định làm gì, và cô nhanh như cắt đâm cho hắn một cú trời giáng.

-Mẹ kiếp con...này !

Hắn vừa lau máu trên miệng vừa lồm cồm bò dậy, hắn thẳng tay tát Nguyệt ba cái, xô cô ngã rồi đạp liên tiếp vào bụng.

-Rượu mừng không uống, lại muốn uống rượu phạt à ! Đã thế, tao sẽ không nương tay với mày nữa.

Hắn dứt phăng chiếc áo đang mặc, Nguyệt có thể dễ dàng nhận ra hình xăm đại bàng sau lưng hắn...chẳng lẽ tên giả mạo Đường Minh hôm đó chính là hắn. Nguyệt thôi không nghĩ nữa, việc quan trọng bây giờ là cô phải làm cách nào để hắn không đụng tới mình, nếu không, con cô sẽ mất mạng. Lấy hết can đảm, cô cười thật to, cười rũ rượi như một con điên. Hắn lấy làm lạ, chết đến nơi mà cô ta vẫn còn cười được.

-Này đồ ...mày sung sướng lắm hay sao mà cười ?

-Hahahahaha..Lạc Văn sẽ không làm theo lời bọn mày đâu. Nếu tao chết, tất cả sẽ chấm dứt.

-Con này..... !Mày cũng thông minh lắm. Để sau khi xong vụ này, tao hành hạ mày thế nào ! _Rik nắm chặt nắm đấm, quai hàm gân lên, mắt hắn đỏ như máu. Hắn đóng rầm cửa phòng lại, ánh sáng yếu ớt hắt lên người Nguyệt một màu vàng kì dị. Cô thôi cười, bụng đau như cắt. Con cô...cần xin thương để...nó nhất định sẽ không bị sao cả...Nguyệt đổ mồ hôi nhiều, một dòng máu đỏ chảy dài xuống chân cô...Nguyệt kinh hãi, hoảng loạn nhìn quanh cầu cứu nhưng chỉ bắt gặp bức tường xám xịt và lũ mối bị hấp dẫn bởi ánh đèn. Bây giờ..hơn lúc nào hết...Nguyệt muốn Lạc Văn ở bên cạnh...

56. Chương 67 : Nhân Chứng.

Quyên nhấn tin cho Hân và nói muốn gặp cô ở một căn hộ đường x. Quyên đã bắt được Thủ Dao, cô nhất định phải cho Hân biết về bí mật này. Vụ nổ trong toà nhà Hữu Lạc Dương bà ta xuất hiện kịp thời là để gây dựng lòng tin, bà ta lợi dụng sự thiếu thốn tình mẹ của Hân để biến tất cả thành công cụ, để tiến mình lên chức bang chủ bang Phi Ứng.

Hân bắt taxi đi ngay. Lòng hồi hộp chờ đợi không biết Quyên muốn cô xem thứ gì.

Một kẻ ngồi trước màn hình mỉm cười, hắn đeo chiếc mặt nạ, choàng áo đen lên người và ngắt một bông hoa hồng...

-Nhân chứng ư ? hahahahaha....

Quyên và Nhược Bằng trói Thủ Dao bằng xích sắt. Quyên chờ 15 phút, cánh cửa đã có tiếng gõ cộc cộc. Cả hai mừng rỡ chạy ra đón Hân. Trong khi đó, một cái bóng đen dùng dây thừng thắt chặt cổ Thủ Dao lại....

Khi Quyên và Nhược Bằng bước vào vì biết bên ngoài không có ai thì Thủ Dao đã chết...miệng còn ngậm một cánh hoa hồng...Hai người chưa kịp phản ứng thì Hân đã vỗ lên vai Quyên.

-Này ! Mình tới rồi đây ! _Về mặt Hân đang từ phần khích chuyển sang thẳng thốt khi trước mặt cô hiện giờ là Thủ Dao, miệng còn ngậm một cánh hoa hồng. Lòng cô chợt nổi lên một nỗi sợ hãi nhưng lại thêm nỗi uất hận vì kẻ giết Thủ Dao là sát thủ hoa hồng.

-Hân ! Chuyện này ...Thực ra...._Quyên lấp bắp, cô không biết phải giải thích ra sao..

Quyên nói hết mọi sự việc cho Hân biết, nhưng cô không những không tin mà còn lắc lắc vai Quyên :

-Cậu hình như bị Nhượng Bằng điều khiển rồi đúng không ?

Quyên suýt té nhào vì câu nói ấy. Hân không tin những gì mà cô nói ư ?

-Cậu phải tin mình, Nhượng Bằng đứng về phía chúng ta !

-Cậu ta đã từng muốn giết chúng ta !

-Đó là trước kia ! Giờ cậu ấy khác rồi !

-Cậu bị Thủ Dao che mắt rồi..hắn đang muốn li gián nội bộ chúng ta.

-Chính cậu mới bị che mắt.

-Đừng ở đây nói linh tinh nữa..mau cùng mình về nhà đi ! Mình sợ ở đây cậu sẽ không được an toàn đâu._Hân lườm Nhượng Bằng.

-Đồ ngu ngốc ! Nếu cô không tin, cô sẽ phải hối hận !

-Tôi sẽ không bao giờ hối hận _Hân nhấn mạnh từng chữ. Cô kéo tay Quyên đi nhưng bị Nhượng Bằng kéo lại.

-Buông ra !_Hân dần mạnh.

-Tôi không thể để Quyên theo cô về nơi đây nguy hiểm đó được !

-Ít ra ở đó...còn an toàn hơn khi ở bên cậu !

Nhượng Bằng sưng sờ, tay nói lỏng...

-không ! Mình không đi !_Quyên giật tay ra khỏi tay Hân.

-Cậu và cả Lạc Văn...đều thay đổi rồi !_Hân cười nhạt, lưỡng lự bước đi.

...Quyên nhìn bóng cô bạn xa dần, lòng nhói đau.

-Không việc gì phải buồn. Cô ta đã tự tàn nhẫn với chính mình.

-Cậu thì hiểu gì chứ ! Một người máu lạnh như cậu chỉ biết đến giết người mà thôi._Quyên đã khóc từ bao giờ, cô nhìn thẳng vào mắt Nhượng Bằng mà nói. Nói rồi lại muốn chạy đi thật xa để khóc. Cảm giác không bảo vệ được người bạn của mình giống như bị sự tử xé xác vậy. Cô chạy, chạy như điên, không biết mình đang đi đâu cho tới khi một bàn tay nắm chặt lấy giữ cô lại.

-Bỏ ra !

-...

-Không nói chứ gì ? Giờ còn không hiểu tiếng người nữa ư ?

-....

-Sao lại im lặng, cậu không hiểu tôi đang nói gì sao ?

-Đừng như vậy nữa !_Nhượng Bằng nhìn Quyên, mắt không lộ vẻ gì đồng cảm cả, bởi đã lâu cậu không biểu cảm được bằng mắt.

-Thả ra !_Quyên vừa nói vừa giãy giụa, tay Nhượng Bằng nói lỏng ra, Quyên đẩy mạnh quá nên không để ý tới hồ nước ở ngay sau cả hai.

-Ừm !

Im lặng vài giây, Quyên hoảng loạn...cô vừa làm gì thế này..Nhược Bằng không xuống nước được.

57. Chương 68 : Kế Hoạch.

Ông Long gọi Đường Minh tới phòng chính, nơi mà ông hay giao việc cho đàn em. Thấy con trai có vẻ phiền muộn, ông biết ngay cậu đang nghĩ gì. Nhấp một ngụm trà, ông cất tiếng ;

-Về chuyện con bé Hân...

-Ba không cần nhắc lại...con sẽ không từ bỏ cô ấy !

-HÀHHÀH...xem con trai ta kìa, ta chưa nói hết câu mà !

-Ý ba là gì ?

-Trên cương vị của một người cha, ta sẽ không làm khó con nữa. Ta sẽ để hai đứa tự do yêu nhau..nếu con làm cho ta một điều kiện...

-Điều kiện ?_Đường Minh khó hiểu nhìn ông Long.

-Tỉ lệ sống là 5% ! Cô vẫn đồng ý mở chứ ?

-Vâng !_Quyên gật đầu, mắt lo lắng nhìn về phía phòng mổ.

Quyên cầu mong Bằng sẽ sống, nhất định thế ! Cậu ta chết một lần đã quá đủ rồi. Cả cơ thể Quyên mệt mỏi, đầu óc không phân rõ việc gì ra việc gì nữa.

Hân trùm chăn kín đầu, tại sao tất cả đều bị họ lừa. Ngay cả Quyên-Người bạn thân nhất của cô cũng theo phe kai. Cô phải làm gì đây ? Không hiểu sao, trong đầu cô lại loé lên hình ảnh Đường Minh. Cô nhấn nút gọi.

-Alô ! Hân à ?

-Ừm !

-Sao nghe giọng cậu buồn thế ?có chuyện gì à ? Hay là tên Rik bắt nạt cậu ?

-Không phải...Đường Minh à...

-Cậu đang ở đâu ? Minh sẽ đến !

-Không cần...nói chuyện với mình thôi...được không ?_Hân bắt đầu thấy mắt nhoè nước.

-Ừk !

-Tại sao ai cũng bỏ mình mà đi ?

-Đừng lo, nếu họ bỏ đi hết, mình vẫn sẽ ở bên cậu !

-Có phải mình quá ngu ngốc không ?

-Không ! Cậu đã phá được bao nhiêu vụ án cơ mà !

-...

-Này ! sao ko nói gì ?

-...

-Mình kể chuyện cười cho cậu nghe nhé !

-...

Những giọt nước mắt của Hân dần biến mất, thay vào đó là những nụ cười sáng khoải do khuôn gậy hài của Đường Minh đem lại.

-Muộn rồi ! Thôi cậu ngủ đi nhé ! _Đường Minh cười.

-Cám ơn vì đã nghe mình nói....gấu trúc !

-Mai mình sẽ đòi tiền lương !

58. Chương 69 : Pháo Đài Ông Trùm.

Ba ngày sau.

Bà Ana sau khi tuyên bố có nhiệm vụ mới đã kết hợp với cảnh sát Phong và lực lượng điều tra để vây bắt băng nhóm giao dịch ma túy tại công viên Smiler. Kế hoạch còn lại để tấn công pháo đài bang chủ dành cho các điệp viên. Vậy là Đường Minh, Hân, Quyên, Nhược Bằng, Rik cùng một kẻ lạ mặt nữa được bà Ana giới thiệu tham gia vào vụ này. Hân tuy vẫn giận Quyên nhưng vì công việc, cô không cãi nhau với Quyên nữa. Trong số tất cả có một kẻ bịt mặt, từ khi nhập bọn đến giờ hắn không nói tiếng nào, chỉ để lộ mắt thôi, còn đâu là bịt mặt như ninja.

Theo hiệu lệnh của bà Ana, tất cả tấn công theo 4 cửa của toà nhà. Hệ thống tường và Laze đã được kẻ bịt mặt sử lí sẵn rồi nên tất cả có thể vượt qua một cách dễ dàng. Khử 10 tên canh gác đồ con, cả bọn mới vào được bằng đường cửa sổ. Lâu đài có hệ thống bảo vệ nghiêm ngặt cộng thêm kẻ chủ mưu thông minh nên đâu đâu cũng có bẫy. Họ chia nhau ra tìm cửa lên tầng cuối cùng. Đột nhập vào đã khó, vào được rồi thì tìm cách thoát ra lại càng khó hơn.. Tất cả im lặng, quan sát xung quanh một cách tỉ mỉ.

Hân đi với Đường Minh. Vặn nút khoá cửa có mã số 114 sau khi phịt dung dịch nhận dạng dấu vân tay, Hân đẩy cánh cửa nặng trĩch bước vào.

Khi cả hai bước vào, ánh đèn lập tức sáng rực. Đây là hệ thống nhận dạng ánh sáng. Phòng ở đây thông suốt với nhau cứ như một mê cung kì bí. Cũng may bà Ana đã copy ổi người một bản vẽ thiết kế của lâu đài.

Đường Minh thận trọng đặt chân vào một ô vuông màu đen giữa hàng trăm ô vuông nền nhà đan xen hai màu. Cảm nhận được có sự chuyển động bất ngờ, Đường Minh kéo Hân xuống. Hàng loạt viên đạn được bắn ra. Hân không bất ngờ lắm vì cô đã quá quen với cảnh này. Sau 5 phút, đạn ngừng. Đường Minh nắm chặt tay Hân về lo lắng:

-Cẩn thận!

-ỪM!

Nhược Bằng với Quyên là một cặp. Bước vào một căn phòng đầy gương, Quyên chẳng cảm thấy một nguy hiểm nào sẽ rình rập cả. Khi chuẩn bị mở cánh cửa tiếp theo thì bất ngờ một tên to con lao ra...

Phòng nhiều gương nên nhìn rất rối mắt. Thấy thế, Nhược Bằng lao vào tên kia ra đòn. Hai bên xảy ra một trận chiến ác liệt. Sau mười phút đấu, tên to béo đành bất lực nhìn cả hai qua cửa.

Rik và kẻ bịt mặt đi cùng nhau, vì đều là thuộc hạ thân tín của bang chủ nên hai người này có thể dễ dàng vượt qua mọi nguy hiểm. Bên cạnh đó thì hai người cũng suy nghĩ đủ thứ để hại lẫn nhau sau khi vụ này giải quyết.

Bà Ana và ông Long sẽ chỉ quan sát và phá vỡ các vòng Laze ở bên ngoài. Cảnh sát Phong đã cho bao vây khu công viên Smiler nhưng không thấy có gì khả nghi cả.

-Hãy tìm những kẻ không đi cùng trẻ con và vợ ấy!

-Chúng tôi sẽ tiến hành ngay! _Cảnh sát Phong nói qua bộ đàm.

Bà Ana rất thông minh. Bà hiểu ông trùm ranh ma này. Mấy hội ở nước ngoài đã bị bà khống chế. Đàn em hầu hết đều bị bà mua chuộc nên có lẽ lần này, lão bang chủ khó mà thoát được. Nói là thường xuyên gặp bang chủ, nhưng mặt ông ta thần ào bà cũng chưa từng được nhìn thấy. Đã mấy lần định ám sát nhưng

không thành, bà đành nhờ đến tổ chức w và cảnh sát vậy. Bà sắp làm bang chủ rồi. Sau mấy giờ nữa thôi. Bà tự cười một mình. Ông Long im lặng này giờ thấy vậy hỏi:

-Rốt cuộc..khuôn mặt thật của bà như thế nào?

-HÀHHA! Sau vụ này ông sẽ biết, chắc ông ngạc nhiên lắm.

Vượt qua nhiều cái bẫy chết người, cuối cùng họ cũng lên được toà cao nhất của lâu đài. Một người đàn ông đeo mặt nạ mỉm cười. Chưa bao giờ lại có chuyện những cái bẫy không làm chết kẻ đột nhập. Được thôi, để xem lũ nhóc học sinh này có thể làm được gì!

Àn' nút thang máy lên tầng bảy, 6 người gặp lại nhua ở một phòng rộng lớn, tường sơn màu trắng xoá, nền cẩm thạch màu đen lạnh. Tất cả các thứ đồ dùng đều làm bằng kim loại. Giữa căn phòng là một bàn làm việc, trên bàn làm việc là một con chim đại bàng bằng vàng, mắt đính kim cương. Đây là biểu tượng của tổ chức Phi Ưng. Cuối cùng, kẻ ngồi trên ghế xoay người lại, mỉm cười...Ông ta đeo một chiếc mặt nạ đen nên tất cả không thấy rõ mặt, nhưng giọng nói rất quen...

-Chúc mừng các người đã qua vòng thử thách. Giờ thì đấu với ta!_Ông ta nhếch mép. Tay đẩy chiếc xe lăn tiến lại phía sáu người.

-Kẻ hoạch và tổ chức Phi Ưng sẽ bị tiêu diệt. Ông hình như vẫn còn tâm trạng để đùa?_Hân khoanh tay lại, chưa vội ra đòn. Có thể cô sẽ moi được bí mật nào đó chăng?

-HÀHHAH dục vào 6 đứa nhóc miệng còn hôi sữa như các người mà tiêu diệt được tổ chức Phi Ưng của ta sao?

-Tôi không muốn chơi trò ý đồ ép yếu. Chúng ta sẽ đấu với từng người một.

-Này cô bé, lời nói ra không rút lại được đâu đấy.

-Ông ta rất mạnh!_Kẻ bịt mặt thốt lên một câu. Hân quên mất là không được lên tiếng khi làm việc.

-Hâhhâh..ta đã tin lắm hai người rồi..._Ông ta vừa nói vừa liếc mắt tới Rik và kẻ bịt mặt._Nuôi ong tay áo...nhưng thôi...ta sẽ cho các người một phần thưởng xứng đáng với những gì các người phản bội.

Nói xong, ông ta bấm một nút trên chiếc xe lăn, bỗng hàng loạt phi tiêu được bắn ra. Vì đã có sự chuẩn bị trước nên cả 6 người đều né được. Từng người, từng người lao vào đấu với ông ta. Tuy ông ta bị liệt nhưng đánh rất giỏi, không hề để lộ một yếu điểm nào cả. 6 người đều bị ông ta đánh trọng thương, nằm lê la trên sàn.

-Này cô bé! Ta sẽ chấp cả 6 người các người. Đừng coi thường người khuyết tật.

Cả 6 lập tức bật dậy xông vào quyết hạ lão ta. Lúc này là đánh đơn lẻ nên thua, nhưng giờ khi cả 6 người hợp lại, ông ta trở tay không kịp...Rik thừa cơ rút con dao nhỏ ra đâm trúng bụng ông ta.

Thấy tình thế bất lợi, ông ta lập tức bấm nút nguy hiểm. Toàn bộ các viên gạch của nền nhà lật mặt sau lên. Đứng trên nền nhà đầy chông nhọn bây giờ chỉ có mình ông ta. Sáu người nhanh chóng bắn đạn lên trần nhà để đu người lên. Kẻ đeo mặt nạ đắc thắng rút súng ra bắn liên hồi. Tất cả đều né được. Sau khi 20 viên đạn được bắn ra, và sau khi 6 người chạy mệt lử trên trần nhà, ông ta mới cười lớn chìa súng vào một trong số họ. Nhưng thật không may cho ông ta...vì súng đã hết đạn.

6Người chạy này giờ đã thấm mệt, họ nháy mắt để ám hiệu cho nhau biết nên làm gì với ông ta.

Bà Ana truy cập vào hệ thống bảo vệ của toà nhà. Sau khi giải mã tất cả, chông ở sàn nhà của ông trùm lập tức lật lại thành sàn đá đen.

Kẻ giấu mặt hình như đã quá đau đớn vì vết thương do Rik đâm nên vội mở một giá sách bí mật trong phòng...sau khi ông ta đi xe lăn vào thì cánh cửa đóng âm lại.

Sáu người thấy vậy đuổi theo nhưng vô ích. Giá sách của ông ta phải có vòng mạc của ông ta mới mở được.
— -Vậy là công cốc sao?

-Không...xem ông ta làm rơi cái gì này!_Quyên nhặt chiếc mặt nạ lên mỉm cười.

-Tầng cuối này chỉ có thể thông lên sân thượng!_Đường Minh góp phần.

-Vậy thì còn chờ gì nữa?_Rik tặc lưỡi.

6Người chạy lên sân thượng, nhưng khi lên thì bắt gặp một dáng người quen thuộc...người đó đang bị trói cả tay lẫn chân, và miệng bị bịt lại.

-Đó chẳng phải là thầy Hùng sao?_Quyên thốt lên.

Cả sáu chạy lại chỗ thầy cởi trói, bóc băng dính ra.

59. Chương 70 : Đăng Sau Mặt Nạ.

-Sao thầy lại ở đây?_Đường Minh hỏi.

-Thầy bị hấn bắt làm con tin...chúng ta mau ra khỏi đây...chỉ còn 30 giây nữa toà nhà sẽ nổ tung.

-Thầy có thấy tên đi xe lăn đâu không?_Hân lo lắng nhìn xung quanh.

-Thầy không biết nữa, chỉ còn 30 giây thôi. Nhanh lên nào!

Một chiếc trực thăng không biết từ đâu bay tới thả thang xuống sân thượng.

-Không còn nhiều thời gian, chúng ta mau leo lên thôi!

Cả sáu người nhường thầy Hùng trước, tiếp theo là Rik, kẻ bịt mặt, Quyên, Nhược Bằng, Hân và Đường Minh.

Khi chiếc trực thăng rời khỏi sân thượng thì cngx là lúc cả toà nhà nổ tung. Khói đen bốc lên toả mù trời. Có lẽ tên trùm đã chết trong đám cháy đó rồi cũng nên. Cả 6 người đang vui mừng vì đã hoàn thành nhiệm vụ thì thầy Hùng đã ngồi lên được vị trí trên trực thăng. Ông mỉm cười với các học trò rồi gửi một nụ hôn gió tới họ:

-Vĩnh biệt nhé các học trò yêu quý của thầy._Rồi ông ta tháo sợi dây gắn thang với trực thăng ra. Cả sáu người lập tức bị rơi vào không trung. Kẻ bịt mặt cũng bị gió làm văng luôn chiếc khăn đen bịt mặt. Cùng lúc đó, Hân cũng kinh hãi khi nhận ra đó là tên cô căm thù tội đồ.

-Lạc Văn!_Hân giật mình thét lên.

-Tất cả giựt hai cổ tay áo mau!_Rik hét lớn để 5 người còn lại nghe thấy.

Thấy thế, họ cùng làm theo chỉ thị của Rik, và những cái dù xuất hiện. Rik thật chu đáo vì đã thiết kế được một loại dù tiện lợi như vậy. Nhưng riêng Đường Minh thì hình như Rik đã cố tình không trang bị dù cho cậu ta. Mặt cậu biến sắc, khoảng cách rơi xuống mặt đất không còn xa. Khi Đường Minh nhắm mắt để mặc vận mệnh mình thì một bàn tay đã kịp nắm chặt lấy tay cậu. Đường Minh bàng hoàng mở mắt..là Hân...

-Nắm lấy dây dù đi!_Hân kêu lên.

Đường Minh lập tức nắm lấy dây dù. Mặt cậu đang ghé sát vào mặt Hân. Tình thế bắt buộc phải vậy. Hai mắt nhìn nhau, sắc tái trên mặt cả hai đã dần chuyển thành màu đỏ. Trong khi đó, có một kẻ lại nghiêng răng ghen ghét khi thấy hai người bên nhau.

Khi hạ cánh xuống mặt đất, cả 6 người cùng thở phào.

-Thật không ngờ thầy Hùng lại là trùm của bang Phi Ưng._Đường Minh thở hồng hộc, tay chỉ lên chấm nhỏ màu đen trên trời.

-Vì thế nên ông ta mới biết chúng ta có điểm yếu gì và lợi dụng chúng ta._Quyên nhăn mặt tức giận.

-Chẳng lẽ để hấn đi dễ dàng thế sao?_Nhược Bằng nắm chặt tay bắt mẫn.

-Hi...sẽ không sống được lâu đâu._Rik cười nửa miệng rồi bấm điều khiển trên tay.

-Bùm!

Cả 6 người chỉ kịp nhìn thấy chấm đen kia vỡ ra thành những chấm màu vàng lửa đỏ rực rồi tan vào không trung.

Chiếc trực thăng kia bốc cháy. Thầy Hùng mãi treo nên không để ý rằng Rik đã gắn bom vào áo ông ta.

-Ra đi bình an!_Rik nói thầm.

-Hắn ta..chết rồi sao?_Hân đỡ đỡ người...thực ra cô đang nghĩ về những kỉ niệm đẹp mà hai thầy trò đã trải qua.

-Vậy thì càng tốt chứ sao?_Quyên khó hiểu nhìn Hân.

-Ừ!_Hân bắt giắc gập đầu. Lòng cô đang gọi tới một thoáng bất an.

Chợt một bàn tay nắm lấy tay cô. Đường Minh trên mặt rạng rỡ niềm vui sướng. Thấy khuôn mặt này, Hân không lo nghĩ gì nữa. Vậy là nhiệm vụ đã kết thúc một cách suôn sẻ.

Trong lúc đó, Lạc Văn đã lần tới nơi khác...Cậu đã xong nhiệm vụ, cậu muốn gặp Nguyệt.

60. Chương 71 : Nàng Công Chúa Đau Khổ.

Đôi khi chiến thắng đồng nghĩa với mất mát và thương đau. Nhưng có lẽ lần này Lạc Văn đã nhầm...vì Nguyệt đang đứng ở bờ biển chờ cậu tới. Chiếc váy trắng đung đưa trong gió và mái tóc dài tung bay...Lạc Văn hạnh phúc vì cả hai cuối cùng cũng được ở bên nhau. Cậu chạy thật nhanh tới bên người con gái mà mình yêu rất sâu nặng. Những làn sóng cũng riu rít xô lên bàn chân nhỏ của cô gái đang quay mặt về phía biển. Chạm nhẹ vào vai người con gái, Văn mừng rỡ ôm Nguyệt vào lòng. Những giọt nước mắt hạnh phúc cứ thế tuôn rơi.

-Tốt quá rồi, Nguyệt à!_Lạc Văn vừa ôm Nguyệt vào lòng vừa thủ thỉ. Nhưng đáp lại cậu chỉ là sự im lặng.

-Em...có nghe thấy anh nói gì không? Sao em không nói gì?_Lạc Văn bắt đầu hoảng sợ, cậu lay lay vai Nguyệt. Giơ cậu mới để ý tới ánh mắt vô hồn của cô và làn môi tím tái.

-Đã có chuyện gì xảy ra? Em sao vậy?_Lạc Văn sững sờ nhìn Nguyệt.

-Là lỗi... của em..._Nguyệt thều thào, mắt tuôn ra dòng lệ trong veo.

-Nói cho anh biết, chuyện gì vậy?_Lạc Văn lau nước mắt cho Nguyệt, chắc chắn phải có chuyện gì đó. Cậu càng lo hơn, càng hỏi dồn hơn.

-Em..không...hức...không thể là...một ...người mẹ tốt..._Nguyệt nói ngắt quãng, nước mắt lại chảy ra nhiều hơn. Văn nghe thấy vậy thì còn đau hơn gấp trăm lần...cậu hiểu thế có nghĩa là gì, tay cậu nắm chặt, gân xanh nổi trên mặt, răng cắn chặt vào nhau.

-Không phải lỗi của em! Là bọn chúng! Anh nhất định sẽ giết chúng_Lạc Văn cắn hận ôm Nguyệt vào lòng. Cậu không để ý tới một nòng súng đang chĩa về phía mình...không có thời gian để nhả Lạc Văn tránh ra, Nguyệt xoay người lại để viên đạn nhắm trúng mình. .

-Không.....!_Lạc Văn gào lên, đỡ lấy Nguyệt. Một dòng máu đỏ trào ra thấm đẫm chiếc váy trắng thành những mảng màu loang lổ.

Chiếc xe màu đen ở từ xa cũng lao vút đi khiến cậu không kịp đuổi theo...quay lại với Nguyệt, Lạc Văn đau đớn tột cùng...cô ấy đã vì cậu mà...

-Em sắp được gặp con rồi..chắc con ở dưới đó rất lạnh lẽo..em là một người vợ tồi..nếu có kiếp sau..em nhất định sẽ..._Nguyệt nói đến đây thì mắt trợn ngược, miệng ứa ra một dòng máu đỏ tươi. Hình như cô đang rất đau nhưng cố kìm nén để Lạc Văn được yên lòng. Văn thần thờ ôm Nguyệt vào lòng....một giọt nước mắt rỏ xuống khuôn mặt người con gái trên tay cậu.

Hoàng hôn đang dần ngự trị những tia nắng nhói nhói. Vầng trăng lên trên Nguyệt, mắt nhắm nhắm nhìn biển cả đã nhuộm một màu đỏ ối. Tim rất đau...Vầng trăng vuốt tóc Nguyệt, nở một nụ cười đắng cay...

-‘Em là nàng công chúa kiều kỳ...đợi anh...mãi đợi anh...làm sao tìm thấy em...hả cô bé con...những tia nắng nhảy nhót..em như nàng tiên múa vũ điệu sắc màu làm anh xao xuyến ngay từ cái nhìn đầu tiên...’

-Hừ! _Bà Ana khẽ nhếch môi, mắt ánh lên vẻ tức giận.

-Vụ này đã giải quyết xong, giờ bà có thể tháo mặt nạ ra được rồi !_ Ông Long ngồi đối diện đề nghị.

-Ông muốn biết đến vậy à?

-Dĩ nhiên!

-Chắc ông đã gặp tôi rất nhiều lần rồi cũng nên...!

-Hhâhâh...cứ thử xem đã...tôi cũng không biết bà có khuôn mặt như thế nào...

-Vâng...nhìn cho kĩ..._Bà Ana bóc lớp da mặt giả ra....

....Một khuôn mặt xinh đẹp hoàn hảo...?

-Cô...là..._ Ông Long suýt nữa té nhào....

-Lạc Văn không hề phản bội! _Quyên đứng đối diện với Hân, hai tay ôm lấy hai vai Hân lay lay.

-Sao cậu cứ phải biện hộ cho hắn? Hắn đã giết quá nhiều người.

-Cậu không thấy lúc này Lạc Văn đã hành động cùng chúng ta sao?

-Hhaha...cậu nói hắn ta không phản bội ư? Vậy tại sao không ở lại giải thích mà lên chuồn đi hả? _Hân cười nhạt.

-Đó là vì..là vì..._Quyên không tìm được lý do nào khác..chính cô cũng không hiểu tại sao Lạc Văn lại bỏ chạy. Tất cả đã xong rồi mà. Thấy Quyên im lặng, Đường Minh tiếp lời:

-Cậu ta ắt có lý do, chúng ta hãy chờ cậu ấy giải thích....

-Được thôi! Mình sẽ tạm tin lời các cậu! Nếu cậu ta phản bội thì đừng trách mình vô tình _Hân lạnh lùng nói.

Một chiếc xe ô tô từ đâu lao đến đỗ xích trước mặt 5 người. Bà Ana bước ra từ cánh cửa, mỉm cười:

-Chúc mừng đã hoàn thành nhiệm vụ, các điệp viên của tổ chức w.

Bà Ana bắt tay từng người một. Ông Long bước ra trong sự ngỡ ngàng của cả đám.

-Ta rất có hứng với các điệp viên, chúng ta lên xe thôi _Ông Long nở nụ cười thân thiện.

Hân cứ có cảm giác bất an, liệu tất cả đã kết thúc thật chưa?

61. Chương 72 : Vỡ Kịch Không Có Hậu!

Một buổi tiệc ăn uống linh đình diễn ra tại nhà hàng Trung Hoa. Trên bàn ăn lúc này có rất nhiều các món ăn ngon, lạ mắt. Hân thấy không vui lắm, đáng nhẽ phá được một vụ án lớn như thế này, Hân phải sung sướng lắm mới phải. Đường này...

-Hân! Cậu sao vậy? _Đường Minh thấy Hân không gặp món nào thì lo lắng hỏi.

-Ừm! Mình không sao!

-Đừng lo nghĩ nhiều...chuyện của Lạc Văn tính sau đi!

Hân nhìn Đường Minh rồi mỉm cười, gấp thức ăn cho vào miệng.

-Ngon thật!

-Hân này...cậu có muốn biết mình đã ước với sao chổi điều gì không?_Đường Minh tỏ vẻ bí mật.

-Gì?_Hân nhai nhồm nhoàm nhưng vẫn cố nói.

-Mình...ước là sau này..chúng ta sẽ có 10 baby!

-Phụt!

May mà Đường Minh nói nhỏ chứ không thì tất cả sẽ nghe thấy.

-Có gì đâu mà ngạc nhiên thế?

-Ai nói sau này sẽ làm vợ cậu?

-Không biết ai đã hôn trộm mình ở bữa tiệc ý nhỉ, không biết ai nói tớ thích cậu lúc mình ngất ý nhỉ, không biết ai..._Đường Minh nói ra hàng loạt các sự kiện trọng đại. Hân ngay lập tức bịt mồm cậu ta lại.

-Đừng nói nữa!

Ánh mắt Đường Minh đóng dấu trên mặt Hân. Nhìn là biết cậu ra không vui rồi...Hân nhận thấy thế thì bỏ tay ra khỏi miệng cậu ta...

-Mình xin lỗi!

-...

-Xin lỗi thật đấy!

-...Mỗi câu xin lỗi thôi à?

-Vây chứ muốn mình nói gì?

-Nói là...Ngọc Hân thích Đường Minh, mãi mãi không xa rời, sau này sẽ đồng ý làm vợ Đường Minh..vân vân và vân vân...

-Cái gì? Cậu muốn nhiều thứ thế?

-Ừ! rốt cuộc là từ chối!_ Đường Minh cứ trẻ con như thỏ nhưng lại làm Hân phải đắn đo. Cô mặt đối mặt với Đường Minh. Miệng run run:

-Mình không thể nói được hết những gì cậu muốn....nhưng có một câu mình thật lòng..đó là...tôi thích cậu!

Mặc dù không đúng như những gì Đường Minh muốn, nhưng chỉ cần Hân nói chính xác ba từ đặc biệt kia là Đường Minh đã vui sướng lắm rồi. Thế là cả một bữa ăn, câu jta không thể gấp nổi thêm một miếng nào nữa. Mắt nhìn Hân đơ đơ.

Có một kẻ từ nãy tới giờ đã thấy tất cả, hân nghiêng răng thật mạnh. Mắt nãy lửa nhìn tình địch.

Quyên không thấy Nhược Bằng ăn gì cả, chỉ im lặng ngồi nhìn mình. Ánh mắt câu jta rất buồn, lâu lắm rồi Quyên mới nhìn thấy ánh mắt đó. Cô chợt lo sợ, liệu có bao giờ cô được chơi đùa với Nhược Bằng nữa không. Đột nhiên mắt Quyên cay cay..cô xin phép ra ngoài trước. Mặc dù mọi người đã cố níu giữ cô ở lại nhưng cô vẫn một mực từ chối. Nhược Bằng cũng lẳng lặng bước ra theo.

Hai người đi sát bên nhau. Trăng đêm nay đẹp quá. Quyên đã bớt vẻ ủ rũ, Nhược Bằng chợt quí xuồng dưới chân cô. Quyên ngạc nhiên...

-Này...nếu thấy không vui thì lên lưng mình! Muốn tới đâu mình nhất định sẽ đưa cậu tới đó.

Quyên sững ra một lúc rồi cũng leo lên lưng Bằng. Câu jta vẫn lạnh như thế nhưng Quyên không muốn rời xa cái lạnh này...nước mắt chảy nhỏ giọt xuống vai Nhược Bằng.

-Ê! Đừng khóc...sẽ xấu lắm...

-Mình khóc vì vui quá thôi!

-Vui vì được một anh chàng đẹp trai công hả?

-ỪK'!_Quyên lấy tay lau nước mắt.

-Nhớ lần đầu gặp, lúc đó thấy cậu là một con nhóc rất ngốc.

-Ngốc kệ ngốc!

-Còn cậu thì thật láu cá và đáng ghét.

-Dám bảo mình đáng ghét hả? cho ngã bây giờ...

-Á...không...

Gió thổi trên hồ mát rượi,, hai kẻ ngốc ngồi ở ghế đá tựa đầu vào nhau mà cười. Không biết từ khi nào, Quyên đã mỉm cười thật tươi. Giá như cứ mãi hạnh phúc thế này thì hay biết mấy...Quyên nhìn sang Nhược Bằng...cậu ta đã ngủ thiếp đi từ lúc nào...Trông cậu ta ngủ thật đáng yêu, cứ như đứa trẻ đến từ thiên đường với nụ cười toả nắng. Nhưng mà...hạnh phúc vốn dĩ không thể với cả hai....Quyên dựa đầu vào vai Nhược Bằng. Mưa không biết từ đâu trút xuống ngày càng nặng hạt. Quyên mau chóng lay lay Nhược Bằng, cậu ấy sợ nước nhất mà. Nhưng Quyên có lay bao nhiêu thì cậu ta vẫn ngồi ì ở đó không chịu nhúc nhích. Quyên sợ mất Nhược Bằng, cô cố lấy thân mình che mưa cho cậu ta. Cô không thể che cho Nhược Bằng mãi được. Cậu ta đã ướt sũng. Quyên sợ thực sự...có khi nào.

-Nhược Bằng! dậy mau! Cậu không được phép ngủ! dậy!

Mặc cho Quyên gào thét bao nhiêu, Nhược Bằng vẫn nằm đó...Quyên đang tự lừa dối chính mình...chẳng phải cậu ta đã chết từ 2 tháng trước rồi sao...đây chỉ là những câu nói lập trình mà cô đã sắp đặt sẵn. Tự diễn một vở kịch..tự mình làm mình đau khổ.

....-Tỉ lệ sống là 5%. Cô vẫn đồng ý mổ chứ?

-Chỉ cần cậu ấy còn sống...

-Cậu ta sống bằng chip..bị mất điều khiển cá nhân...việc này sẽ rất khó...tôi nghĩ cô nên để bệnh nhân ra đi thì tốt hơn.

-Tôi hiểu...cho dù là chỉ sống được 1 ngày...tôi cũng muốn cậu ấy sống lại...hãy gắn cái mới này vào!

Bao bài ca anh viết đó, em có nhớ ko...

Tất cả những gì anh làm là dành cho em, nên em đừng khóc...

Cứ biết như thế đi, đừng lo nghĩ và đừng hỏi thêm gì...

Dù anh ko bên em , nhưng hình bóng của anh vẫn đó trên những con đường em đi...

Lúc khó khăn, hay mệt nhọc,

Anh sẽ công em vượt qua bao con đường dốc...

Cho dù anh ko biết đến nơi nào mới là mốc...

Nhưng em đừng lo, anh là con trai, chứ ko yếu đuối như con gái đâu, đồ ngốc...

Đưa em đi khắp chân trời..dạo quanh thế giới của tình yêu trong anh đó...

Biết là khổ và rất khó, nhưng vì nụ cười trên môi em nên anh sẽ ko bao giờ từ bỏ...

Viết cho em một lời động viên từ những câu hỏi anh chưa rõ ,

Hay là những món quà thật to từ một tình yêu bé nhỏ..

Những gì a có thì sẽ cho vì a biết sẽ có người nhận...

tên em khắc trong tâm trí, vào bài ca cho thêm hay lên muôn phần...

để e hiểu ra e ko bao giờ cô đơn khi có a lúc cần....

Nhìn thấy môi e cười, e hay chẳng biết a buồn
Mình a vẫn âm thầm, mong e vui như mới hôm nào
Mình còn tay cầm tay...bước chân giờ xa lắm...
Lại một ngày mới, a vẫn ngồi nơi đây...
Cứ âm thầm và lặng lẽ nhìn dáng em đạp xe tới trường...
Cứ hồn nhiên như vậy em nhé, em mãi là người mà a thương...
Cứ vô tư cho gương mặt sáng khi môi em cười...cười lên em nhé!
Lúc em buồn, hay muốn một người chia sẻ, cứ anh nói nghe...
Anh vẫn luôn và sẵn sàng và vẫn mong là như thế,
Vì trong con tim a thật lòng muốn em vui vẻ...
Biết lúc bên nhau, ngày nào đắm say mà sao giờ đây đã xa rồi
Ánh mắt, đôi môi dịu dàng e trao, con tim a ko bao giờ quên...
Nước mắt ứa thấm đôi mi nhẹ rơi
Nhẹ rơi đêm từng đêm dài
Thì...hãy quên đi phút ban đầu....

62. Chương 73 : Con Trai Thất Lạc.

Buổi tiệc dần tan, bà Ana bảo Hân về trước, và dĩ nhiên Đường Minh cũng theo Hân về. Chỉ còn lại ba kẻ giật dây điệp viên như những con rối.

-Hhahaha...vậy là cái ghế bang chủ đã thuộc về ta!_Lưu Hồng uống một ngụm rượu, ánh mắt hạnh phúc tột cùng.

-Chuyện đã kết thúc, con trai ta đâu?_Ông Long khoanh tay lại, mắt nghiêm túc nhìn Lưu Hồng.

-Các người tạm lui chuyện của mình đi đi. Hãy bàn về Hân và tôi. Đường Minh nhất định không được dính líu gì với cô ta nữa._Kir bực bội nhìn cả hai.

-Hhahaha..đừng vội Kir à! Hôm nay, tôi có một bất ngờ lớn cho cậu.

-Là gì?

-Thực ra..ta muốn cho cậu biết thân phận thật thực của mình!_Lưu Hồng tỏ vẻ bí mật.

-Cậu đây chẳng lẽ là.._Ông Long đã hơi nghi ngờ.

-Tôi đã chia cắt hai bố con ông. Giờ tôi xin giao lại cậu ta!

Ông Long quá ngỡ ngàng, ông không thể tin được, ông đã tiếp xúc với Kir nhiều như vậy mà không nhận ra.

-Bà đang nói cái quái gì vậy?_Kir nhăn mặt, đập chiếc thìa xuống bàn.

-Con trai ta ư? Cậu là con trai ta!_Ông Long phấn khích quá đứng hẳn lên, mắt ông loé một tia vui mừng.

-Hãy nhận cha đi, Kir!_Lưu Hồng vỗ vai Kir.

-Rốt cuộc sau bao nhiêu năm trời tìm kiếm, ta cũng gặp được con. Con là con trai ta. Ông Long ôm chầm Kir vào lòng. Tay ông xé chiếc áo hần đang mặc để lộ hình xăm đại bàng sau lưng. Kir không hiểu gì, vừa khóc vừa thấy mọi chuyện quá bất ngờ.

-Ta sẽ cho con thừa kế tất cả, Đường Minh là một thằng bé vô dụng, nó không có bản chất của một xã hội đen. Nay ta đã tìm được con, ta sẽ bù đắp cho con..tên thật của con là Đường Lộc.

Kir vừa nghe đã hiểu, đây là ba hần sao, thú vị thật. Từ nhỏ hần đã không cần cha mẹ, hần luyện tập gian khổ, học hành chăm chỉ rồi cuộc chỉ để phục vụ Lưu Hồng với tham vọng trèo lên ghế bang chủ. Bản tính xấu xa đã được bà ta tạo điều kiện nuôi dưỡng. Hần ích kỉ, người thân của hần là ai, hần không cần biết. Giờ bỗng nhiên xuất hiện một ông bố có địa vị quyền lực, lòng hần lại sôi lên, hần không muốn bị người ta giật dây như con rối. Hần muốn quyền lực, dựa vào trí thông minh và bản tính độc ác, hần ắt sẽ giành lấy tất cả trong nay mai. Với vai ông Long, nở một nụ cười, hần nhếch môi:

-Hoá ra ba là ba của con. Con mong chờ giây phút này lâu lắm rồi.

Lưu Hồng nở một nụ cười. Thoảng thấy bên ngoài có bóng người, bà ta kêu lên:

-Ai?

Cái bóng đen bay vụt đi, Lưu Hồng thấy bất an nhưng trở lại bàn tiệc vẫn mỉm cười với ông Long.

63. Chương 74 : Tin Vào Sự Thật.

Một tuần sau.

Cả nhóm điệp viên đã chuyển tới biệt thự của ông Long. Cũng một phần là do bà Ana đã quyết định sẽ cưới ông Long. Nghe tin sét đánh này, Hân cũng phải ngỡ người ra. Mẹ cô tuy đã li hôn với ba cô nhưng cô vẫn thấy kinh ngạc một chút. Cô đã tạm quên đi mấy suy nghĩ phức tạp về ông Long và chấp nhận ông ta như một người cha hiền từ...cô tin mẹ không nhìn nhầm người. Ông Long từ khi đón được Rik về thì như quên hẳn Đường Minh. Hân thấy sự đối xử không công bằng đó nên thường đi chơi cùng cậu ta nhiều hơn...và không thể thiếu Rik đi kè kè bên cạnh giám sát.

Quyên đạo này luôn vui đầu vào mấy câu lạc bộ thể thao để quên đi Nhược Bằng. Quyên thích làm việc mất sức để không nhớ tới Nhược Bằng nữa.

Hôm nay Hân sẽ đi chọn váy cưới cho bà Ana. Bước vào một cửa hàng có những bộ váy cưới kiêu sa, Hân cũng thấy rung động. Ước gì cô cũng được mặc một bộ như thế.

-Cậu có muốn thử không Hân?_Đường Minh nhoẻn cười tinh nghịch chỉ một bộ váy cưới dài màu trắng tuyệt đẹp. Váy được đính ngọc trai nhỏ xíu thành vòng ở chân. Vải mềm màu trắng bó sát vào thân hình Manơcanh. Váy cưới luôn là niềm mơ ước của phụ nữ, bởi vì nó mang vẻ kiêu sa, đài các của tiểu thư và cũng không kém phần tôn thêm vẻ đẹp cao quý cho người mặc. Hân đứng lặng một lát để ngắm chiếc váy rồi đỏ mặt lắc đầu:

-Thôi! Tìm váy cưới ẹ đã...

-Em cứ mặc thử đi! Anh sẽ chọn váy ẹ!_Rik nhoẻn cười hớp hồn.

Ai không biết lại tưởng Hân cưới hai chồng. Chị nhân viên nhìn Hân ganh tị rồi liếc mắt với hai anh chàng. Để đẩy cái 'gai' trong mắt đi. Chị ta đồ ngon ngọt dẫn Hân vào buồng thử đồ.

Vào đến nơi, cầm bộ váy lên ướm thử, Hân suýt nữa hét lên vì hình phản chiếu trên tấm gương là một người thanh niên đội mũ lưỡi trai đang bịt miệng mình.

-Cậu...tại sao lại ở đây?_Hân kinh ngạc hỏi.

Kẻ đứng trước mặt cô chính là Lạc Văn, trông cậu ta tiêu tụy quá, mép đã mọc râu, mắt vẫn còn đỏ vì khóc nhiều...da đen sạm đi.

-Im lặng! tôi tới đây là muốn nói hết tất cả những gì cậu chưa biết.

Hân dần cảm thấy an toàn, cô im lặng nghe nững gì Lạc Văn nói. Sau cùng, cậu ta cầm lấy sợi dây chuyền bà Ana tặng Hân và nói:

-Mọi hoạt động của cậu đều bị thu vào cái camera này, đừng tháo nó ra. Tuy nhiên hãy nhớ luôn bám sát Rik. Hắn là kẻ có âm mưu thâm độc nhất. Bây giờ thời cơ chưa tới, tổ chức Phi Ưng đã kết hợp với Đường Thăng Long. Chúng ta cần phải lên một kế hoạch.

-Xin lỗi vì đã hiểu nhầm cậu!_Hân thần thờ và thất vọng, cô không ngờ người mà cô gọi là mẹ bấy lâu nay thực ra lại không phải là mẹ cô, bà ta chỉ đang lợi dụng cô mà thôi.

-Không sao cả! vụ này nhất định phải thành công..bởi vì..._Lạc Văn nói đến đây thì nắm chặt tay lại thành nắm đấm. Hình ảnh Nguyệt trước lúc chết lại hiện về khiến cậu càng cảm hận bọn chúng hơn.

-Mình hiểu mà! Hiện tại chúng ta cần phải thận trọng. Mình biết cậu rất đau lòng vì Nguyệt, nhưng cô ấy trên trời cũng sẽ vui khi thấy cậu sống tốt thôi.

...Rik và Đường Minh cứ chăm chú nhìn cánh cửa phòng thay đồ mở ra. Không biết Hân làm gì mà lâu thế. Rik đang định xông vào thì Hân đã nhẹ nhàng đẩy cửa bước ra.

Trong phút chốc, hai kẻ đứng chết lặng, miệng há hốc, mắt không dám chớp. Trông Hân tuyệt đẹp như một nàng tiên với xiêm y dạ hội và đôi mắt long lanh như nắng mùa đông. Thấy Rik và Minh nhìn mình dử dội, Hân xua tay:

-Này! Hai người có bị sao không?

Kể cả khi Hân đánh thức thì hai hoàng tử vẫn còn say mộng người đẹp. Cũng may lúc đó có một bà chị nhân viên chạy tới chen ngang trước Hân, chị ta rất duyên với nốt ruồi to đùng ở mũi. Bị hình ảnh chị ta làm cho choáng ngợp, hai chàng tỉnh lại còn nhanh hơn vận tốc ánh sáng.

Kết thúc buổi chọn váy cưới, cả ba chọn được một chiếc váy màu hồng nhạt ngấn đến đầu gối cho bà Ana. Hai người họ sau khi cưới sẽ đi hưởng tuần trăng mật ở Ma ột tuần. Hân chắc chắn hai người đó có vụ trao đổi hàng ở đây nên mới quyết định hưởng tuần trăng mật ở đây. Lúc bà ta đi cũng là lúc sơ hở nhất. Lạc Văn và Quyên đã tìm hiểu hết các vũ trường, bar, câu lạc bộ có người tổ chức Phi Ưng. Trên dưới cũng khoảng 150 quán như vậy. Thế lực của tổ chức đó quả thật chẳng hề nhỏ chút nào khi chúng còn những mạng lưới nhỏ rải rác khắp Châu Á.

64. Chương 75 : Lễ Cưới Đẫm Máu.

Một tuần sau.

Lễ cưới của bà Ana được tổ chức long trọng với đầy đủ các khách mời. Hân quan sát từng người một. Trong họ có vẻ hiền thế thôi, chưa biết chừng đều là người của tổ chức Phi Ưng. Hân cứ liếc qua liếc lại như thế cho tới khi gặp cảnh sát Phong và ông Hứa.

-Rất vui vì ông và anh đã tới dự lễ cưới của mẹ tôi!_Hân giơ tay ra bắt. Đáp lại cô cũng là cái bắt tay nồng nhiệt.

-Về chuyện lần trước, khi cháu bị thương ta đã không tới thăm được do bệnh tái phát. Ta xin lỗi nhé!_Ông Hứa lại ho khụ khụ.

-Không sao đâu ạ! Cháu giờ rất khỏe_Hân mỉm cười đáp.

....Rik nhìn Bà Ana trước gương trong bộ váy cưới mỉm cười:

-Chúc mừng bang chủ. Hưởng tuần trăng mật vui vẻ nhé!

-Hhaha! Khi ta đi rồi, chớ có làm bừa, nếu không ta sẽ về hỏi tội người đấy!

-OK! Bang chủ cũng biết là tôi không có ý gì mà!_Rik xua tay bác bỏ.

-À! Chắc ta cũng phải gọi người là con chứ nhỉ?_Bà Ana tô lại son trên môi.

-Dĩ nhiên rồi, mẹ à!_Rik gạt đầu nhẹ rồi bước ra ngoài...nụ cười phụt tắt.

-Để xem bà còn cười được tới lúc nào.

Lạc Văn đang ngồi mân mê tấm ảnh của Nguyệt tình bỗng có một email được gửi đến. Cậu click vào khi thấy người gửi đề tên 'vô danh'. Trang giữa là một dòng chữ cho tương: 'sự thật về cái chết của đứa bé'. Văn biết là hẳn đang ám chỉ ai, và ngay lập tức, cậu kéo chuột xuống phía dưới. Là một cái clip.

Màn hình có vẻ tốt nên chất lượng quay phim cũng ăn ảnh hơn. Đầu tiên là một dáng người quen thuộc đang ngồi ủ rũ bên một góc tường. Nhìn kĩ, Văn nhận ra đó là Nguyệt. Lòng cậu lại đau, lại thổn thức.

-Cô có thai? _Lưu Hồng nâng cằm Nguyệt lên dò xét.

-Hừ! bỏ cái tay bẩn thỉu đó ra khỏi tôi mau!

-Ta biết rồi! Giờ ta sẽ lấy đứa bé đi! _Nói rồi bà ta vẩy tay cho 4 người đàn ông xông vào. Trong đó có Tô Đức Lợi mặc áo Blu trắng.

-Các người định làm gì?

-....

-Không được! tôi cầu xin các người! _Nguyệt đẩy mấy người đang giữ tay mình...

-Tôi xin lỗi, thực sự tôi bị ép! _Tô Đức Lợi lăm lét nhìn Nguyệt rồi bắt đầu mổ bụng cô để lấy cái thai ra.

Nguyệt đã hét lên vì đau đớn và khóc cả ra máu. Nhìn thấy thế, Lạc Văn vội tắt màn hình. Cậu không đủ can đảm để xem tiếp. Cậu không giữ được bình tĩnh nữa. Cậu muốn báo thù cho Nguyệt. Ngay bây giờ. Dù có phải chết cậu cũng muốn giết kẻ đã hại đứa con chưa kịp ra đời của cậu. Cậu muốn kẻ đó phải chịu sự đau đớn gấp trăm ngàn lần. Lễ cưới diễn ra tốt đẹp cho tới khi hai nhân vật chính xuất hiện nắm tay nhau nước đi trên lễ đường. Bà Ana cảm nhận được một màn mưa phi tiêu sẽ bay tới phía mình và chú rể nên xô ngã ông Long về một phía, còn mình thì ngã người ra sau. Cả hội trường nhốn nháo vì sợ hãi. Hôm nay là ngày cưới nên không ai mang súng hay vũ khí vào cả.

-Hôm nay, tôi nhất định phải báo thù cho Nguyệt. _Tiếng nói phát ra từ một chàng trai có đôi mắt tràn đầy sự căm hận.

-Sát thủ hoa hồng, người dám tới đây sao, người chán sống rồi sao? _Bà Ana trợn mắt đe dọa. Lạc Văn vẫn còn bị truy nã nên chuyện cậu ta xuất hiện ở đây sẽ đẩy cậu ta đến thảm họa bị bắt.

Cảnh sát Phong định gọi người nhưng bị Quyên ngăn lại. Hân khó hiểu nhìn Lạc Văn. Cậu ta đang phá hỏng mọi kế hoạch. Như thế này là rút dây động rừng. Vả lại cậu ta liệu có đánh thắng được bà Ana không? Tất cả đều hoảng loạn nhìn cả hai, chỉ có Rik là mỉm cười nhếch mép. Vậy là kế khích tướng của hắn đã thành công.

Lưu Hồng và Lạc Văn bắt đầu ra đòn. Họ kẻ tám lạng, người nửa cân, bắt phân thắng bại. Cuộc đấu diễn ra một hồi lâu, Lạc Văn đã bị thương ở bụng. Đây là loại độc mà chỉ có Lưu Hồng mới biết thuốc giải. Độc phát tác rất nhanh, chỉ trong 5 phút, Lạc Văn đã yếu thế, cậu lùi về sau, tay ôm bụng, mặt không chút biểu lộ đau đớn. Cậu muốn trả thù, muốn giết bà ta, Nguyệt đã chết..một cách đau đớn. Cậu đã cố nén trong lòng để không manh động, nhưng tại sao đến phút cuối, cậu lại xem cảnh đứa con đang thương của mình...cậu không quan tâm, cho dù hôm nay có phải chết ở đây, cậu cũng phải giết được mẹ ta. Nhưng cơ thể cậu đã bắt đầu cảm thấy đau...có lẽ độc đã phát tác. Lưu Hồng đang định dùng đòn cuối cùng để kết liễu đời cậu thì Lạc Văn cố hết sức lặn qua một bên, một tay gạt lấy chiếc mặt nạ của bà ta.

-Chuyện quái gì vậy? _Quyên sợ hãi kêu lên khi thấy lớp da giả trên tay Lạc Văn. Hân cũng ngạc nhiên nhưng cố kìm nén.

Mọi người đều xôn xao, chính họ cũng muốn biết khuôn mặt thật của Lưu Hồng sau vụ tai nạn nhiều năm về trước.

Bà ta cúi gầm mặt xuống đất, tay nắm chặt thành nắm đấm. Khi bà ta ngẩng lên thì cả đám cưới gần như lên cơn shock. Ai cũng cố bịt miệng để không hét lên vì quá kinh hãi.

Một khuôn mặt nham nhở đầy sẹo, da bà ta nhăn nheo, ghồ ghề như mặt đường còn đang tong công đoạn lát đá sỏi...thật quá xấu xí, thật giống quỷ.

-Các người..hâhâhâ,,sợ rồi phải không?_Lưu Hồng đứng dậy, miệng cười lớn._Ta cũng không thêm dầu các người nữa...Ta-Là Lưu Hồng. Một trong 4 sát thủ của Bang Phi Ứng. Khuôn mặt này, ta không muốn phẫu thuật là bởi vì ta muốn khi nhìn thấy nó, quyết tâm thù hận của ta sẽ ngày càng tăng. Các người là một lũ ngu ngốc, công bằng là cái gì, công lí cái thá gì? Tại sao cái ác luôn chiến thắng? Ta muốn làm chủ tất cả..giết lão trùm rồi, đồng nghĩa với việc ta sẽ cai quản bang Phi Ứng. Ta giết con người là do ta không thích đứa trẻ nào được ra đời cả. Ta không có con...là do ông trời không thể cho ta một đứa con..vậy ta cũng không cần nó..._Lưu Hồng vừa khóc vừa cười sặc sụa.

-Chính vì thế mà bà giết con tôi?_Lạc Văn càng căm hận.

-Hhâhâ..con cái chỉ là rác rưởi, danh vọng, quyền lực mới đưa ta lên đỉnh cao.

-Hồng!_Ông Long thần thờ nhìn Lưu Hồng. Tim ông bỗng chốc lại nhói đau khi nhớ về quá khứ. Ông đã bỏ mặc bà để cưới một người phụ nữ khác. Ông thực lòng muốn cưới bà làm vợ. Tâm nguyện 20 năm trước của ông giờ đang là sự thật, nhưng tại sao thằng oắt kia lại đến phá hỏng cơ chứ.

Lưu Hồng sau một hồi thú nhận đã thực sự bình tĩnh trở lại, bà lao đến phía Lạc Văn và ra đòn cuối cùng. Nhưng cùng lúc ấy có một viên đạn được phóng tới. Bà ta khẽ liếc sang bên có đạn bắn ra. Cảnh sát đã bao vây từ lúc nào. Bà thừa sức hiểu ai đã làm việc này. Lưu Hồng nằm gục xuống tấm thảm đỏ. Ông Long vội chạy tới đỡ. Lưu Hồng tay đầy máu mím cười nhìn ông Long, bà ta có vẻ rất yêu người đang thấy trước mắt. Vỗ bực của bà ta thật cứng rắn nhưng nội tâm lại yếu đuối. Hôm bà tháo mặt nạ ra, ông Long đã chấp nhận sẽ cưới bà...vốn tưởng hạnh phúc sẽ đến..nhưng tất cả chỉ là mây khói...

-Lưu Hồng! không sao chứ?_Ông Long vỗ vào khuôn mặt chi chít sẹo.

-Ông sẽ nguyện đi cùng tôi tới bất cứ nơi nào chứ?_Lưu Hồng cố gắng nói.

-Bà nói gì vậy, đi đến đâu?

-Vậy..ông có muốn cùng tôi...tới địa ngục không?

-Gì cơ?

-Phụt!

Ông Long chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã thấy đau nhói ở bụng. Lưu Hồng..bà ta đã đâm ông. Mặt ông Long thoáng chút ngỡ ngàng nhưng rồi lập tức mím cười vì hiểu ý bà ta.

Cái ác không thể tồn tại lâu được, và chính nó sẽ tự huỷ hoại nó. Nhưng biết đâu điều đó lại là hạnh phúc đẹp nhất của chúng. Hai cái xác trợn mắt nằm cạnh nhau. Thảm nhung nhuộm một màu đỏ sẫm. Tất cả đều sững sốt trước cái chết của hai kẻ ác đó. Nhưng có một kẻ lại mím cười...

65. Chương 76 : Ông Trời Không Muốn Hai Ta Là Một Đôi!

Từ khi ông Long mất, toàn bộ gia sản thuộc về Rik. Đường Minh không quá đau lòng trước cái chết của ông Long. Tuy nhiên, ông ta lại không bị vạch trần tội buôn bán heroin. Có lẽ cảnh sát Phong và Hân đã làm như vậy để không rút dây động rừng.

Lại nói về Lạc Văn, sau khi trúng độc, cậu được đưa vào bệnh viện. Độc phát tác quá nhanh, nhưng đúng lúc tử thần sắp tới đón cậu thì một người đã xuất hiện...đó là cô Tuyết- Cô chủ nhiệm của lớp 11 a3.

-Bệnh nhân là nam, xác nhận 21 tuổi, tên Lạc Văn đã từ trần vào khoảng 23 giờ ngày 2-9.

Cái chết đột ngột do trúng độc của Lạc Văn càng làm Hân thêm căm phẫn. Nhưng việc của cô bây giờ không phải là ngồi khóc mà là vạch trần kẻ đứng sau, giải oan cho Lạc Văn.

Quyên tạm thời tới ở nhà cô Tuyết, vì cô đã chấp nhận sẽ nghe Quyên kể lại mọi chuyện. Và đó là một vở bọc hoàn hảo để che đậy kế hoạch của những điệp viên.

-A..hâhâ sát thủ hoa hồng, màu thấy tao thông minh chứ? Chúng mày rốt cuộc chỉ là một lũ ngu ngốc. Hân sẽ thuộc về tao! Tao sẽ làm cò thắng em cùng huyết thống kia phải biến mất. Tất cả chết hết rồi. Tao cuối cùng cũng được làm vua rồi...âhâhâhâhâ._Rik nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương cười hả dạ.

-Tao chưa bao giờ hạnh phúc như lúc này...việc cuối cùng của tao là loại trừ cái gai trong mắt..Đường Minh..tao sẽ tự tay đào mồ chôn mày..bởi vì mày đã chơi tao quá nhiều lần rồi...

Đường Minh tới đúng chỗ hẹn...cổng công viên cũ...cậu không hiểu sao Hân lại gặp cậu ở đây. Tất cả đã kết thúc, nhưng tại sao tên Rik vẫn còn nhõn nhơ như vậy? Cậu đã mua một căn hộ lâu rồi, lát Hân đến, cậu sẽ nói với cô ấy cần phải tránh xa Rik ra. Cậu cần nói rõ mọi chuyện với Hân.

Ngồi xuống chiếc xích đu gỉ sắt, chợt cậu trông thấy những lá bài bay tứ tung..hình như có ai đó đang tiến lại gần cậu.

-Sorry vì đã để mày chờ lâu, em trai!

Đường Minh quay ngoắt lại, là Rik...hắn tới một mình..vậy Hân đâu...tại sao hắn lại ở đây?

-Hân đâu?

-Ahahaha...tao xin nói thẳng với mày là chính tao đã gửi tin nhắn hẹn mày ra đây..ông già kia nói đúng, mày đúng là một thằng không có chất tàn độc. Ồ xem ông ta chết đi để lại ày cái gì nào?...chắc chắc! Tao đã bị mày cướp rất thứ, và hôm nay, tao sẽ đích thân đòi lại!_Rik cười nửa miệng rồi rút súng từ túi áo ra.

-Thằng khốn!

-Bùm!

-Choang!

Hân hoảng hốt khi thấy chiếc li thủy tinh đang cầm trên tay bỗng dưng rơi tuột xuống. Cô nhặt chún bỏ vào thùng rác...tay run run. Trước mặt cô là hồ sơ về vụ sát hại thủ tướng và bang Phi Ứng. Trước lúc chết, Lạc Văn đã kể lại mọi chuyện. Bang Phi Ứng không đơn giản chỉ hoạt động ở Việt Nam. Chi nhánh của chúng rải rác khắp toàn quốc. Bây giờ, cô phải thật minh mẫn, thật thận trọng, cô hối hận vì đã không tin bạn mình khi họ nói về bà Ana và Rik. Cách tốt nhất bây giờ là cô phải tiếp cận Rik..tiếp cận hắn ta.

Đường Minh thấy mí mắt nặng trĩu, cảm giác đau đớn truyền khắp cơ thể. Hình như cậu sắp chết rồi. Giơ bàn tay dính máu lên, cậu cố gắng hít thật sâu. Cậu không muốn chết. Không phải vì cậu nhát gan mà vì cậu muốn sống bên Hân hạnh phúc. Nhưng hình như sao chổi đã đem điều ước của cậu xuống địa ngục. Một nửa hình trái tim ở cánh tay làm cậu càng nhớ Hân nhiều hơn. Cậu muốn đứng dậy nhưng sao khó quá..cậu muốn được nghe tiếng Hân trước khi chết. Nghĩ thế, Đường Minh cố rút chiếc điện thoại ra, bấm phím 1.

Tiếng nhạc chờ đầu dây bên kia vang lên...cậu mong Hân nhấc máy nhanh lên, nếu không cậu sẽ không kịp mất. Nhưng đợi hai phút mà Hân vẫn chưa nhấc máy. Cậu gọi tiếp lần hai. Và cậu chờ...nhưng khi người đầu dây bên kia nhấc máy thì... trời đổ mưa.

Tiếng điện thoại kêu rè rè một lúc rồi tắt hẳn.

Ông trời ác độc hình như đang muốn cướp nốt hi vọng cuối cùng của Đường Minh. Tại sao trời lại mưa đúng lúc này? Tại sao lại nỡ để cậu ra đi mà không nói được lời cuối cùng với Hân. Nỡ một nụ cười, Đường Minh khép mí mắt lại, miệng thì thầm:

-Hân à! Hình như...ông trời không muốn hai ta là một đôi!

‘Mưa cứ thế tuôn xối xả như khóc cho cuộc tình đôi ta...anh đang rất đau...em có biết không? Anh muốn tham lam...rất muốn gặp em một lần nữa...muốn ôm và hôn em thêm một lần nữa...anh muốn bắt đầu yêu em...nhưng...muộn rồi...phải không?’

66. Chương 77 : Bữa Tối Tuyệt Vọng.

Hân ngạc nhiên khi Đường Minh gọi mà không nói gì. Trời đang mưa...Thấy Rik bước vào, cô vội tắt máy tính.

-Em đang làm gì vậy?_Rik nở một nụ cười thiên thần.

-Em đang xem thông tin..anh tìm em có việc gì?

-À ừm! tối nay chúng ta đi ăn nhé!_Rik nắm lấy tay Hân làm cô giật mình lùi về phía sau.

-Đường Minh cũng đi chứ?

-Sẽ không có cậu ta! Em đang muốn làm hỏng bữa tối lãng mạn của hai chúng ta?_Rik đang cười mà khi nghe thấy hai từ Đường Minh thì bóp chặt vai Hân, răng nghiến mạnh.

-Rik..anh sao vậy?_Hân hơi lo sợ vì hắn đang dần bộc lộ bản chất của mình.

-A haha...anh thật là thô lỗ quá..chỉ một bữa ăn thôi mà! Không đi là không được đâu đấy!_Câu nói có vẻ đùa nhưng nếu nghĩ kĩ thì đó lại là một lời đe dọa mang tính khủng bố.

8 giờ tối.

Hân và Rik đã có mặt ở nhà hàng sang trọng...trước mặt hai người bày la liệt những món sơn hào hải vị. Hân nhìn quanh nhà hàng để tránh ánh mắt Rik đang nhìn mình.

-Chẳng lẽ anh không đủ quyền rũ bằng mấy chiếc bàn sang trọng kia sao?_Rik mỉm cười thúc tỉnh Hân.

-Hơ...à à...em muốn xem nội thất một chút!_Hân bắt đầu nhìn thẳng vào đối tượng.

-Anh sẽ không vòng vo! Chúng ta sẽ bắt đầu ngay bây giờ!_Rik nháy mắt tinh nghịch rồi vỗ tay ba phát. Tức thì cả một dàn đồng ca hợp xướng vang lên một giai điệu du dương,lãng mạn. Giờ Hân mới để ý, xung quanh chỉ có mình và Rik, có lẽ anh ta đã bao cả nhà hàng này rồi.

Sau đó là một đĩa bé với bó hồng trên tay. Tấm thiệp ghi những lời ngọt ngào trao cho Hân. Nếu hắn không phải một tên trùm xã hội đen và đến trước Đường Minh, thì có lẽ Hân đã mê hắn rồi. Nhưng thật đáng tiếc, những trò mật ngọt chết ruồi này càng làm Hân căm hận hơn.

-Anh đã suy nghĩ rất nhiều...anh không phải một chàng trai tốt..nhưng từ giờ...anh sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ em, chăm sóc em...và cuối cùng..anh muốn nói là...em có thể làm người quan trọng nhất của đời anh được không?_Rik nắm lấy tay Hân từ lúc nào.

Mấy cô nhân viên đứng từ tứ phía nghe len nãy giờ tì ỨC ôm tim mà thở vì vẻ lịch lãm, lãng mạn và đẹp trai của Rik. Nhưng với Hân thì vô tác dụng. Cô còn đang ngáp ngừng thì bỗng màn hình ti vi đối diện chiếu đến cảnh mà cô cho là kinh khủng nhất. Nó làm cô không biết trời đất là gì nữa...bỏ qua buổi tiệc và những lời nói ngọt ngào...điều làm cô choáng váng đến ngất đi ấy chính là tin một cái xác đã được phát hiện ở khu công viên cũ. Trên người nạn nhân dính 10 phát đạn...không ai khác..người đó chính là người mà cô yêu sâu đậm nhất...yêu đến quên mình....Hân không thốt lên lời, miệng lắp bắp tiếng chỉ đủ mình nghe thấy:

-Đường Minh!

Hân không chịu nổi cú shock này, không thể như thế được, Đường Minh không thể chết như thế được...Hân thấy đầu óc choáng váng và ngất lịm đi trên tay Rik.

-Ai cho chúng mày bật ti vi hử? Đứa nào bật, bắn nát sọ nó cho tao!_Rik nghiến răng, mắt long sòng sọc. Hắn bế Hân ra ngoài. Thế là bữa tối tỏ tình coi như đi tong. Nhưng ngược lại, Hân đã cho hắn thấy cái mà hắn muốn thấy. Đường Minh đã chết. Và Hân sẽ thuộc về hắn. Hân sẽ quên nó đi. Hắn sẽ an ủi Hân, nhẹ nhàng từng bước chiếm lấy trái tim Hân. Hắn chưa bao giờ giết ai mà phải suy nghĩ nhiều đến thế. Có lẽ lần này do đối tượng là tình địch chẳng?

67. Chương 78 : Điên Loạn.

Hân tỉnh dậy lúc nào là miệng lại luôn hồi gọi tên Đường Minh lúc ấy.

Hân như kẻ điên loạn, cô luôn hỏi Đường Minh đang ở đâu? Làm gì? Cô không tin cậu ta đã chết. Bao nhiêu lần cậu ta đỡ nạn cho cô, đều bình an cả. Tại sao? Chiều hôm cậu ta gọi đến, tại sao cô lại không bắt máy cơ chứ? Cô hận mình. Cô nhịn ăn đã một tuần, đầu tóc cũng không buồn chải. Rik đã rất nhiều lần đánh chính là Đường Minh đã chết nhưng Hân vẫn không tin. Hân làm hấn phát cáu. Chưa bao giờ lại có một ai dám chửi bỏ hấn. Hấn chiều chuộng Hân hết mực, tại sao Hân không chịu biết điều một chút. Lòng độ lượng có hạn, hấn không thể cứ mềm mỏng với Hân mãi. Không ăn được thì đập đồ. Hấn dần dần muốn hành hạ Hân hơn là dỗ dành ngon ngọt. Chỉ cần hấn vẫy tay là cả tá người đẹp vây quanh. Vậy mà Hân lại một mực chống đối, luôn nghĩ về Đường Minh.

Một buổi tối tại biệt thự của Rik.

-Hân! Em nên biết điều một chút!

-Anh...Đường Minh...

-Câm miệng! Ai cho cô gọi tên thằng đó ra!_Rik đập bàn. Đoạn đứng dậy ngồi xuống gần Hân.

-Anh..._Mắt Hân ngân ngấn nước nhìn hấn.

-Nước mắt của em không được phép rơi vì thằng đó! Nín đi! Anh sẽ thương em, yêu em cả đời! Ngoan!_Rik xoa đầu Hân, lau nước mắt cho Hân, bộ mặt thay đổi nhanh như chớp.

-Đường Minh..anh còn sống sao? Rốt cuộc em cũng được gặp anh...

-Bốp!

Lần này Rik thẳng tay tát cho Hân một phát. Hấn không thể chịu nổi nữa. Hấn đã cảnh cáo Hân mấy lần. Tình yêu của hấn giờ đã trở thành thù hận mất rồi.

-Rik!_Hân như sự tỉnh bởi cái tát vừa rồi, cô nhìn lại bàn tay mình, rồi nhìn sang Rik. Hấn vẫn đang nhìn Hân căm giận.

-Nếu cô muốn theo thằng đó, tôi sẽ rất sẵn lòng!_Rik cười nửa miệng đặt tay lên vai Hân.

Nếu Hân trả lời là có, hấn nhất định sẽ giết cô ngay lập tức cho hả giận. Còn nếu cô nói không, thì chính hấn cũng không biết mình sẽ biểu lộ ra sao.

Hân đoán được hấn đang nghĩ gì, cô nhìn thật sâu vào mắt hấn, rồi bất ngờ đặt một nụ hôn lên môi hấn:

-Kế hoạch làm anh ghen...thành công rồi!

Rik cũng phải giật mình trước hành động của Hân. Chẳng lẽ Hân đang giả vờ tiếp cận hấn, hay Hân đã thực sự quên Đường Minh...hấn chẳng cần biết nữa...Hấn không nói óc là được rồi...sự thù hận trong hấn biến mất lúc nào không hay.

68. Chương 79 : Kế Hoạch Tự Sát.

Hai năm sau.

-Hân! Lấy anh nhé!_Rik đeo vào tay Hân chiếc nhẫn kim cương trị giá 10 kara. Mặt cô tràn đầy niềm hạnh phúc, nhưng đó chỉ là sự giả tạo. Giờ cô đã học xong cấp ba và thi đậu đại học sân khấu điện ảnh. Cô muốn học múa để trở thành một vũ công giống như mẹ. Thời gian qua, cô phải cố kìm nén nỗi đau mất Đường Minh vào lòng để giả tạo cười với Rik. Cô đã thu thập được rất nhiều bằng chứng. Một tuần nữa lễ cưới sẽ được tổ chức..và cô sẽ tiêu diệt gọn bang Phi Ứng...

Khi trả thù được rồi...cô muốn gặp Đường Minh...cô muốn đến với cậu ta thật nhanh...để con tim không đau khổ nữa...

Mọi thứ quan trọng với cô đã ở thế giới bên kia. Đêm nào cô cũng mơ thấy Đường Minh phải chịu đau đớn, cậu ta giang tay ra nhưng cô không thể nào nắm lấy được. Cô không muốn mình phải sống trong ám ảnh...cô sẽ thực hiện nó ngay sau khi tiêu diệt băng đảng này.

Nhìn chiếc nhẫn trên tay, cô mỉm cười gật đầu. Mắt liếc sang nửa hình trái tim khắc chữ M. Lòng đau như cắt.

-Cạch! Cạch! Cạch!

Quyên bê đĩa hoa quả đặt lên bàn. Cô lấy con dao gọt một quả táo, miệng hỏi:

-Anh muốn ăn táo xanh hay táo đỏ?

-Chỉ cần em gọt thì táo gì cũng ăn._Một giọng nam vang lên bên cạnh.

-Một tuần nữa là hành động rồi đấy!

-ỪM!

-Chúng ta sẽ cho Hân một bất ngờ!_Quyên cắt đôi quả táo ra rồi nhìn vào màn hình máy tính bên cạnh.

-Này! Tại sao lần đó anh lại gọi cho em...hôm anh thất tình ỷ?_Quyên cắt một miếng táo đưa cho người bên cạnh.

-Bởi vì...anh muốn trêu tức Nhược Bằng!

-Ghét anh!_Quyên cầu bào sườn người vừa chọc mình.

-Nào các điệp viên, đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?_Cô Tuyết bước vào vẻ hoan hỉ.

-Em vẫn không thể tin được cô lại là nữ ohàng của tổ chức w cơ đấy!_Quyên chun mũi lên đùa.

-Ý em là cô quê mùa hả?

-Không! Nhưng em thấy cô rất vui tính!_Quyên cười hip mí.

-Thực ra hôm đó, thuốc ngủ đã hết hạn, cô làm sao có thể chịu tác dụng phụ của thuốc được chứ!_Chàng trai vẫn bấm liên hồi vào máy tính.

-Thông minh lắm! Chính vì sợ em phát hiện, cô mới cho em điểm một đó!

Hân chuẩn bị sẵn một lọ thuốc ngủ. Mỗi lần cười với Rik là Hân lại cảm thấy căm hận tội cùng. Hân biết Đường Minh chết là do ai ra tay. Chẳng qua cô chỉ đang cố nhịn mà thôi. Năm ngày nữa lễ cưới sẽ được tổ chức. Cô mong chờ hơn ai hết. Cô không nói cho tổ chức biết là mình sẽ kết liễu sau khi hoàn thành nhiệm vụ. Bây giờ cô đang thử vấy cưới. Cô nhìn thấy bộ váy mà hai năm trước đã thử. Cô tưởng tượng ra Đường Minh vẫn còn sống và sẽ là chú rể của cô..nhưng khi thấy Rik bước ra trong bộ âu phục màu trắng, cô mới giật mình trở về với hiện tại. Điều không thể thay đổi được là Đường Minh đã chết.

-Em đẹp quá!_Rik thốt lên khi thấy Hân mặc váy cưới.

-Anh cũng vậy!_Hân mỉm cười.

-Vợ của anh đáng yêu quá, hôn một cái nào!_Rik kéo Hân vào lòng, hôn một cái lên môi. Hân kinh tởm nhưng cố gắng chịu đựng.

-Em muốn lễ cưới được tổ chức ở đâu? Nhà thờ nhé! Bánh ga tô năm tầng hay bảy tầng?

Hân không để tâm vào mấy lời của Rik. Cô chỉ buồn bã vào phòng thay đồ và tháo vội bộ váy ra.

Năm ngày sau.

Lễ cưới được tổ chức đình đám kéo dài 2 km ở khắp 3 dãy phố. Rik thật quá phô trương khi làm thế này. Nhưng Hân không phản đối. Coi như hân ta được làm vua một ngày trước khi chết.

Khách mời vẫn như lúc bà Ana tổ chức. Có lẽ vì toàn là bang Phi Ưng. Hân đã nhét thuốc ngủ vào găng tay. Nhìn trong gương, cô thấy mình thật đẹp..giá như Đường Minh ở đây...ngắm cô...một lần thôi...cô đã mãn nguyện lắm rồi.

69. Chương 80 : .(Cháp Cuối).

-Tóm gọn 12 vũ trường đang giao dịch hàng ở In-đô, bảy cảng ở Mĩ, 10 con phố ở Pa-ri__Quyên nói nhỏ vào bộ đàm.

-Các em đã trưởng thành hơn rồi đấy!_Cô Tuyết mỉm cười mãn nguyện nhìn Quyên. Hôm nay hai người cũng tới dự lễ cưới.

-Đã hoàn thành nhiệm vụ!_Một chàng trai nói nhỏ qua bộ đàm, anh hiện là sinh viên của đại học Ha-vớt năm nhất. Anh hoạt động cho tổ chức đã tròn hai năm. Bây giờ anh phải nhanh chóng về Việt Nam để gặp một người quan trọng mà trong suốt hai năm qua anh đã cố kìm lòng và tránh mặt. Anh sẽ cho cô một bất ngờ.

Sau khi làm xong thủ tục của đám cưới. Hân và Rik lên xe ô tô trang trí đầy bóng bay phóng đi. Khởi nói Rik vui như thế nào. Cuối cùng hắn cũng giành được Hân. Hắn đã tắt hết điện thoại để khỏi bị làm phiền. Chính vì thế mà bang Phi Ung đã bị tiêu diệt gọn gẽ chỉ trong một ngày. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Còn hắn tuy không phải anh hùng nhưng nguyện chết vì mỹ nhân.

Căn biệt thự hoành tráng 5 tầng được sơn màu hồng nhạt đã hiện trước mắt Hân từ lúc nào. Rik bế Hân vào nhà, Cô cũng không phản kháng.

-Mọi việc ok!_Quyên ra dấu với cô Tuyết.

-Giờ chỉ còn Chờ cho Hân một bất ngờ nữa thôi._Cô tuyết mỉm cười.

Chàng trai đã hạ cánh về đến Việt Nam. Anh muốn tới nhảy chỗ người yêu để ôm cô ấy vào lòng nhưng khi tới nơi thì cô Tuyết nói cô gái ấy đã đi làm nhiệm vụ cuối cùng rồi. Chàng trai lao vội lên xe mô tô phóng đi.

Rik đặt Hân ngồi ở giường, hắn đang định hôn thì Hân bất chợt đẩy mạnh hắn ra, rồi đứng phắt dậy:

-Em sao thế?_Rik tưởng Hân đùa nên chau mày khó hiểu.

-Đồ khốn! Tôi đã đợi ngày này lâu rồi..chính anh đã giết Đường Minh. Tôi phải trả thù.

Rik trợn mắt lên kinh hãi khi thấy Hân rút một con dao từ bao tay ra. Hoá ra tất cả chỉ là lừa dối, Hân không hề yêu hắn, hắn đã mềm lòng trước cô. Nhận thấy nguy hiểm cận kề, Rik né sang một bên. Hân mất đà lao về phía trước, nhưng rất nhanh phản công lại. Hai bên giằng co nhau. Tình hình đang rất căng thẳng. Cả hai đều muốn giết chết đối phương vì thù hận.

Chàng trai đang tức tốc phi xe mô tô thì gặp quãng đường tắc. Thấy thế, anh chạy bộ chen vào dòng xe cộ đang bốc mùi xăng dầu nồng nặc này, mồ hôi vã ra như tắm.

-Cô dám lừa dối tôi? Được...tôi sẽ cho cô chết đau đớn nhất!_Rik giăng được con dao, khi hắn định giơ lên để đâm xuống Hân thì cô sờ được cái vòng cổ có mũi tên xuyên qua của bà Ana tặng. Lấy hết sức bình sinh, Hân giựt chiếc vòng rồi đâm trúng tim hắn.

Trong phút chốc, mắt hắn ta trợn ngược rồi vô thức nằm ụp xuống Hân không nhúc nhích.

Hân không thấy tim hắn đập nữa...hắn đã chết...Hân thở dốc rồi đẩy hắn qua một bên. Cô sửa sang lại đầu tóc cho gọn gàng rồi lôi nắm thuốc ngủ trong ngăn tay ra...cô đã trả được thù...cô sẽ đến với Đường Minh. Nước mắt rơi chảy vào miệng mặn chát. Hân cho cả vốc thuốc vào miệng nhai ngấu nghiến:

-Đường Minh...em đến với anh đây! Em sẽ đến với anh ngay bây giờ đây!

Chàng trai đã tới trước cửa biệt thự màu hồng nhưng không vào được vì cửa đã khoá. Anh phá cửa và vào được bên trong. Nhưng khi vào tới nơi thì chỉ thấy một gười con gái với bộ áo cưới trắng muốt đang nằm trên giường. Nàng đang ngủ...trong giấc mộng vĩnh hằng...cả người nàng toát ra một vẻ đẹp thanh nhã...miệng vẫn mỉm cười vu vơ...Chàng trai gặp lại được người mình yêu thì rất sung sướng, nhưng có điều gì đó làm anh trở nên sợ hãi:

-Hân! Anh đây! Anh đã trở về rồi đây. Em sao thế này? Anh là Đường Minh đây!

Đường Minh nâng Hân lên, nước mắt chảy xuống môi Hân lạnh ngắt. Hân cảm nhận được có người đang gọi mình nhưng không sao tỉnh lại được. Cô phải sang thế giới bên kia để gặp người mà cô thương yêu.

Đường Minh thấy trong miệng Hân còn thuốc nên bất ngờ xốc Hân lên vai và nhảy vìa cái. Miệng cô ộc ra một thứ dịch màu trắng đục. Đường Minh lấy tay móc từ miệng Hân ra những vụn thuốc trắng.

Hân cảm giác buồn nôn...cô muốn nôn ra nhưng cô phải đi gặp Đường Minh, cô phải chấm dứt sự mong nhớ quằng quại này....nếu tỉnh lại cô sẽ phải trải qua nó...cô không muốn....không muốn điều đó xảy ra.

Đường Minh không thấy Hân nôn ra, anh lo sợ thực sự...:

-Ngọc Hân! Quỷ Simaoha mau tỉnh lại, gấu trúc đang chờ em đánh đòn đây. Nếu em không tỉnh lại, gấu trúc sẽ hận em suốt đời...

Hân loáng thoáng nghe thấy từ gấu trúc...biệt danh này...chỉ có mình cô và Đường Minh biết. Chẳng lẽ anh ấy đag gọi cô. Vậy thì cô phải mau chóng tỉnh lại...mau mau nôn ra...Chưa bao giờ, sự sống trong Hân lại trỗi dậy mạnh mẽ như thế, cô muốn gặp Đường Minh...dù có phải chết...và nếu sống để gặp được anh ấy, thì cô cũng muốn sống.

Đường Minh cúi sát mặt vào Hân, tại sao Hân lại tự sát cơ chứ, anh đến muộn mất rồi. Đây là nụ hôn cuối...Đường Minh định kề môi Hân thì đột nhiên...một chất lỏng bốc mùi phun vào mặt anh.

-ẶC! ẶC! _Hân ho sặc sụa.

-A! em tỉnh lại rồi..._Đường Minh hét toáng lên.

Hân thấy vậy cũng hét toáng lên. Hai người không sợ mùi ở thuốc mà cứ thế hôn nhau. Cảm xúc dồn nén đã hai năm nay đã được giải thoát. Hai người hạnh phúc hơn bao giờ hết vì bây giờ họ đã có nhau, trao nhau nụ hôn đắm say.

Ba tháng sau.

-Hôm nay, tôi công bố từ chức nữ hoàng của tổ chức w!_Cô Tuyết mỉm cười liếc Hân đầy ẩn ý.

Cả hội trường nhón nháo cả lên. Cô Tuyết năm nay đã 50, cô muốn bầu ra một điệp viên xuất sắc để có thể thay mình đảm nhận công việc này.

-Và...tôi muốn bầu một người làm nữ hoàng của tổ chức! Đó chính là điệp viên Ngọc Hân của chúng ta._Cô Tuyết cử tay về phía Hân, Hân cảm thấy kinh ngạc và hồi hộp. Cô không ngờ chủ của tổ chức w năm nay lại là mình...

-Ai đồng ý xin giơ tay lên!

Cả hội trường giơ tay 100%. Sau một hồi đếm đo, Hân cũng bước lên sân khấu.

-Từ bây giờ, tôi chính thức tuyên bố, Ngọc Hân là nữ hoàng của tổ chức w! Vỗ tay_Xem ra căn bệnh của cô Tuyết vẫn như ngày nào.

Lạc Văn vẫn còn sống, anh được giải độc và bí mật không lộ diện để Rik chủ quan. Trong hai năm qua, anh và Quyên đã có tình cảm. Vết thương lòng đã dần lành lại. Hôm nay là ngày cưới của hai đôi tình nhân.

Sau khi nghe cha sứ ban bố 4 người đã là hai đôi vợ chồng. Đường Minh sung sướng bế Hân lên xe trước...

[Khách sạn Hà Thành]

Hân thấy hạnh phúc vì cuối cùng Đường Minh cũng ở bên cô. Cô thực sự đã trưởng thành hơn rất nhiều và trong thời gian đó, cô đã có một tình yêu đẹp. Tim cô lúc này đập rộn ràng. Bước ra từ phòng tắm, cô giật mình khi không thấy Đường Minh đâu.

-Anh đâu rồi?_Hân bắt đầu thấy sợ..không phải lại có chuyện gì xảy ra nữa chứ?

-Vợ!_Đường Minh nhảy ra từ cánh tử và ôm phía sau khiến Hân giật cả mình.

-Trời! thế mà em tưởng....

-Tưởng gì cơ?_Đường Minh hôn nhẹ lên trán Hân.

-Tại anh trêu em đấy!_Hân giả vờ giận dỗi.

-Anh xin lỗi vợ iu..._Đường Minh hôn lên môi Hân một nụ hôn nồng cháy...nhưng đột nhiên...tiếng báo động của tổ chức ại vang lên.

-Tít tít...tít...

Hân vội đẩy Đường Minh ra:

-Có tin nhắn từ tổ chức!

-SAO VÀO ĐÚNG CÁI GIỜ NÀY HẢ TRỜI?_Đường Minh ghé mắt vào tin nhắn.

-Phi vụ gì vậy?_Hân bật máy nhắn tin lên.

[NHIỆM VỤ CỦA CÁC BẠN RẤT QUAN TRỌNG, KHÔNG THỂ CHẬM TRỄ ĐÓ LÀ SINH CHO TỔ CHỨC W MẤY ĐỨA NHÓC ĐIỆP VIÊN]

Đường Minh cười ra nước mắt rồi vứt cái máy nhắn tin đi.

Hân nhăn mặt:

-Làm gì vậy?

-Thì làm nhiệm vụ của tổ chức chứ còn gì nữa!

The end.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-vien-nu-hoang>